

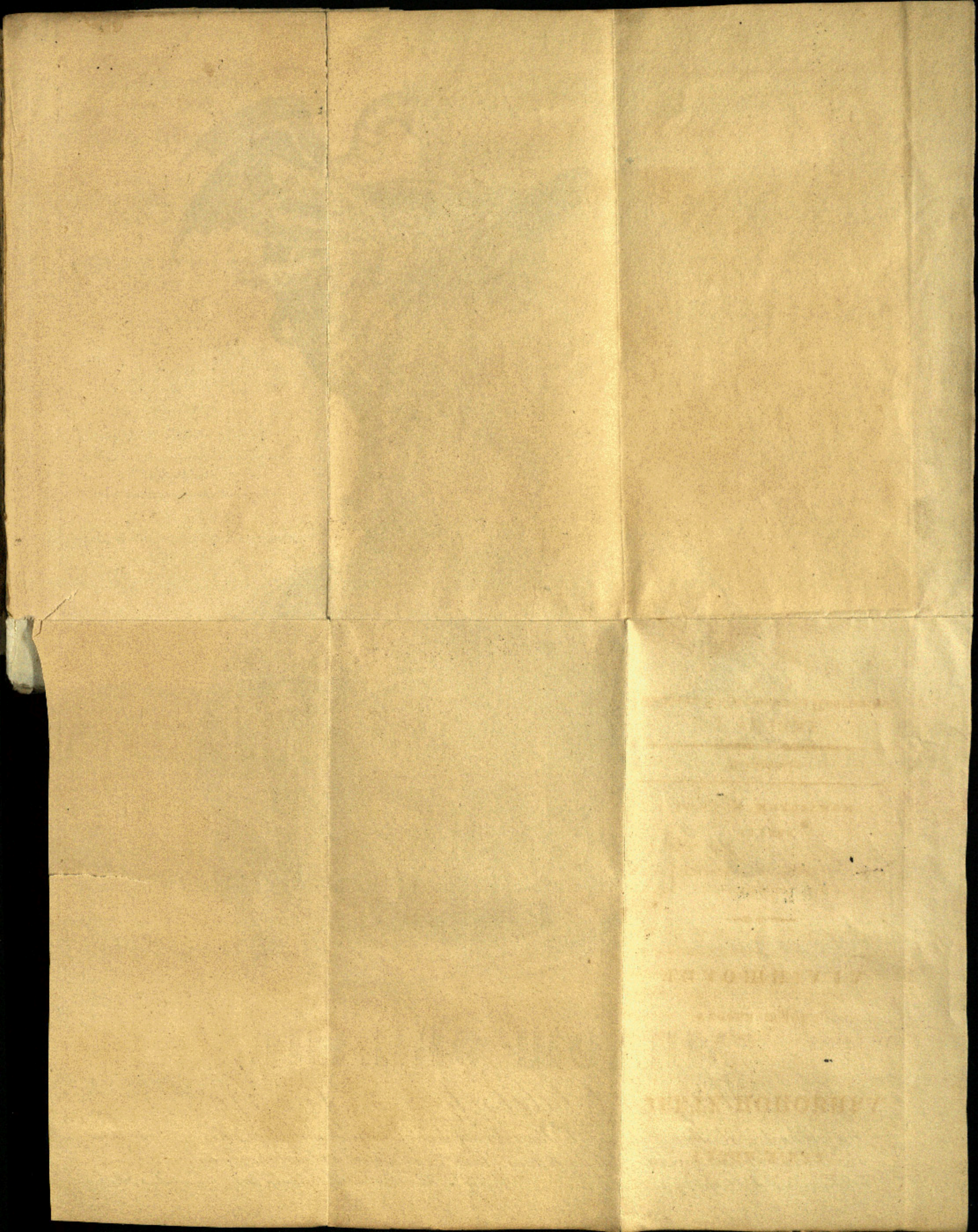

Муромца : Габсбурга и Суворова.

PH 4075

212 A 71
PI 9 45
— 5242

P19 Cp 825/3.1

МИЛОШ ОБИЛИЦЪ

Milosch Obilitsch von Pozerje.

*ein berühmter Serbischer Held und Feldherr, der auf dem Amselfelde in Serbien am 15./27. Juny 1389.
den Heldenmuth hatte, bis in das Zelt des Sultans Murat I. zu dringen, und dort ihm zu tödten.*

у Јоцаџа, Милошъка Обилитца у аџану Сџџану.

Recueil des Portraits des Serbes celebres. Coteur: Joseph Milobuk à Pesth.

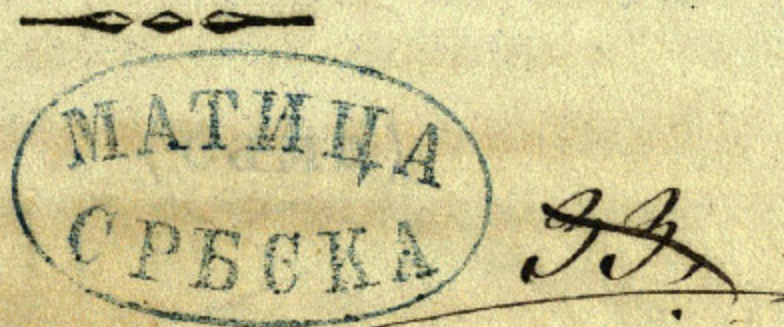
~~Р. 4075~~ Р. 19 Ср II 825/3. 1

РАЗНА ДЈЕЛА

ЈЕВТЕ ПОПОВИЋА.

БИБЛИОТЕКА 5242
МАТИЦЕ СРПСКЕ БИБЛИОТЕКА
свезка прва. МАТИЦЕ СРПСКЕ

МИЛОШИЈАДА.

издана

Јосифом Милуком.

~~ф. 144.~~
~~3.~~

Miloschiade.

У БУДИМУ

Писменма К. Свеучилишта Пешчанског.

1829.

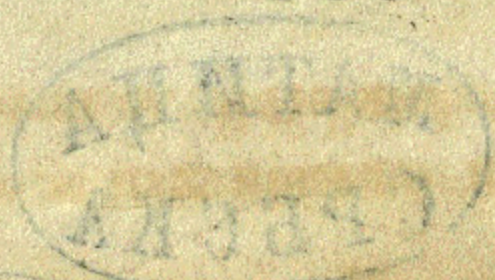
С. 753

РАША ДЛЕА

ЛЕТЕ ПОПВНАА

МАТИЦЕ СРПСКЕ
СРБСКА ПРОВА
МАТИЦЕ СРПСКЕ
БЕЛГРАД
МАТИЦЕ СРПСКЕ
БЕЛГРАД

М П Л О Ш И Д А

В Д Л А

Иосифом Милошевичем

Miloschich

У В Д Л А

Иосифом Милошевичем

1828

И ПЪВ ЖЕ ОЖОП.

ЈЕВТЕ ПОПОВИЦА.

М И Л О Ш И Ј А Д А.

(сама)

ἔυκλέων δ' ἔργων ἄποινα.

χρὴ γὰρ ὑμναῖσαι τὸν ἑσλόν.

Πινδ. Ισθμ. εἰδ. γ.

славни су дјела награде:
преба пак пјеваши красног.

Пинд. исш: III ода.

ПРЕДГОВОР.

Љупки Чипашељу! Милошијада је бесједно пјесмотворје, у ком се спјева живот, спање, срећа и несрећа Милоша Обилића славног српског јунака у XIV. спољештију, који се је смјелошћу својом опважио доћи под шапор силна Амураша и убити га, као што и повјесница преповједа: да је ово вјеројатније, што само њему, или, улазећи у повјесницу српску, што сам о Србима писао, пошврдио сам различним списашељима, који су о овим дјелима напомињали. 1825 љета писао сам Милошијаду по талијанском начину, што Талијани зову ottava rima (осми склад).

склад). Испина! да моји земљаци нису те мисли, да у српском језику складаши преба, подупирајући се с народним јуначким пјесмама, које нису складане; јанашко одговарам, да складаши у пјесми значи, пјесму изобразити, усладити и благогласну учинити. Далмашини, као први славенски народ, који се после паденија Великог Моравског Царства почео изражавати, све су пјесме у складовима писали: Христојада, спаро далмашинског пјесмопворје, списана је у складовима, а видели смо Османиду такође у складовима списану: зато што сви љубословци (φιλολογοι) признају, да српски језик после шалијанског, првог мјесто способности за складање заступа; опшуда и ја сам се склонио,

и шоме пруду повргао, да једно
подуго нјесмошворје у складови
писани прокушам, и још нај те-
жом мјером. Може биши, да би
Велики Гете (Göthe) волео, да је
рођен Србин, па српски да пише,
него њемачки? Јер и шако се шу-
жи на једном мјесту у својим дје-
лима на њемачки језик, да он „за-
луду губи време, пруд и сву сво-
ју врсност писајући у (онако) рђа-
вом језику.“ Кад би моји земља-
ци, и пропивници складовспва-
чипали, кроме млоги други, Торк-
вапа Таса и Мепаспазија, шврдо
се уздам, да би одма другојачије
о складовном писању судили!

Писао сам ово дјело новом аз-
буком српском, што сам судио,
да је много правија за српски је-
зик (а особито за спвари складов-
не)

не) од сваке старе Азбуке, коју су Србљи до сада упошребљавали.

(сбрисала Цензура —

жом мјером. Двоје оже. Да се
 Велики Топс (Топс) доко, да је
 борен Србни, па српски да нише,
 што велики? Јер и тако се шћу-
 ју на једном мјесту у својим дје-
 лима на велики језик, да он се
 уду у једну врсту, иду и сву сво-
 ју врсту писанију у (онако) бра-
 вој језику. — Кад он мјој земља-
 ни, и пронашени су владари
 раније, кадме моту држати, Топс
 лана Таса и Мешашија, ирдо
 се уздани, да он одма држати је
 о скривеном писану судани!
 Писао сам ово дјело новом ва-
 јном српском, што сам судно,
 да је моту првнија за српски је-
 зик (а осовно за сврбу скривену-
 он)

Ни је много времена, да су Талијани писали *huomo, habitione, auctore etc.* а сад пишу *uomo, ambizione, autore etc.* пако испо Французи пре Волшера писали су *nostre, vostre, paroitre, etc.* сад пишу *no'tre, vo'tre, paraitre etc.* али опеш и једни и други ови, имаду још много погрјешака у њиовом правописању. Французи шек данашњим даном оће да сруше сву њиову спару Азбуку, па нову, са свим природну за језик праже да уведу. Ми у нашој већ поправљеној Азбуци не мамо једног слова сувишег у рјечи, него колико свака рјеч треба за прави природни изговор. (сбрисала Цензура —

Народ изображен право спвар сва-
ку разабере, добро цјени, а злу
само ошпро грози! О Дружба!
права љубипелнице рода?! Дај,
нека мудра савјест здравога разу-
ма са природом управља! Та! ако
не можеш са својим слабим сила-
ма штогод добра својим саопе-
чеспвеницима учиниши, (које с'
шим мислима, као што сам чуо,
заи-

заиста, смјело ши кажем, не ћеш); а ши барем не мој ни зала! Ко је игда од шућина преће наше књиге чишао и прегледао, док се није овако природно започело писаши? Та! с' шим су нас Јенглези, Французи, Талијани и Њемци боље познали, и нашој природи већ узвишени дух приписују. У цјелој Јевропи не ма језика, који има шако природну азбуку, као што је ова српска за српски језик скројена. Почешник њен заиста је невенућ вјенац похвале заслужио, но време ће му га направом сплешпи, и свјешпу опшкриши! —

Ја сам у овом пјесмопворју узео себи слободу, по другим спарим списашељима управљајући се, не изоспављаши самогласно пред самогласним, које би као сувишак

у складу било, што многи нови
изоспављају. Истина! да ми је у
љешопопису 1826. љеша један пре-
бацио, кад сам издавао ону дубро-
вачку Идилију, зашто ни сам и-
зоспављао. Јево чим се јавља сад
правдам; нека мој спроти судца
смопри ово Орацијево, па нек ис-
пиша, је ли он изоспавио:

*Non eget Mauri iaculis neque arcu.
Rectius vives, Licini, neque e altum.*

Овако су сви Лашини писали,
Вирђилије, Овидије, Лукреције,
Плаут etc. Дубровчани: Палмопић,
Гундулић, Минчепић etc. Францу-
зи: Волпер, Боало, Русо etc. Јен-
глези: Шекшир, Јунг, Томсон,
Поп etc. Талијани: Тасо, Данте,
Метаспазије, Ариоспо, Пепрарка*)

пак

*) Fior, fronda, erba, aere, antro, on-
da, arma, archi, ombra, aura.

пак има један склад од 19. слога-
ва у природи, али у пјесмотвор-
ству не ма нег 11. Који ове спи-
сапеље усчипа, лако ће моћи при-
мјешити и ово; који пак оће, да
пјева, а свирку на ноге разумје,
лако може пјеваши не изостављају-
ћи онај сувишак самогласног писме-
на. као што не изостављам ни ја.

I. П.

ПРВА

III
П Р В А П Ј Е С М А.

I.

Пој ми В и л о мужа шога славна,
Који пре, нег што русу главу изгуби,
Сврши дјела шрудна, свима главна:
Под шапором Амурапа уби
Турска цара у срцу злонравна,
Што свјесш мила човека не љуби:
Он се диже на Србље невине
Сам примајућ конац уд судбине.

II.

Мила П р а в д о! сићи с' неба доле:
Свјеш научи добре храниш спазе;
(К' мудрој свјесши нека се приволе,
Да мудрошћу све се злоће згазе:
Мудар човек испине се голе
Тврдо ваша, којој добра слазе:)
Сваком срцу, сваком јави оку,
Гди ће швоју наћи чесш високу.

III.

III.

Милош славни Обилић названи, (1)
 Јунак међу јунацим' нај бољи, (2)
 За времена Кнез' Лазара брани
 Опечесиво мило по свој вољи,
 Да зрак оно пресвјешли сахрани,
 Не дајући никог' смршној бољи:
 Снагом висе се Обилном над свима,
 С' које име красно он узима.

IV.

На војводство вредности њега диже:
 И нај млађи од сви је војвода;
 А нај млађи на све спране спиче,
 Гдигод нужна шек позове згода:
 Сви јунаци радо му се ближе;
 Среће своје ш' њим уживљу плода:
 Љубе њега, пошшују искрено
 И радосно служе му не љено.

V.

Милош јунак опечесиву вјерни.
 Наредби се цара повинова:
 Лебди срцем; ни је лицемјерни:
 И у рашу сваком се опликова;

A

(1). Fra Andria Sačich. (2) Orbinus.

А у друшћиву бија свагда смјерни;
 Вјерног друга свакога милова;
 Скромно весео он се свуда каже;
 Сви га радо за весеље траже.

VI.

На висини Милош кад се види,
 Зла спраси душу његову не диже:
 Он свог рода нигда се не спиди,
 Нег зањ гинућ, од њег славе спиде:
 Срећа шућа њега не обиди:
 Но ревности плам већи га лиже;
 Кнез' Лазару шим се више мили;
 Глас добива све у већој сили.

VII.

Кад се Хелмски Владац на Лазара
 Диже, земљу да опуси мирну,
 Милошу се к' слави пуц опшара:
 И чувство му мало срце дирну:
 Лазар вјеће с' војводама спвара,
 И заповјед издаје опширну:
 „У покоју буди наше царство:
 Војске Милош узми господарство.“

VIII.

Млађан Милош војсци заповједа,
 Мудром свјешћу здравога разума;
 Бје-

Бјежи од њега свака јадна бједа,
 И клони се од зле бесједе шума;
 Смјерну војсци заповјед он преда,
 Кад се од сви' спрана сва нагрума:
 Слашком рјечи, у љупком погледу
 Држа говор у овоме сљеду.

IX.

Дјете треба док очи опвори,
 Опечества да гледа обрану,
 Треба сваки начин, да ускори,
 Среће снажну придобиши спрану;
 Худ Никола, чусвом злим опори,
 На нас чудно злбом јадном плану:
 Снагом сложено сваки шамо буди:
 Опечество мило своје бљуди.

X.

Свако уво заповјед послуша;
 Нога скоро на обрану суну:
 Подузима ревност свака душа:
 Рука радо на оружја груну:
 Сила снажна прјеку силу сруша,
 И злошвора сведе у забуну,
 Да пропала зловна спрана оспа;
 Тим случајем одсад празна поспа.

XI.

XI.

Зла Николу сина Алшомана

У ужици граду Милош сваши,

Ком из чудни мисли дође мана,

Србске земље, да спаде, пљењаши;

Од деснице Милоша, свладана,

Сву несишоси мора избљувати:

Прими казан, која га обара,

Да хођаше лишен свјеша дара.

XII.

Гњездо сруши дунавско Мађара,

Милош, србску земљу да распроспре:

Од Босанска непријашеља спара

Тврдка чува заповједи оспре,

Кое немирни дуси, да обара

Србско царство, на злоћу проспре:

Ту обрана Милош указа се,

Ошечесиву желећ славе гласе.

XIII.

Славан со шим Милош свуд посшаја:

Чесни више свуда задобива;

Красне дане свуд весело праја:

Ревносн праву свуда показива:

Све Србије од сва чешир краја

Власн се њему војске наручива;

Учи-

Учињено по његовој вољи,
Сва Господа србска се довољи.

XIV.

Рјеч његова војском заповједа;
Сабља разлог само удој срећи:
Зла ћуд, или бјесноћа се не да,
Да расправља у бешчиној смећи,
Здрави разум мудро све разгледа,
Што је нужно, да се може спећи:
Срце грозно даљи се одавде:
Пуш се храни само вјечне правде.

XV.

Вук Милоша славан глас не љуби:
Тражећ згону, да га он опадне,
Сваки начин измишљава груби;
Не мирује нарав злобе јадне:
Сад копкањем код народа дуби,
Сад код цара, и господе складне,
Пак овако бесједи свом роду,
Ком у скупу казаш' нађе згону.

XVI.

Рекши: Мила дружбо слушајше ме!
Род наш пушпо у шавносши чами;
Не-

Невешшина пала као бреме,
 Од нас мора сваки, да се срами;
 У нераду нам прошиче време:
 Човек ни је при свјећи у шами:
 Сила и ми имамо подоспи;
 Пун'мо чусшва с' мили пријашносши!

XVII.

Каква слава Милоша на свјетлу
 Дирну свако срце и мис'о сваку?
 Из племена, ком се вјенци плешу,
 Још од спари доба у ведром знаку?
 Ни сам вредан ја л' спарију мјешу
 Задобиши на овом свјетлом зраку?
 Милош јунак младић је незрјео,
 А нај виши глас је већ обрјео.

XVIII.

Не шам Роде! дружбо моја мила!
 Милош, дјеше, још ће имаш' мане;
 Сва расуди свјета сег правила,
 Лако можеш смотриши све спране:
 Слава данас распросшире крила,
 А супра ће све свршиши дане;
 Теби јадна доћи ће осуда,
 Што ши мис'о у пом бија луда.

XIX.

XIX.

Разлог подај прави свакој спвари:
 Чесшвуј, љуби, колик заслужује;
 Судба лако човека превари:
 Пре смрши се срећа не казује:
 Зло свршење добру мис'о квари;
 Мјешин' радосни, срце зло шугује;
 Баци мис'о чудну, нездорјелу,
 Напредак ће доћи шад' у дјелу.

XX.

Вук говори: дружба добра слуша,
 Јасно видећ, да он шим опада,
 Па свак рјечи испишујућ, куша,
 Да опкрије, што се мисли сада;
 Време шражи, да већ не заглуша,
 И не чини з' бојни' мисли' јада;
 Знајућ, да се он упљувак нашао,
 Поведење што би му упрашао *).

XXI.

Свако чуство добро шу се скупља,
 Да напредак среће бољма ходи;
 Мираи народ не уји ко дупља,
 Љупки покој свуда он уводи:
 Рјеч

*) ушншкмао.

Рјеч пријашна ни је овде шупља,
 Која лако вјешром се одгоди;
 Истина се држи, и свуд љуби:
 Зрак разума нигда се не губи.

XXII.

Свак природом свари у ред спавља,
 Лебди, шежи, бљуди, чува, храни,
 Гледа, мошри, мисли, суди, справља,
 По разуму здраве силе спани:
 Предспављења свјеша све понавља:
 Брзо дјела, не ма да се кани;
 Почеш мила са сви' спрана пруби,
 Која красна чусшва само љуби.

XXIII.

Кад Вук сврши говор свој, посједе:
 Склони главу: руком чело сваши;
 А спарац се диже Миобесједе,
 Па разложно поче он пишаши;
 Зашто Вуче говор шај уведе,
 Не знаш, да ће те, усна сва, исмјејаша?
 Луда бесјед швоја Вуче по је;
 Познајемо добро Милош ко је.

XXIV.

У царском дворѹ присшуп има: (1)
 С' царем одиш' племе му удјели:

За

(1) Laonic. Orbinus.

За сто царски свагда се узима,
 Да сино весео држи с' мисли зрједи;
 Код сви љупко у двору се прима;
 Свак му љубав увјенчаши жели;
 Он се красно ко сваком привија,
 Са чесношћу код свакога сија.

XXV.

Красном дружбом шаком окружени
 Милом данке свог посшанка слави:
 Веселе се њем' предпосшављени;
 Милу љубов ко сваком присшави:
 Рад он млађан сваког да замјени,
 У невољи, која преши глави;
 Љубав сваком оће, да наплаши,
 Не марећи, да дне себи скрапи.

XXVI.

Ходи, језди, љеши и пришиче,
 Руши, ваља, незгоде обара,
 Кудагод се с' мјесша шек помиче,
 Свуда дубок мир се на ма спвара:
 Под њим други вид узимаш приче
 Сва Србија обласи Лазара;
 Мудром силом ума он завлада,
 Да спворење мира ужива сада.

XXVII.

XXVII.

Милош пече мудрим зраком свјесни

Из љубави к' опеческву красну:

Свако чувство човека навјесни;

Рад је срећу, да усхрани часну:

Рабар јунак у боју почесни

На дар славу прима свагда јасну,

А у миру пјесме прашња хвале,

Све би прси гласом издавале.

XXVIII.

Поглед сваког на се он навлачи;

Пријашан је сваком и љубовни:

Код свог цара понајвише значи

Од јунака свију душом скровни;

Код сшарог се и Југа докачи,

Гди ужива сав поглед синовни;

А синова Југови друг шајни:

Рода свога присни љубац сјајни.

XXIX.

Спарац доспје; усша Вељко, каже:

Вјеран свуда смјерној заповједи

Милош дјела чини, која важе,

Гди нај мање когод шек погледи:

Сноси радо, што се год налаже;

Пушем ума свога здрава сљеди:

Виђа судбу, чусшву свом, пријашну,
Веселећ се о времену злашну.

XXX.

Славни Милош има крошке прави,
Добродјешел које благороди;
Тихи начин, срца љубав јави
Сваком другу, мило што се годи;
Силно гледа, шрудом да приспави
Сваком чусшву, што је у природи,
Да свак радо човек роду дјела,
Да ужива љеша род весела.

XXXI.

Скорбна злоћа не 'ма пред њим мјеспа;
Радосш ведра на челу му се јавља:
Благородна милосш пред њим чеспа
Све чељаде свако к' добру справља:
Напасш свака, гди он дође, преспа;
Сваку спвар у своје мјеспо спавља:
Љуби покој благога предјела,
А невиносш шпује ведра чела.

XXXII.

Мудро своју радо срећу љуби:
Задовољан у срцу оспаје;
За великим мисао он не губи:
Не 'ма срце, ни у чем, да се каје:
Вјеч-

Вјечно добро свуд му се усшуби ;
 С' ревношћу се љупко сав одаје :
 Благи покој свуд погледом спвара,
 Ташшу гордоси сваку к' земљи обара.

XXXIII.

Свег предјела свако чусшво слави ;
 Свјеш ужива мило дане благе :
 Сваки узраси своја дјела прави,
 Не сумња се о успјеху снаге :
 Гди случајем само се појави,
 Свуда мисли његове су драге :
 Мила мајка свјешу га породи,
 У Србији срећом да се годи.

XXXIV.

Знајућ начин његова држања
 Иши к' њему сваки носећ даре ;
 Скор на љубав он свог славна спања,
 Чини, да се чусшва не покваре ;
 Љуби друга : чусшва љуби знања,
 Којим дух се срца зла сапаре :
 Лебди само к' добру бјела свјеша ;
 Не да никог, да узме црна шшеша.

XXXV.

На шај говор сад и Милош доспе :
 У скуп уће зраком величине :

Дошаспјем се својим свуд мир проспе
 Милим душе погледом невине:
 Сваког милог са весељем поспе,
 Гди сви скупа поздраве му чине,
 Клањајућ се благодарности јаве:
 Пријашјем га милим срца славе.

XXXVI.

Све прегледа Милош подчињене,
 Пак овако разумно говора:
 Пошшуј друга добро ши замјене;
 У нужди ши средшва да 'ће скоро:
 Мач у руци од велике цјене
 Опечешву свагда служип' мора,
 Кома даде мудар ум природа,
 Свјешу од смешње да буде слобода.

XXXVII.

Љубав славе мудро свак разлучи
 Од несрећна Chesпољубја сама:
 Чудну нарав на добро научи,
 Кад зле спрасни пада свака шама:
 Тражећ духа обмане, докучи,
 Предузимај злог нека се слама:
 Досешљивост скоро нек се пружи,
 Дјелом дане красне да ши дужи.

XXXVIII.

XXXVIII.

Добродјешел свагда љуби радо :
 Јасну склоношћу природе испуни,
 Која учи к' правди чувство младо ;
 Бјежи од зла, гди се чувство бунуи :
 Јесип! ал човек, гди се не би надо,
 Дође на зло, што га јако спруни ;
 По у нужди друг другу помози :
 Вјерно шежи к' свакој рода слози.

XXXIX.

Зајмна помоћ у самој пошреби
 Бива закон, који води људе
 К' милој дружби, да помажу себи ;
 Сам би човек среће био уде :
 Добри свагда средшва упошреби,
 Да довољшвом дружби мио буде :
 Човек образ саме је свешине,
 Кад зло чини, она га проклиње.

XL.

Овде царство како је поспало
 Од Сипмира велика војводе,
 У дружби се вјерно све држало,
 Носећ помоћ сваки миле згоде :
 Дружба вјерна, а снаге не мало,
 Много добра чини за породе :

Му-

Мучи се ошац, да син живи добро;
 Природом је мисао шу свак обро.

XLI.

Ошечесшву пужна је обрана:
 То подноси срећу и несрећу;
 Ревнишељу нигда не иде мана,
 Тежил' само славу спећи већу:
 Славу шражи радо мудра спрана,
 Лудој бреме злобни дуси мећу:
 Непријашељ ши је, који с' успи
 Пријашељсшва ше у дјело срамно пуспи.

XLII.

Вук се диже на ше рјечи каза:
 Знаш јуначе! један свашпа не зна;
 Сви све знаду из разни образа:
 Слова човек зли не 'ма љубезна;
 Кад је срце напуно пораза,
 Тад ни мисао не мож' биши презна:
 Пријашељ је свак пријашном рјечи,
 Кад ши јавља пуп ко срећи пречи.

XLIII.

Измудрене мисли ше избаци
 Ти из главе швоје ведро чела;
 Чешољубја шо су јасни знаци
 Срца швог и много снажна шјела. —
 Ваљ-

Ваљда свјета швога шо су зраци,
 Који чуспва швоја држе смјела:
 Де! ућуши: спаре слушај здраво;
 За љубав ће свак ши казан' право.

XLIV.

Славни Милош на шо одговори:
 Повин рјечи спарог биши шреба;
 Спар зна више, јер се дуже мори,
 Бјелу у свјешу пражећ кору љеба:
 Премда човек спар искусшвом швори,
 Ље све мило ни је вољи неба;
 У човеку мудросш је сједина,
 А сједина мудросш ни је испина.

XLV.

Знај, да виши свјешш изображени
 Свагда миле свим подаје рјечи,
 Ал' у срцу храни злоће сјени,
 Па ков кујућ шајно ши запрјечи:
 Најкрасније дјело ши промјени,
 И несвјесно свуда ше споречи,
 Да не само, не испуниш вољу,
 Нег још с' миром не осшави у присшољу.

XLVI.

Милош добро је искусшо Вука;
 Вук намјера неслогу увешши:

Снаж.)

Снажна не да Милошева рука,
 Ни од главе зрјела мисао свјесни:
 Вук злочести вјерну дружбу нука,
 Само Милош да испадне из чесни:
 Свакојаким начином све гледа
 На све спране, да наиђе бједа.

XLVII.

Поћушивши Милош почне даље
 Самом Вуку говориш' овако:
 Де! испишај Вуче наше краље,
 Подносице они смопри како,
 Због пријатне рјечи, која шаље
 У скорб јадну, да се свак заплако:
 Смопри цара првога вјенчана,
 Како од браша прешри Волкана. (1)

XLVIII.

Види јавну злоћу и несрећу,
 Која рода гњечи дух нешпедно:
 Така чуда добре људе слећу,
 Да до смрци шрпе неправедно;
 Слогом људи, не да себи сплећу,
 Опечесшву нег срећу заједно;

Сва-

(1) Давидовић 61. стр.

Сваком духу ни је вјеровати;
Добро треба сваког испитати.

XLIX.

Сад Вук скочи, па Милошу рече:
Знам Волкана, а знам и Душана,
Како царшво на часи пресјече: (1)
Владјешеља свака доби спрана,
Који после на свог цара шече,
И сину му одузе се рана:
А нај после у лову погину,
Да на прешол са свим шуђин сину.

L.

Сваки цар се своји владјешеља
У свом царшву посшављени мали
Бојаш' има, да се њина жеља
Не опргне с' народи осшали;
Јер се сила подузме из шемеља,
Па шад спјену шврду лако свали:
А сваљена не диже се гори;
Свак заборав о њој дође скори.

LI.

На што Милош мудро поче слово:
Човечији разлози су разни:

2 **

Ду-

(1) Давидовић 84. стр.: 38

Душан мисли шим је срећу сков'о:
 Он не има свјеша мисли блазни:
 Млога добра пређе је основ'о;
 Предјел, ни је шео, да упразни:
 Док он бија, добро је живио;
 Син пропао је, због доброше био.

LII.

Ни он, ни син причина не бјаше,
 Но зла срца, која он милова:
 Добри од зла свагда се чуваше,
 Вјечне правде пражи дно основа:
 Досад царшва јака пропадаше,
 Због упљувка посреди какова:
 И наше ће царшво једном пасши,
 Но од моје, не заиспа, власши.

LIII.

Док се Турчин јарни наклопио,
 У Јевропи себи узео мјесто,
 Гди шежином са свом је пропио,
 А рашоваш' са сваким је учесп'о,
 Дивљу војску са крвљу опио,
 Тешко би ће, да би од тог прест'о!
 Но шу крив је Каншакизин љуши, (1)
 Који Грчку опору замуши.

Ал'

(1) Давидовић 85: и 86. стр. (1)

LIV.

Ал' ја вјером шврд' љу све ошпаши :

Чесш' храни' љу као у глави око ;

Кнез' Лазара све љу Chesшвоваши ,

И љуби' љу све племе високо :

Свег' љу рода о срећи дјелаши ;

Свакој бједи запрје' љу жешпоко :

Прјека њему , мени судба би' ће ;

Ја љу умрјеши , добро он живи' ће .

LV.

Ја сам једном већ се завјерио

Ошечесшву на ползу служиши ;

Шпо сам добра њему самјерио ,

О свему љу радиш' испуниши :

Непријашеље све сам умирио ,

Који зла би могли учиниши :

Србска земља моја је свешпиња ,

За којом се моја крв рашчиња .

LVI.

Свешпимир је к' Ираклију дошао ,

С' млогом војском к' њему се скловио ;

Мирно шу му је вјек живоша прошао ,

Држећ објеш , ким се завјерио ;

Спрама њега двор се цјели ношао ,

Како бија с' њиме уредио :

Задовољан један з' другим бива;
Један другог у нужди покрива.

LVII.

Тврда рјечца у вјерна човека,
Млога добра по свјешу почини;
Завјерени човек чуда прјека
Сва презире: своју срећу шрини;
Језди, љеши, пуш не пази шјека,
Само да злој закрапи судбини:
Тако чува; и чуваши шреба,
Чију једеш кору бјела љеба.

LVIII.

У шом доспе и разговор цјели;
У двор царски Милош позван оде;
Вук сам оспа срцем невесели;
Судиш' поче цјелом роду шкоде:
Проча дружба при распанку жели,
Пуно здравље међ собом да годе,
Па пошепа сваки своме спану,
Чудећи се говору сказану.

Дру-

ДРУГА ПЈЕСМА.

I.

Славни Милош красошом се дичи,
 Свуда позван, од свију љубљени:
 Сва сујеша даљно од њег' личи;
 Правдом ходећ по свуд је праћени:
 Ни је лако наћи ком приличи,
 Да шак' скоро буде усрећени;
 А он чува чест и вјеру благу;
 К' добру мисао све обраћа драгу.

II.

Благородна бијаше племена;
 Али срцем бија он повише:
 Слушајући славан глас имена
 Смјерно со шим он се поносише:
 Вукосава срцем украшена
 Кћи Лазара њега обљубише:
 И он јунак панан, а млађани
 Вукосаву у свом срцу храни.

III.

III.

Љубав губи чувства, као ништа;
 Али не да веља чеш, да се јави;
 Прем да срце и дан и ноћ пишта,
 Опет знаке сакрива љубави:
 Гине шјело, гди га здраво пишта:
 Пада љепосп бивша кад' у слави;
 Немилосна судба касна тако
 Мори шјело, које љуби, свако.

IV.

У шајноспи Милош љубав храни;
 Вукосава не смје, да се каже;
 Но милица маши се обзнани,
 Па код Цара велик шруд полаже,
 Да се средшво изнађе зарани,
 Млада срца оба да се ублаже,
 Красно време у дружби нек шрају,
 Увјенчани срећу да уживају.

V.

Боговешно кнезу напомиње
 Из далека Милоша хвалећи;
 С' краснорјечјем одсвуда преклиње;
 По спјешаши с' шрудом лебди срећи:
 Као песка што је море сиње
 Пуно, тако срце њено спеша

Же-

Жели, да се сајуз скоро сбуде;
Упошребља силни шруд на шруде.

VI.

Бесједећи Кнез' Лазару она,
Рече: Кнеже године пролазе:
Наша спароси више гробу шона,
А мисли нам далеко не пазе:
Кћи је наша на удадбу склона;
Средспва шреба, да се изналазе
Усрећипи ћерку Вукосаву,
Док је време нам видиши славу.

VII.

Судим добра прилика ће биши
Милош младић љубак Вукосави:
Над јунацим' јунак свим чесипиши,
Срећу бљуде швојој царској глави:
Она ш' њим ће живош благ водиши;
Он ш' њом свагда живи' ће у слави;
Дај небјежи од ове среће јавне;
Редак случај згоде ове је сплавне.

VIII.

Мисли добро и право примјеша;
Ја сам жена слаба у свачему:
Дуге косе, а крашке памеша,
Сшвар малену предспављам голему!

Са

Са свим шим ће може биш' доњени
 Нама радост; срећу њој и њему;
 Рјеша скоро, па се богу моли,
 Нек благослов свепи свој дозволи.

IX.

У господшву красни Милош споји,
 Љубак свјешу, љубак родитељу:
 Много добро за спањем наспоји
 Опечешву желећ срећу вељу:
 Његови су пријашељи швоји:
 Јави комгод швоју праву жељу,
 Искуси' ћеш, шпа се о њем суди,
 А приклони за све мени буди.

X.

Лазар љубав к' жени силну храни,
 Ову рјеч јој пак он даде милу:
 О Милице дарак мој избрани!
 Твоја мисао вељу има силу: —
 Уздржи се, причекај, де! спани: —
 Вукосава Милошу је у крилу! —
 Савјеша ми шу искаши шреба;
 Младић лако срећу поколеба.

XI.

Со шим рјечма довољна Милица
 Ошпа у соби свога обишања;

Ла-

Лазар успа замишљена лица,
 Идућ на двор к' Југу пуш свој гања,
 Кнез у шоме Милоша зашица
 У ходишпу, који му се клања:
 Милош дође Милицу поздраву,
 Вукосава па се у шом јави.

XII.

Онај мили поглед Вукосаве,
 Оно шјело Милоша шанано
 Срце јазве, љубвом скорбно млаве:
 И већ биће сврши' ће уздано,
 Ако себи скоро се не јаве,
 И не учине свезу још зарано;
 Тврда вјерност руку знашно даје:
 К' свези тежи; друкчије пропала је.

XIII.

Љубав Милош с' Вукосавом води,
 Једно другом и већ се издаје:
 Сва прилика љубави се годи;
 Говориши Милица не спаје
 Кнез' Лазару, да се брзо сроди
 С' Вукосавом Милош, коју чаје:
 Са преспола Кнез Лазар узуспи;
 Господшвену свезу шу допуспи.

XIV.

XIV.

Но господство Кнеже Лазар љуби:
 За господу кћери удаш' смјера:
 Глас Милоша по Србији пруби,
 На крилима вјера он се спера:
 Говор сваки пријатан, кнез, шуби;
 Искушава, гди је права вјера:
 Добро пази, да за добро сваши,
 Своје искушење право да наплаши.

XV.

Милош красно у пријашељству живи
 Са синови спарог Југ' Богдана:
 К' њим иђаше у дом почасиви;
 Ш' њима време шраја љупки дана:
 Пред сваким се казује ушшиви;
 Вјерна свима слога поуздана:
 Спарог Југа за оца почиша;
 Југовицу као мајку пиша.

XVI.

Тасш Југ Богдан Кнез' Лазара бише,
 Човек праван памеши разложне;
 Свака душа јасно га цјенише,
 И славе му носаше узмложне:
 После цара чесши понајвише
 Због памеши прима оспорожне:

XVII.

Од

Од Србије цјеле држи вјећа
Први говор, шака му је срећа.

XVII.

Кад Кнез Лазар рјеч Милици пода,
Да с' Милошем Вукосаву сроди,
Сшаром Југу Богдану доода,
Да запиша за савјеш узгоди,
Би ли добра била ша погода,
Да кћер даде Милошу војводи;
Овим словом поче бесједиши,
И у начин драг му предсхавиши.

XVIII.

Чесни сшарче, мени шасше драги!
Мисао мене досши шрудна мори,
Дани мени ни су сасма благи;
Са Милицом ови бјеху збори:
Обилић ми млађан Милош наги
Вукосаву просиши ускори:
Милица је са свим наклоњена;
Вукосава у њег заљубљена.

XIX.

Лак у суду Југ Богдан говори:
Чесниш Царе од Србије главо! (1)

Ни-

(1) Jolincius.

Ничиј глас се по свјешу не ори,
 К'о глас јасан Обилића здраво,
 Рад сам да се ова свеза створи;
 Свако ишше на сем свјешу право:
 Прем Милошу споји Вукосава,
 Наша радост, а његова слава.

XX.

За нај бољу судим шу прилику;
 У Србији цјелој боље не' ма:
 Милош јунак на гласу велику;
 Срећа свагда иде му голема:
 Знаш, да нама служи он на дику:
 Познао си га на граница Срема,
 Прошив Угра кад се снажно бори;
 Добит' вјенац шоржеспвен ускори.

XXI.

Подај Царе! моја мисао ша је;
 Превелика шо је моја жеља;
 Та нам свеза радосни подаје:
 Теби зеша, мени пријашеља:
 Сва Србија добро га познаје,
 И чешвује у њем бранишеља:
 Срећан он ће с' Вукосавом бити;
 Вукосава срећно ће живити.

XXII.

XXII.

Красна Мара даша је за Вука; (1)

А за Балса Зешскога Деспава, (2)

На каква ши је шу помоћи рука,

За господу што ји све подава;

Чудна заиспа швоја је одлука;

Теби само је у господству слава:

Милошу је подај, не закасни;

Ш' њим провеш' ће она љепша часни.

XXIII.

Јелену си дао за Гараја, (3)

Бана Цилског силна господара:

Он ши један на невољи спаја,

Непријашеље, који ши обара;

Миљева ши красна дораспаја (4)

Тко зна каква срећа њу поара!

Вукосава нек Милошу иде,

Да нам очи по весеље виде.

XXIV.

Ту преузе Цар Лазар бесједу,

Па на овај начин Југу рече:

Драги Таспе! сви на сајуз гледу,

Милица је Милошу обрече;

А

(1) Lucarius. (2) Lucarius. Orbinus. (3)
Lucarius. (4) Lucarius, Orbinus. Chal-
cocondylas.

А у двору све госпоје сљеду,
 Вукосава Милоша да спече:
 Моја само воља ни је права;
 Млад је Милош; младић луда глава! —

XXV.

Говор нашо Богдан даде оваки:
 Милош Царе господска је рода!
 Ког доброшу почије сваки,
 А срећа му са јунашпвом ода.
 Која корисш! срцем кад је опаки,
 Био богаш ил' знашна порода:
 Снага код нас почије се сада;
 Под њом свака спвар на свјену пада.

XXVI.

На богашпшво несмишљени гледа,
 Не на срце благородне свјесши,
 Тако своју кћер немило преда
 И младићу нарави злочесши;
 Не држи се Царе шог нерета;
 Добро мисли, право се извјесши:
 Дај нарави, не богашпшву пруду,
 Твоју ћерку по краина чулу.

XXVII.

Вукосава смршно њега љуби,
 А двор велиш сав на свезу шежи;

За њом Милош удећ зло се губи;
 Снага пада: благо цјено бјежи:
 Не мој ово, да се зло удуби,
 Одбациши зло, шеби надлежи:
 Нек се здруже два љубовна шјела,
 Љубве красне нек проводе дјела.

XXVIII.

Спаром Југу Кнез Лазар говори:
 Ни на који начин биш' не може,
 Да се сајуз овај сад ускори;
 Моје мисли међ собом се гложе;
 Он је младић, мора да се мори,
 Бригу жене да поднеш' узможе;
 Тешко и сам живи, а камо ли,
 До мало га друштво кад опколи.

XXIX.

Југ на рјечи Кнез' Лазара вели:
 Њег ће смириш' швоја мисаоблага;
 Када силно једно друго жели,
 Што се швоја воља пренемага:
 Глас Милоша слави цјео свјеш бјели;
 Твоја срећа њему је брига драга:
 Благодарносш, коју бољу њему
 За награду можеш даш' голему.

XXX.

XXX.

Вукосава Милошу приспоји,
 Како моје мисли конац носи:
 Заљубљена она мучно споји:
 Да га спече свагда бога проси;
 Гледај, да се она упокоји,
 Са Милошем нека се поноси;
 Милош мијо оспа' ће њој вјечно,
 Цјело племе шјеша' ће срдечно.

XXXI.

Не мој кварит' среће чесна свеза;
 По Србији свуда глас му прши,
 Као њекад по Лидији Креза,
 Који богаш са новцима спрши;
 Од снажнијег дању ноћу преза:
 Снагом својом сваког Милош скрши;
 Слаће овај од оног проспава,
 Прем да једна оба спиже слава.

XXXII.

З' добрим рјечма Југ шу каза досши,
 Кнез' Лазара као мало склони;
 Знаке поче даваш' од милосши;
 Неприликe све са ума гони;
 Пак оваке рече Кнез мудросши:
 Младић Милош у љубави шони,

Не

Не ће знаши жене држаш' право;
Мислиш' љеша не даду му здраво.

XXXIII.

Како оћеш да он о шом знаде,
Кад у рашу време све проводи:
Тешко њему! ако га нападе

Женска брига у каквој незгоди;
Наша савјесш би ће крива шаде,

Ми смо луди, ако се што роди:
Ошвориши очи добро шреба,
Да нас клепва не посшигне неба.

XXXIV.

На ше рјечи Југ промисли мало;
Кнез' Лазару мудро ше говори:

Тешко ми је шо на срце пало,
Кад чу, да ше јадна брига мори:

Велике је мени бриге спало

Учиниши славно сајуз скори;
Судећ, соко шим случајем језди,
Да са орлом скупа се у гњевди.

XXXV.

Једа л' сумњаш о Милошу Кнеже,

Да природу своју не пошавни;
Нек ши ш' чела сумње ше одбјеже,

Којим човек посшаје неравни;

Неправилно разум свој досеже,
 Држајући, свуд је сајуз спавни:
 Дај успави крви ше згрејање,
 Више судећ, свјешу издаји мање.

XXXVI.

Боље мисли нови свјеш садржи;
 За човека опац кћер удаје;
 Повржено сад богапсиво сшржи,
 Које врло крашко време праје:
 Разум срећи успјех даје бржи,
 На ком слава неумрла спаје;
 Свјеш сад лебди к' свом предмјешу јасну,
 Лебдећ учи знаши сназу часну.

XXXVII.

Младић Милош раш водиш' разуме,
 Он искусан шу се много каже;
 Супра да се ожени, па не уме,
 Мислиш, жене држаши он драже,
 Боље него спари све разуме;
 Упошребаш' зна ће он шу блаже:
 Боже дај! да шо се једном збуде,
 Млада срца само да не уде.

XXXVIII.

XXXVIII.

Мара на то приспе гологлава,
 Горда жена Вука Бранковића; (1)
 Пиша: Ко је од говора глава?

Прешресаше кога шу младића?
 Каква шу се пригошовља справа?

Каквога је спвар омразна бића?
 Вику чујем још на враши' собе,
 Гди се мисли ваще јако глобе.

XXXIX.

Сад Кнез Лазар поче да извјести
 О свом дјелу, које тајно храни;

Рече: Мила ћерко! знашче чесни,
 Бесједе је глава Милош знани;

Мајка швоја мисли нам умјести,

Да нас распром ово време рани;

Вукосава њена љубимица,

Пред свјештом нам свима црни лица.

XL.

За свадбу се овде удо справља,

Коју љупки шаси мој много слуши;

Спвар се пуна омразе приснавља,

За коју ће свјеш нај даљи чуши;

3 *

Шпо

(1). Гундулић у Осман.

Што саспави ма, сад се расшавља,
 Дуго време, што ме јако муши;
 Вукосаву ни сам рад удаши
 За Милоша, што ни жели маши.

XLI.

Ола Мара, жена набусиша,
 Јарна, љуна сеспри завидећи, (1)
 Рече злобно од срца несиша:
 Не може она живиш' ш' њим у срећи:
 Нек развиди, боље нек испиша,
 Зна'ће, да га лудо жели свећи;
 Млада тежи; куда? не зна сама;
 Непазно своју срећу слама.

XLII.

Само један глас Милоша слави;
 Свуд јунака добри налази се:
 Он се диже, а други се дави,
 Кога знаишва својштва бољма висе:
 У срцу он ни је тако прави,
 Колико по свјешу говори се:
 Он још млад је; сваки дан се мјења;
 Чешн му данас; сушра непошпења.

XLIII.

(1) Гундулић у Осман.

XLIII.

Нек још мало Вукосава чека ;
 Данас, супра когод јави'ће се ;
 Осшаш' не' ће дјевојка до вјека :
 Мож' биш' срећа каква год нанесе
 Царског сина богаша човека,
 Који сродиш' с' нам радује се :
 Има царски сад синова млади,
 Који скоро жениш' су се ради.

XLIV.

Унгарскога краља син богаша
 За женидбу младић свагда справни,
 И Шишмана Бугара син знаши,
 Женидбом ће узеш' живоні справни,
 Ил' са спреане који год ће спаша
 Образ њезин шражиши преславни ;
 Она спаса изврсно је красна ;
 Много њена љепоша је гласна.

XLV.

Црна ока, а косе је плаве,
 Бјела лица јој румен образ краси :
 Једра шјела, а коспи је здраве ;
 У вису је са свим добре спаси :
 Као спрјела висине је праве ;
 Успма рјечи као звоном гласи :

По-

Погледа је смјерна, умиљаша;
Драга свим је као кипа злаша.

XLVI.

Не, не, драги и чесни Кнеже!
Ни је нужде, да се сад удаје:
Не с' Милошем она да се свеже;
Уда' ће се, још спарија да је;
Красна маши не зна, куд пошеже,
Своје данке шек немирно праје:
Избациши шреба шо из ума,
О шом више не правиши шума.

XLVII.

С' ладном крви спари Богдан поче
На те рјечи разлог свој давати,
Говорећи: Красна Маро кроче!
Не љуши се! не мој бриге имати!
Наше мисли мошре време проче,
Како срећно она ће уживати;
Но Кнез чесни суда има доси,
У шом он зна чушва сва љупкоси.

XLVIII.

Нам војвода Милош је нај већи,
Нај славнији у цјелом предјелу:
Са јунашвом пред њега испећи,
Који ће царски син на свјешу бјелу;
Од

Од војвода један ни је у срећи
 Задобиши вјенац славе челу:
 Твоја мајка њега је познала;
 Зато жели, да би му кћер дала.

XLIX.

Од рода је Милош великога
 Душанове сесипре он је миле
 Син Душице, војводе Драчкога (1)
 Красне љубе Гојка јаке силе:
 Крв Немање племена славнога (2).
 У њем дише, гди се славе скриле;
 Преспол србски правдом њему спада:
 Траг не гон'мо, не ишпимо јада!

L.

Узраспан је Милош господствено;
 Снажан саспав шјела њега дичи;
 Сме-

(1) Ој Милошу Немање кољена
 Слава крви Душице добричне!
 У Драчу ше она роди пешко
 Са војводом Гојком велициме,
 Одранише млеком и шећером,
 Облацише свилом и кадифом:
 Народња пјесма.

(2) Orbinius.

Смеђа глава, а лице румено
 Правишељу поглед сав приличи:
 Умиљашо слово, ошкривено,
 Чиспо, јасно говори не цичи:
 Љеп је као сама горска вила:
 Не 'ма мане свјесп му сваком мила.

LI.

Мио, љубак, ношњом свагда складни,
 Чуспвом, срцем и мишљењем смјерни:
 Ногом ишар, много руком радни;
 У послови право саразмјерни:
 Не насилни, или горопадни;
 У дружби је друг пријашно вјерни,
 Повинован спаријег заповједи;
 Чамип' не ће скукан он убједи.

LII.

Кад Кнез Лазар мисли ше покуша,
 Насмјеја се, па Југа погледа;
 Весела му много бија душа:
 И овако мудро сад бесједа:
 Добро Таспе шебе ја саслуша
 Разум ми се швог допада реда:
 Са свим склон сам рјеч Милице дао,
 А шебе сам о шом радо упишао.

LIII.

LIII.

Милош славни мио свагда мени,
 Вољу благу право испуњаше:
 За награду дарак господшвени
 Тај му даши на ум ми падаше:
 Нек заједно живе ушјешени
 Овог свјеша добро бриге наше
 Вукосава Милошу супруга
 На сваки час њему вјерна друга.

LIV.

Добром ваља мило даш' за драго;
 Но познаши право преба свака:
 У послови не биш' врло наго,
 Да се око шужно не заплака;
 Зло се шепко окрене на благо;
 Познал' ни је човека спвар лака:
 Радо суди, о другом разгледа
 Човек нагло, а на себе не да.

LV.

Кад се јавна доброша покаже
 У човеку право славна гласа:
 Каква чусшва избјећи га шраже,
 И мрзиши доба милог часа?
 Славна гласом човека уваже
 Добри људи, свјесни мила краса:

Ну заслужиш' преба с' способности
Свог разума, свјеша пријашности.

LVI.

Који разумно све полако ходи,
Долази' ће на мјесто речено,
Гди често праву добро чувство плоди;
Срце з' добрим бива свуд примљено:
У прилика који се њ поводи,
Задобива пак име пошшено:
Љубљен бива, помаган сирома,
Чашћен, мио у дружби веома.

LVII.

У том доспе Кнез Лазар бесједу,
А Југ Богдан радо предузима;
Говорећи у љупком погледу:
Вала Кнеже на своим мислима:
Тако право ишло је по реду:
Срећан свагда са разлози шима;
Вјеран шеби сваки биши мора,
Када силу шога знаш говора.

LVIII.

Ту Југ преста дође Мара управа,
Чесну руку оца свог цјелива:
Свим се клања, чини дуг поздрава,
И на поље из себе избива:

Тад

Тад се диже од Србије глава;
 На шарога љубав силну излива:
 Весео лицем, срцем ушјешени,
 Пуш гањаше к' добру управљени.

LIX.

Спар Југ Богдан осша сам у соби:
 Зорку зове своју вјерну другу:
 Њој повједа, што се уособи,
 С' Кнез' Лазаром у говору дугу,
 Велећ: Друга Вукосава доби,
 Што Цар нађе, даде му у заслугу:
 Славан Милош Обилић по гласу,
 Ког владања њу задобила су.

LX.

Зорка поче бесјед да говори,
 Ал' јешо пи сви девеш синова:
 Посаде се, па свак се увом спвори;
 Вјеш слушају весеља њиова:
 Зорка вели: Случај много скори
 Тај Милицу ушјеши' ће снова;
 Пре је мало била обољела
 Слушајући зла од Балса дјела.

LXI.

Тако Милош доби Вукосаву,
 Коју љуби при године дана:

Ма-

Мило ми је, да Милици славу
 Та донесе свима љупка справа ;
 Дуго време она шу је справу
 Све желила получиш' зарана ;
 Милом богу на шом дару вала !
 Мудро је она своје спвари знала.

LXII.

То кад чуше Југовићи млади,
 Од радосши у скок ђипе криви:
 Први Миљко бесјед пак извади:
 Право! Милош војвода нек живи!
 Наш Цар Лазар добро шо уради!
 Каза Марко момак преушшиви:
 Љубдраг вели: Срећно Вукосава!
 О Милице сеспро да си здрава!

LXIII.

Радмил невин пиша родишеља,
 Велећ: Драги оче каж' ми право,
 Кога Милош има пријашеља,
 Да шу свезу шако склопи здраво:
 Спар Југ поче: Кнез Лазара жеља
 Давно бија; што га је познав'о
 Из вјерносши његове давњашње,
 Видећи упјех бишве од пређашње.

LXIV.

LXIV.

Спојаи, вели, мио свакој дружби:
 Знаш ли оче! како се показа
 Снажни Милош у Мачви на служби,
 Прошивнике све кад љушо смаза:
 Сад Веселин дода: У кој шужби
 Споја Банаи силнога пораза,
 Док Милоша не узе рука снажна
 Подаваши средшва свим ублажна.

LXV.

Влајко мудри говора је рјешка,
 Рече: Царшва нашег је обрана
 Милош био, гди год каква је сплешка:
 Надежда је цару поуздана:
 Сад још већег царшво ће напрјешка,
 Уживаши срећу свога спана;
 Власи над војском има већ он пуну,
 Задоби' ће више гди он суну.

LXVI.

Спавни Бошко даље шу наспави,
 И свој браћи овај говор просу:
 Ој како су нам радили о глави
 Јадни Грци у скорбном поносу;
 Док им Милош злоћу не успави,
 И цара им не куцну по носу;

Му-

Мудро слово Папријари рине,
Да проклетство са Србије скине.

LXVII.

Папријара — — човечина,
Красно име Богојава *) ноша:
Свим прошивна у срцу — — —,
А у лицу још грђа и лоша,
Мислећ добро са груба начина
Сакова'ће велика попроша,
И разврашно злим погледом рече,
Као да га љуше змије пече:

LXVIII.

Ој човече рођен у злогоди,
Дај ми средство, које шу се оће;
Моја сила плива у слободи,
Па сва добра продаје и све злоће:
А што рекнем и чиним, се згоди;
Прошив шапи мени не' ма ко ће:

Сбрисала Цензура —

LXIX.

(*) Θεοφανης

LXX.

Благим рјечма на ше Милош рече:
 Свешоси шреба пошшоваша право! —
 Нико од нас увредиш' не пече,
 Ни шу свешоси, ни ше владе право;
 Но браћа нам под проклесивом јече;
 Живљење се види њим шраљаво,
 Желе прозбом да се оно сними,
 А опроштај од свег да се прими.

LXXI.

Ту пресјече бесјед Папријара,
 Пак овако сад он поче пише:
 Поклони' ћу вама шога дара,
 Кој се само мојој сили пише;
 Но доброша ваша нек се спара
 Наградиши мене з' добрим више:
 Нек вам служи и браћи и царшву,
 Мој благослов сваког зла к' љекаршву.

LXXII.

LXXII.

Милош љупко шу се препоручи,
 На свој браћи знак изласка даје:
 Благим рјечма шако звјера скучи,
 Да са силом гордом пред њим пра је:
 Што ошија, оно и получи,
 И весео на пуш срећни спаје:
 Здрав долази к' своме обишању,
 И наоди све у добром спању.

LXXIII.

То ми Милош сам повједа спројно,
 Како злоћу блага рјеч обара:
 Мож' биш, вели, он појаш зна доспојно,
 И у цркви да не'ма му пара;
 Ал' како би срјео он спокојно
 Ил' господу с' рјечма или цара,
 Он шо не зна, на које се гледа
 Сад у свјешу од свешпога реда.

LXXIV.

Рабри Воин нај млаћи бесједи:
 Преко Саве до Дунава рјеке
 Пређе Милош и земље насљеди:
 Од Бугарске опеш доби њеке:
 Јерцеговце мирне све уреди,
 Да Босанске спрше силе прјеке:

Грч.

Грчкој сили велик спра' зададе,
 Да спокојни спрам нас гњију саде.

LXXV.

Ту Југ сшари на ноге се диже,
 Љубљећ сине мудро сад изрече:
 Красни синци! срећа шим посшиже
 Кнез' Лазара, да шог зеша спече
 Милош јунак пријашељспво ближе
 Са женидбом земљи цјелој шече:
 То исказа, па починуп' оде,
 А синови радосп већу плоде.

ТРЕЋА ПЈЕСМА.

I.

Кад Кнез Лазар дође бјелом двору,
 К' Вукосави иде право у собу:
 Њој бесједи радосн ову скору:
 Вукосава Ћерко ти си у добу,
 Да свог друга имаш на говору,
 Да ми душе шјешини ти ушробу:
 Милоша сам шеби друга обр'о,
 Вјечна моја дика, швоје добро.

II.

Славни Милош војвода избрани
 У срећу ти судбином долази:
 Наше куће пријашељ познани,
 Ведри челом у нај већој снази:
 Твоја мајка у срцу га храни,
 Што злошворе наше све погази:
 Оћеш ли га узеш' сад ми кажи,
 Да се брзо и свадба попражи.

III.

III.

Вукосава красна срца ћерка

Милим гласом љупким рјечма вели:

Драги Оче! не' мам шу замјерка:

Како швоја мисао крошка жели;

Ја би била у шом дивља звјерка,

Кад примила швој суд неби зрели:

Како швоја нађе блага воља;

Ја приснавим' не знам чусшва боља.

IV.

Са свим пуно задовољна би' ћу;

Рјечма швојим ја ћу сљедовани;

Ошуд судим среће мени свићу,

Кад за добро моје чусшво сваши:

Со шим шебе силно узноси' ћу;

Вјерна ћерка срећна ћу се зваши:

Драги Оче! буди воља швоја;

Твоје мисли, силна жеља моја!

V.

Вукосава шу ућуши весела,

А Кнез Лазар говориши спане:

Мила ћерко мајка швоја плела

Ову милу свезу још је лане;

Наградиши Милоша је кшела

Због љубави роду указане;

Бу-

Буди блага, срцем задовољна;
У шом споји срећа свију дољна.

VI.

Вукосава говор свој умјеспи:
Родитељу мио мој предмјешу!
Мајка рада добро свуд увеспи
Ума свога по разлогу свешу;
Цјеним ову судбу њени свјеспи,
Љубим правду на бјеломе свјешу:
Милош мому срцу мио бише;
Вашом вољом још ми дође више.

VII.

Све учиниш' ваша ће доброша,
Што мом срцу задовољсхва носи:
Ваше мисли похвална красоша
Мој ум љубвом силном свагда роси;
Да се к' добру бољи успјех смоша,
Ваша молба небом мило проси;
Добрим свагда силази ушјеха;
Милоспиво срце пуно је смјеха.

VIII.

На то дође мајка јој Милица,
И чиша јој радост на образу;
Словом поче веселога лица,
Да укаже мисли праву спазу,

Го-

Говорећи главом мало ница:
 Ћерко моја ши си на одлазу;
 Мајку швоју ши остављаш веће;
 Идеш праве да уживаш среће.

IX.

Удадбом ћеш праву наћи срећу;
 Милош друг ши до смрти се јавља
 С' шобом радости, уздам се, ја сше' ћ
 Која небом већ се мени справља;
 Дуго шу се мисли моје сплећу,
 Које сам дух природе насшавља,
 Да шај дар ши срцу швом дарује,
 За кој душа швоја сама чује.

X.

Довољна ши буди и преправна
 Тешко бреме удадбе поднеши,
 Који предмјеш шог живоша главна
 Одзгор с' неба доле људма слепи:
 Мила радости и срећа свим јавна,
 Кадгод печал и несрећу прјеши:
 Случај добро на добро нанесе;
 Но доброшом и зла разблаже се.

XI.

Мила мајко! Вукосава вели:
 Задовољно моје срце досши

Чу-

Чуваш' иде, што своја чест жели;
 Милош срцу дава мом љупкоспи:
 Држим он ће познаваш' свјет бјели;
 К' добру праве носи' ће милоспи:
 Он војвода војводе управља,
 Не ће л' знаши мене куд наснавља?

XII.

Мудро Милош словом својим ходи,
 И по вољи свога срца спвара;
 Љупко шежи, па свуда наоди,
 Да свако посао добро му одговара:
 Моја љубав њему ће да угоди,
 Да сопспвену љупо сам не кара:
 Два ће само од нас биши шјела;
 Једна душа, дика свјеша бјела.

XIII.

Она ућуши; мајка проли сузе
 Низ образе лица од румена:
 А Кнез Лазар бесједу преузе,
 Говорећи: Не' ма већ времена
 Више касниш', кад се спвар подузе;
 Вукосава је Милошу одређена!
 Јецајући једва што изрече;
 Силна суза јер лице му оппече.

XIV.

XIV.

Вукосава кроз плач бесјед води,
 Пак изуспи: Драги Родишељи!
 Не плачеше! с' шого ја се роди,
 Да на свјешу у шој живим жељи;
 Чиспом свјесци разумни народи
 Знаше, да се женидба опредјељи:
 На шом свагда моја мисао сшаје,
 Да биш мора, каква год спвар да је.

XV.

Весел'ше се, ја весела би' ћу;
 Кћи оспајем ја ваша на вјеки:
 Вас у срцу моме све носи' ћу
 Спомињајућ код вас живош меки:
 Милу браћу, сеспре све љуби' ћу
 И нај мањи даљин' поглед прјеки,
 Да у мени вјечну сеспру имају,
 А у сеспри знашно добро знају.

XVI.

На шо дођу при браша весела
 Радујућ се о сеспри невјесни:
 Разлог Сшефан поче свр шог дјела;
 Говор љубак овај он умјесни:
 Красна сеспро! срећа ши донела
 У дар мио Милоша од чесни:

Он

Он ни супруг би' ће свагда вјерни,
И у дружби својој љупко смјерни.

XVII.

Ш' њиме ни ћеш поносиш' се свуда;
Свак од србске господе га љуби:
Мила бесјед његовога суда

У свакому друштву јасно пруби:
Он ће теби носити понуда;

Искрено се он за шобом губи:
Свјеша дарак среће ни је јасне;
Проводи' ћеш дане ш' њиме часне.

XVIII.

Стефан спаше: Вук браш поче слово:

Радујем се својој сеспро срећи:
Јунак Милош, што те је милов'о,

С' млогом жељом тебе рад је спешити:
Срца твога ушјешење ново

Крилу свому скоро ће прибјећи:
Милуј сејо оп срца га права;
Он ће бити вјенца твога слава.

XIX.

Бесјед узе браш јој Лазар шада

Господствено говорећ овако:
Љупка сеспро своја љеша млада

Ишпу друга, ког добиш' ни је лако;
Ми

Ми испина! друзи швоји сада,
Тражимо ши ушјешење свако
З' ближим другом, који срећу дјели
До посљешка, шпо све обоје кшели.

XX.

Милош супруг теби наречени
Иде, швоју љепопу да види;
Дарак небом теби је одређени;
Љупко прими, ши се њег не сшиди:
Данци ш' њиме би' ће ши ушјешени;
Не' ма никог, њега да обиди:
Он испиниш срцем благим ствара
Св'аку душу чисту од превара.

XXI.

Сваке среће куша' ћеш праведно,
Ш' њим довољна и весела складно;
Не сме какво доћи спање бједно,
Да му срце обузме нешчадно:
Добро свако дјели' ћеш заједно,
С' милим другом, гди ни је чувшво гадно:
Милосш праву даваш' он ће теби;
Љубав њему, ши чини' ћеш себи.

XXII.

Вукосава свјешћу украшена
 Овај диже говор казан' браћи:
 Красна браћо мени пољубљена,
 У Милошу ја ћу друга наћи;
 Ош свију ми бесјед ша речена
 Ушјехе ми шражи свак пуш краћи:
 Увјерена о шом ја оспаја,
 Све срећнија чини ми се поспаја.

XXIII.

Драга маши, мила ошац знаше
 Моју срећу, своје чуван' добро;
 Друге сјени срце ми не' маше,
 Но захвалност, што је мој ум обр'о;
 Ваљда јасне молишве су ваше
 Богу угодне, кој вас овде је собр'о,
 Да судише мога бића срећу,
 Која свима славу носи већу.

XXIV.

Цјеним швоју Оче! бригу силну;
 Грлим швоју Мајко! шу намјеру:
 Љубим браћо! вољу вам правилну:
 Радо дајем свима добру вјеру;
 Држим срећу у Милошу обилну
 Да ћу сшећи; мисли ми се беру:

Же-

Желим да пак он у мени нађе
Поспајано себи среће слађе.

XXV.

Милош вјеран ошечешву свому,
Држим вјеран и мени оспа' ће:
Заљубљена ја у њег, при пому
Срце моје вјерно биши зна' ће:
Задовољшво пуно у срцу мому
Ја осјећам, вјере моје плаће:
Судим, да ће на вјек ми оспаши
Срећна ш' њиме ја ћу се назваши.

XXVI.

Благодарност прву Родишељи!
Неба судби имам ја одаши:
Вама после моји спворинељи,
Што шу срећу знасше ми казаши:
Онда Вама срећни мојој жељи
Драга браћо! спомен ћу дзаши,
Који душу шјеши' ће ми силно,
А мог друга веселиш' обилно.

XXVII.

Красна судба љупко мени рече,
Да оспавим рода мога крило:
Чушва зловна која да се опрјече
Оспргнуш' ми не ће спање мило;

У природи пушем својим пече
 Свако биће нашпо се одлучило:
 Милош љупки мени срећом иде;
 Ваша склонош по за добро виде.

XXVIII.

Вук лукави Бранковић приспједе
 На шај сабор скромнога говора:
 Чувши од жене куд сви радо сљеде,
 Да Милошу Вукосава мора
 Руку даши од миле бесједе,
 И љуба му свагда биши скоро,
 Пак он поче шарено мислиши;
 Рјечма овим јасно говориши:

XXIX.

Срећно Кнеже! Кнегињо чеспиша!
 Вукосава срећно да ти буде!
 Срећно шури господо скровиша!
 Радоси млога шјело ми обли свуде:
 Кад ме јунак Спраиња запиша (1)
 О шој свадби, гди се сви сад чуде,
 Коју шајно од мене држише,
 А те свари свагда су опкрише.

XXX.

(1) у народ. пјес. *

XXX.

Милош јако Вукосаву љуби;
 Вукосава за Милошем гине:
 Чесн се куће Гребљанове губи, (1)
 Кад испино спвар ша свјешу сине:
 Оговор ће човек чусшвом груби
 Злоковаран даши од испине;
 Запвориши свјешу не мож' усша,
 Гди злу ногу злоба спави пусша.

XXXI.

Свјеш је сљепац, који кудгод руни:
 Куда пало, да пало не мари:
 Бада газећ, али напред спули;
 Све под собом немошрено квари:
 Не зна, да ће шу да јадно лупи;
 З' главом својом несрећно удари:
 Он подноси, шрпи, и зло гине,
 И као роса зоре часом мине.

XXXII.

Милош јунак свјесни ни је нај боље;
 Вјеран ни је опечешву милу,
 Као што мислиш. Да је до невоље,
 Лукавшва би у њем познао силу:
 Тра-

(1) Lucarius, Orbinus.

Тражио би згоду, да покоље
 Своје шуре Милош у лудилу:
 Најпре своје савјешујем царство,
 Да Милошу узмеш господарство.

XXXIII.

Па не прави са Милошем свезе
 Кроз удадбу красне Вукосаве;
 Јер шим већма у вјерност улезе
 Он код свјеша, који шпеше праве;
 Зла се преба чуваш', да не увезе
 Своја кола, која људе гњаве:
 Лудак свјешћу на зло иде скоро,
 Мудри бјежи о' шог све опоро.

XXXIV.

Знаш ли Кнеже Обилића маша,
 Жена горда са сином се слави;
 Злоћом ходећ, добра душа паши
 Од зла шешка, која сама прави:
 Са Милошем ако ши кћер спраши,
 Она Царство све у зло опшрави:
 Ове рјечи де! послушај моје;
 Намјере ши о' шог нек опшпоје!

XXXV.

Коб уклони Вишњег десница!
 Прибјег куд би србски род узео?
 Да

Да још ша нас несрећа сад спица,
 Гди би данке последње провео,
 Ти спар, жена и швоја дјечица!
 О како би народ после клео
 Тебе и род сав по шеби луди!
 Што крив ни је у шој биш' осуди.

XXXVI.

Можеш чиниш' све, што ти се годи;
 Кајаши се не мој до посљешка:
 Мир могући у народ уводи,
 Да ти царшво окуси напјешка;
 Красну дјецу свјешу ти породи,
 А шом ш' њима несрећа је рјешка:
 Дај оснав' се чуда изврзана
 У невреме, мира неуздана!

XXXVII.

Свезе ни је; распавиш' се може:
 Гледај бољу, уздану прилику,
 Гди ћеш рећи све: да Бог поможе!
 Вићајући своју јавну дику,
 Гди се праве среће добро сложе;
 Не судећи испом по облику,
 Да се срећа не шек добра јавља,
 А после се опака предшавља.

XXXVIII.

XXXVIII.

Удадбом ћеш кћери ушврдиши
 Царство швоје за швога живоша,
 Ако узгледаш зешове добиши,
 Гди не влада никакова слоша:
 Де! одреци шаси Милоша биши;
 Пропала је у њем сва дивоша:
 Млађан Милош злочесте машере
 Промјену' ће ћуди шврде вјере.

XXXIX.

Вукосава не зна шша је чека:
 Она лебди, да добије мужа;
 Родишељи не гледе човека;
 Иду за њом, куд се она пружа;
 А шиче се цјелог њена вјека:
 Спрежа ова је од воловске дужа:
 Велим Кнеже, окани се шпога,
 Док у кући швојој влада слога.

XL.

Ја сам овде смишљао свакојако,
 Па за добро шпо сам сад изнашао;
 Још кад би ши дјело казао свако,
 Тресао би се сав и грозно успрашао;
 Рад сам, да би за суд се одјако
 Свагда бољи, свјешу нуждан, машао:
 Ни

Ни је вјере ни у кому сада
Јер лукавства злоковарство влада.

XLI.

Казао сам ти са шим доспа Кнеже;
Добра шеби рад сам и швом роду,
Од мог срца злоће пусше бјеже;
Ошпро гледам сваку злу незгоду,
Која на врап свакому належе,
Да удалим за љубав к' породу!
На ше рјечи Кнез Лазар успаде,
И овако бесједиши спаде:

XLII.

Овом срећом судим нарочишо
Да ће среће уживаши Царство;
Пород со шим слави' ће чесшишо;
Мојој свјеспи да' ће благодарство:
А шом свезом срећа нам очипо
Држаш' иде наше господарство:
Красни зеше! не мој зла слушиши,
Кад нам добра свак нацрједак иши.

XLIII.

Ја учини: и господар слова
Морам биши спрема свију људи:
Вукосава Милоша оилова;
Са свим њеној одговара ћуди:

Жена горда маши је његова,
 Велиш, злоћом нама да науди?
 Не! не! она учиниш' не може
 Нишпа, да ш' њом сви се врази сложе.

XLIV.

Милошева оно ни је маши,
 Добра жена маћија Мирјана:
 Она њег се као сина лаши;
 Друга маши ни је му познана:
 Он њу љуби, и спа је држаши
 За рођену машер од малана:
 Ја зла ни сам никад за њу чуо,
 Ниш зло мислим, да је, на њој руо.

XLV.

Гојко двапуш женио се бија;
 Он је од прве жене, чу, Гојкове:
 Знаш, да над њим србска круна сија;
 Син Душице сеспре је Душанове:
 Од добре се машере он свија,
 Његове су са свим ђуди скрове:
 Никакво нам Милош зло не мисли;
 Ни су мозак зли му дуси списли.

XLVI.

Оспави се шакви мисли зеше;
 Ко нам царство наше мирно проси?
 Ко

Ко нам наше несреће зло плеше?
 Куд се мисао чудна шамо носи?
 Буди миран: презри судбе клење;
 Наше царство од други се поноси!
 Код нас мудро слога вјерна влада,
 Под ком зловна свака спрана пада.

LXVII.

Милош вјеран ошечесиву споји:
 Љубак пуку и цјелој господи;
 Ког јунака сад Србија броји,
 Што јој боље од Милоша годи;
 Блудења су то копкања швоји;
 Србска земља подобна не роди:
 Де! бесједе швоје не повшори,
 Да зла свјест ши суд не прими гори.

XLVIII.

Шуре Милош цјени као благо;
 Они њега љубе сви искрено:
 Он би мислиш код њи шако лаг'о?
 Срце би му било шу премјено?
 Не буд' шако у суђењу наг'о;
 Срце, пуно доброте је, пошпено:
 Милош, концу шежећ свог живоша,
 Жели, време да сваши красота.

XLIX.

XLIX.

Тежећ љупко пази судбу шућу;
 Том се учи; учећ мирно живи:
 Схрану сваку он презире лућу,
 Злоковаран, баца свак суд криви;
 Из далека види срећу хућу,
 Гди се много свак о њему диви:
 Добра својсшва управ благородна
 Срце му има, свјешу свом угодна.

L.

Дјело свако под руком му пјева,
 За које се извршиш' приваши;
 Ладном крви ревносно без гњева
 Лебди успјех видни сваком даши:
 Мудри у послу нигда не оклева,
 Који ће се доспјеши мораши;
 Добри свагда разлог скор узима,
 За кој славу од доброга прима.

LI.

Милош ближњег у нужди помаже:
 Знаш сиропог спарца Ранислава
 Како прима, да се шуге ублаже,
 Гди оскудоси муке пешке дава:
 Себе шруду великом подлаже,
 Ближњем само да се даде исправа;

Он

Он у роду жели срећан биши,
Рода срећом своју довољиши.

LII.

Не мој драги зеше! осудиши њега:
Знаш када се водиши пусшио
Везан узом, да спасе ближњег,
Бранимира, што је у злу био;
Но невино и овај од свега
Опшужења био би шрпио:
Милош срца много је милосна,
Овог спасе човека жалосна.

LIII.

Знаш Радивој дуго гди борави
Заробљен под Лалом Шахом шужно;
Кад Милошу громки глас по јави,
Пише писмо Касприоши дружно,
Кад се Турке удараши спави,
Пријашеља Радивоја сужно
Проводећа љубак живиш свјеша,
Да ослободи ролспва шурска клеша.

LIV.

Касприоша пешнајс шисућ лоби (1)
Зли Турака, који скоче злобно,
Да

(1) Давидовић стр. 95.

Да попопе цјео свјеш у коби :
 Александру великом подобно
 Касприоша мејдан шу задоби ;
 Радивоју средшво да способно,
 Да шпрогоспи свјеспи зле избјегне,
 А да доброј на ново подлегне.

LV.

Знаш Љубовид како оспа у цвјелу,
 Кад му Турчин дјевојку одведе :
 Прочу Милош : скочи к' шоме дјелу,
 Не пазећ се оп какове бједе :
 Пред Турчина изиђе у селу ;
 Оше силом дјевојку : доведе,
 И предаде Љубовиду драгу,
 Који цвјелећ сећаше на прагу.

LVI.

Знаш ли Радмил жељан Зорке виле,
 Сву ноћ, ваз дан да уздиса грозно,
 Кад му одрече она љубве миле ;
 Баца он се у неспокојшво лозно :
 Милош чувши, употреби силе,
 И саспави опеш снова позно,
 Кому Радмил вјеком благодари ;
 Вјечно оспа му пријашељ сшари.

LVII.

LVII.

Знаш Ресимир кад се у воду баца
 Видећ јадно давившу се драгу,
 За ком многи подаве се јунаци:

Запли Милош не марећ за снагу;
 Пак уваши обоје у млади;
 Донесе ји на себи о прагу,
 Који после у лице га љубе,
 Што ја од судбе ослободи грубе.

LVIII.

Знаш Калисша брашуче кад дође
 Голо, наго, босо и невољно,
 Које спране скишио многе прође;
 Спањем грче бјесно, недовољно,
 Напоследак суве коспи глође;
 Нигди мјесто не нађе повољно:
 Код Милоша спаде: укроши се;
 И ко добру срећом управи се.

LIX.

Знаш како се кнежић од Кашубе
 Игор млади код њега сачува,
 Што с' Олинком бјежа он погубе,
 Кад га спрашно јарни ошац грува,
 Да се мане он од проспе љубе;
 У кућу га прими: даде рува;

И

И код њега мирно ш' њом сеђаше,
Док му ошац у живошу бјаше.

LX.

Де! промисли зеше Вуче ово
Какав је ишац од Милоша свјесни,
Коју ши си мало пре зло псов'о,
Наћи мораш, да је добре чесни:
Срцем, душом он је радо ков'о,
Гди је могао добра по сви мјесни:
Не ће Милош нам дволичан биши;
Не ће добро он са злим наградиши.

LXI.

Кнез уђуши; предузе Милица:
Красни зеше Гребљанове Куће,
Пријашељу непремјена лица!
Милош славни свако зло одву' ће,
Којегод се ко нама примица,
Толико је у њему могуће:
Вјеру у њем држим јасне дике;
Удали' ће он од нас неприлике.

LXII.

Ја га познам већ колико време,
Једа л' срце не би му спазила?
Добро, славно његово је племе
Ишло к' добру, гди је разума сила;

А његове свјесни пврдо слеме
 Добро је рода; ја сам искусила :
 Ја не мислим, да би, он шако смјерни,
 Опечеспву и нам био невјерни.

LXIII.

Не! не зеше! љупка моја душо!
 Славан Милош за опечеспвом гине;
 Он је досад многе силе скруш'о,
 Правди које не бише повине;
 Добро Југ је спари њег искуш'о,
 Када Кнезу каза све испине;
 Пуспи зеше нек на миру споји,
 Нико од нас ницна се не боји.

LXIV.

Знаш ли Мирчу на ког снаје скоче,
 Да га злоћом лозном ушороже;
 У клипу га јадно зле укоче,
 И муке му даваше нај гроже;
 Милош прочу; искорениш' поче
 То зло свјеша; ше Мирчи поможе,
 Који љубвом после га обимаше,
 Благодарносш па силну даваше.

LXV.

Знаш Госпољуб како завеваше,
 Када син му оп куће побјеже,

Од

Од Мрђена злоба кад га клаше,
 Да му живош мио једном среже;
 Милош на вр дјелу шоме спаше,
 И Мрђену подругу пришеже,
 Да унапрјед оспа у срцу јадни,
 Чувајућ се сваки мисли гадни.

LXVI.

Знаш Свешослав Милу кад обљуби,
 Ког оцеви узеш је не кшеше;
 Ваз дан драги по селу се губи;
 Уздисањем шужно себе сплеше:
 Милош оце, док се млад не уби,
 Склони к' дјелу ипро да поспјеше;
 Нек он живош љупки с' Милом води,
 На који га мајка слашко роди.

LXVII.

Знаш ли Грђен Јагу кад преопе
 Примиславу смршно заљубљену,
 Који своје поврже красопе;
 Из основа пак у срцу вену:
 Дође Милош од своје доброше,
 И Грђену нађе смјерну жену;
 Милу Јагу даде Примиславу,
 Шшо Милоша име и сад славу.

LXVIII.

LXVIII.

Гледај Милош каква добра чини
 Красни зеше, па размисли право;
 Мрачне мисли ши са ума скини;
 Узми, суди о њем само здраво;
 Спвар наћи ћеш лако у испини,
 Чусшво од ма доби' ћеш гиздаво:
 Миран буди зеше! зла не слуши!
 У шом она за сада ућуши.

LXIX.

Сад се диже Вукосаса драга,
 И свом зешу овако бесједа:
 Милошева свака рјетца блага
 Злоћи никуд макнуши се не да:
 Сајужена још и шјела снага
 Неприлике сваке предупреда:
 Несрећа нас не може од њег срјесши;
 Јако љуби зрак он своје чесши.

LXX.

Поуздано срећа шу долази,
 Гди се Милош дјелаши посшави;
 Сваку прјеку судбу он погази,
 Красна душа да свој живош слави:
 Нашег дома он пријашеље пази,
 За чесш мени речене љубави;

Вјер-

Вјернош, љубав ја сам му обрeкла,
Кад сам вјернош, љубав њега спекла.

LXXI.

Она спаде; Стефан браш започе:
Љупки зеше душа ши се смућа!
Тишу мисао, чусиво узми кроче;
Срце ублажи, ако је мугућа:
Какве силе на свјешу су проче
Ош који се боји наша Кућа:
Грци, наши одавњашни врази,
Сад се нама свим казују блази.

LXXII.

Сиан Мађар Лудовик је покој
Храниш' с' нама обећао одавна;
У свој српској земљи преширокој
Силни народ духа је преславна;
У памешу швојој свим жеспкој
Мисли споје суђења неравна;
А да која дође и невоља,
Боже уклони! Милош свим одоља.

LXXIII.

Не! не! шако; Милош нам обрана!
Тамне, грозне мисли те избаци
Љупки зеше! племена избрана;
Кад би чули Србије јунаци,

Као

Као војводи дошла би ши мана,
 Да шо јасни лудила су знаци:
 Милош име славно над свим носи,
 Којим гордо земља се поноси.

LXXIV.

Другу вјераи опечешву вјерни
 Милош шежи на ушјеху сваку:
 Знаш како се спарац Вукмир смјерни
 Обрадова при сину нејаку,
 Када Милош посао неизмјерни
 За њег подње у самоме мраку,
 Да га од звјери проклеше избави,
 И пред очи жива оцу спаши.

LXXV.

Знаш, кад Срђен на ков народ буни;
 Гадном Грку живом свој повјера;
 Жељан да се он на царшво окруни:
 Грчка вјера никакова вјера:
 Милош дозна шпа шим, да испуни
 Срђен з' Грци' злобним људма, смјера:
 Спаде на вр дјелу шоме кивну,
 И показа царшву љупкост дивну.

LXXVI.

Знаш Радован Ужички војвода
 У којој се налазио бједи,

LXXVII

Кад

Кад га Твршко Босански навода,
 Да ш' њим прошив свога цара сљеди:
 Милош шу се на близу находа;
 Снагом руке и разума разгледи:
 Радована савјетом исплаши;
 Твршку љушо грозбом он закраши.

LXXVII.

Знаш Мирослав, кад бија на брани
 Прошив злогни ковника од Босне,
 Обсађен се шест недјеља брани
 У Травнику од судбе жалосне:
 Милош ишар к' добру сад порани;
 Избави га смрши шу поносне;
 А ковнике којкуда распера,
 Да ни један на зло већ не смјера.

LXXVIII.

Знаш, како се јадни Грк наклопи,
 Да Вилиндар обишељ разруши;
 Закше злбом оно да попопи
 Свепо земље: Црице да угуши;
 Но с' Милоша чашу смршну попи,
 Нек се која злоћа већ засуши;
 Земља свеша мирно нек почива:
 Нек прославља Бога душа жива.

LXXIX.

LXXIX.

Брат Вук млађи успа сад и рече:

Знаш ли зеше Вуче доброради!

Како ипро Милош ми допече,

Кад и за њег оспа у ливади,

Тражећ справе болесни што лече,

Којим само човек се огади:

Аждаје се многе на ме склопе,

Да ме једом опровним пошкропе.

LXXX.

Знаш ли Нагрд кад ме слуга гони

Пијан, свјешћу лудом наопаки:

У јаму ме кшеде да зарони,

Тражећ начин неугодни сваки;

Милош са мнош идућ ме заклони,

И не даде смрши конац шаки;

Љуби мене као рођена брата;

Мени мила љубав свагда плаша.

LXXXI.

Знаш, када ме Грци увапише

И у ропство кшедоше одвести,

Да ми младу душа зло усише,

Код несрећни свјешу грчки свјесни:

Милош послан од оца ми ипише;

Из руку ме узе он исплесни

Јад-

Јадни људи неваљале прави,
Гди несрећа рода свег борави.

LXXXII.

Знаш када ме самац засљепљени
Љубвом Росе умориши кшеде,
Да ме Милош не оше приближени,
Који самца у забуну сведе:
Ја се нађем шу ослобођени;
Самац Росу у врш свој одведе.
То Вук рече пак уђуши саде,
А браш Лазар говориши спаде.

LXXXIII.

Славан Милош снажни наш војвода,
Бјелом свјешу млога јави чуда;
Он ће ошпан до год је порода
Српска гласан право силна шруда:
Знаш ли зеше, какво средство пода,
Да свак о њем доброг буде зуда;
Он свакога љуби с' искреноспи;
Рјечи пази сваке приспојноспи,

LXXXIV.

Само зеше добро њега помни,
Како лушем мирно он све ходи;
Свјешћу миран, а са духом скромни
Добром духу сваком он угоди:

А у вјери својој ни је ломни;
 Злобно срце мирном свјешћу плоди:
 Крошким нравма, величином власпи
 Горком срцу шућем шражи сласпи.

LXXXV.

Мио з' дружбом разговор замеће;
 О премјешу добром он говори;
 У спвари се, што не зна, не плеће,
 Да шу разлог давајућ се мори:
 Смјерне спвари предузима веће,
 Што ум његов узвишен не кори:
 Свагда мисли биспри, нигда шамни,
 За шо слављен бива, нигда срамни.

LXXXVI.

Он шим пресша, а Кнез Лазар каза:
 Досша синци дјецо моја драга!
 Знамо Милош каквог је образа;
 Знамо чуспва колик су му блага;
 Но зеш само Вук још умом база;
 Лудосп њека на зло позива га:
 Досша! здрав си Вуче у свом сану!
 У шом оде свако к' своме спшану.

LXXXVII.

Овај говор Вук на срце прими,
 Па невес'о к' дому пуш свој гања:

Зло са ума не може, да сними,
 Но му више и више приања:
 Лежом грозном шјело му у зими
 Спрепи, дркће; мозак о злу сања;
 Ипро лебди; жељан са ревноспи,
 Да разори Царство у пакоспи.

LXXXVIII.

Немирна је ноћца духу зломе;
 Тражи сваку неслогу увеспи;
 Гледа јадну несрећу другоме,
 А шом ругу самој својој чеспи:
 Тако чуспва међ собом се ломе:
 И не могу покоја обрјеспи,
 Док цри санак не опколе шужно,
 Кога рад је да придржи сужно.

LXXXIX.

ЧЕТВРТА ПЈЕСМА.

I.

Кад је мало сшари Југ проспав'о,
 Обилића Милоша дозива,
 Да му јави јасну радост право,
 Пиша слугу, гди Милош ужива,
 Говорећи: Рајко вјерна главо!
 Де угодност нек љубва казива:
 Знаш ли гди би Милоша нашао,
 Да би скоро сад к' мени дошао.

II.

Рајко вјерна одговара слуга:
 Красан влашћу Господару мили!
 Сад ну! дође код Воина друга,
 И бесједећ у собу се скрили:
 Бесједа им шајна и подуга
 На однак би у важној сили:
 Господару не знам ког предмјеша,
 Ал' им сумља њека лице смеша.

III.

Ну нек дођу оба амо скоро!
 Сшари Богдан слузи Рајку вели:
 Оде слуга; Југ замишљен, споро
 Вршећ главом, оспа невесели;
 Па сад, ко зна, дјело какво опоро
 У призраку мозга мис'о усели;
 Дуго мишља, па ништа не смисли,
 С' многи узрока, дух што су му списли.

IV.

Рајко дође; заповјед изручи;
 А Милош се к' оду упушсправи:
 Одећ другу Воину наручи,
 Да не гласа, ниши ког насшави
 О бесједи, која сад се случи
 Међ њим шајна не бивши на јави:
 Слуга враћен Југу глас донесе,
 Да на служби оба већ спреме се.

V.

У шом дође Милош поручени
 Под руком се с' Воином водећи,
 Југу рече мало оборени
 О случају пређашњем мислећи:
 Јево дођо Сшриче непремјени!
 Заповједи швојој сав спојећи:

За-

Заповједиш' само ми изволи:
То изрекши сузам' лице поли.

VI.

Љубвом ишар, савјешом памешни
Сшари Богдан поче с' величешва;
С' овим рјечма запрос даде умјешни:
Видећ шебе чудног сад мужешва,
Какав случај дирну ше проклетни:
Цјепа ли ше брига ошечешва,
Да си срце шужно оборно:
Жени равно худо освоно?

VII.

На ше рјечи Милош удивљ се,
И мужешво родно своје враши,
Пак овако говором диже се:
Тешка жалоси на шо мене спраши,
Гди све бриге сад ми о једној vise,
Какав начин преба ми искаши,
Да Вукову ублажим супругу,
Која на ме у срцу носи шугу.

VIII.

Покрај мене пролази мало пре,
Она идућ са слушкињом кући:
Ја се јој клања, а она, да допре,
Иши, у спогну, желећ се увући:
Мом

Мом поздраву она шу се опре,
 Трпиши ме, мислим, не могући:
 Видивши ме не кше да погледи,
 Ниши са мном шшогод да бесједи.

IX.

Споменуш' се не знам шша учини,
 Да на мене мрзи шако јавно,
 Од увреде ја сам свим невини;
 Сведочење свуда да' ћу спавно:
 Ту Југ Богдан рече му: Одрини
 То спарање на свјешу беславно:
 Ја знам, заш се залуд она љуши,
 Мало после и ши све ћеш чуши.

X.

Све на спрану; ја ши желим срећу:
 Послушај де! моју сад бесједу;
 Ја ши добра мислим овде спеш' ћу,
 Да све очи на шебе погледу;
 (Весо Милош Богдана као свјећу
 Мошрећ, мисли му за увом се сведу);
 Намјера ми шебе ожениши;
 Млад и здрав си; по већ мора биши.

XI.

За жену ши нађо Вукосаву
 Кнез' Лазара кћер Милице љепу:

Она

Она шеби служи ће на славу ;
 Ти ћеш њима донети укрјепу :
 Срећу сви ће уживати праву ;
 Ти ћеш даљим' сваку спвар свирјепу :
 Кнез ће шеби за награду знашну
 Вукосаву подарити пријашну.

XII.

Мили Сприче чесна швоја воља !
 Нигда часнији дан ми не освану :
 Нигда срећа не склопи ме боља ,
 Као на овом данас ведром дану !
 То изрече Милош а Југ моља
 Бога , да му сунце шим ограну :
 Добро ! велећ : Бог благослов да ће :
 Силна радост с' нама облада' ће.

XIII.

Весео Милош говор поче ови :
 Мили Сприче младом не замјери !
 Три године с' Вукосавом слови :
 Љубав ја њој , мени она повјери :
 Друг не знадо начин никакови ,
 Но по свјешу добро чиниш' смјери ,
 Да шим самим узмогу обрјесши ,
 Што од срца желим шек усрјесши.

XIV.

XIV.

Вукосава срцу мом ушјеха :

С' ње ја скорби, средства не знајући
К' дјелу доћи красноме без грјеха,
Куд свако ходи нарав слушајући:
Ја њу љуби; не виђа успјеха,
Љубве огњем немило горући;
Ну та срећа (смјешећ се) сад иде,
Да нам срца јасну радост виде.

XV.

Моја дика срећна Вукосава;

Ја успјеха њеној милој свјести:
Но ти мили Спиритче! среће глава,
Тежиш свезу љупку шу заплести:
Данас моме срцу судба здрава
Каже веће да ти одајем чести;
Ти јасније мила свјеста добро
Спаром, зрелом свјешћу пвом си обр'о.

XVI.

Сајуз желим Вукосаве красне;

У брак хвални мислим ја спупиши:
Постојано пражим судбе часне
Овог свјеста један пуш примиши;
Ошечеспву вјеран све опасне
Ишпем срцем напасши даљини;

Моја

Моја снажна мишица обрана
Опечесиву и вјери је одана.

XVII.

Теби мили Спроче! благодарни
Ја на свагда оспа'ћу испино:
Свак бјега'ћу начин злоковарни
Да Ches свешу швоју схраним чино;
Положи'ћу свак пруд млогомарни
Сваку вашу бригу да би скин'о;
С' вама срећан, а ви са мном равно
Теченије гледећ среће главно.

XVIII.

Милош преспа; Југ Богдан бесједи:
Мој Милоше пољубљени много!
Твојој вољи Гребљановић сљеди;
Дјелма красним добин' си га мог'о:
Тебе жели, шебе љупко гледи
И богато свако и убого;
Слава силна гди ни је ши гласна?
Која душа не љуби ше красна?

XIX.

Српски шебе сав свјеш упознаје
Међу млогим нај бољег јунака:
Теби славе доспојне подаје:
Добра чувшва о шеби има свака:

Мила дика сад у шеби сва је;
 Ти си царска свег обрана јака;
 Запо шеби свак и пјева пјесме;
 Испред шебе другог спавиш' несме.

XX.

Вукосава цјело шеби спада;
 Срце њено имаш ши шјешини;
 Твоју увјенчаш' љубав она је рада;
 Свој вјек с' шобом жели пробавиши;
 Ти савјесно држа' ћеш је шада,
 И љубовно живиш с' њом водиши;
 Чува' ћеш се кућевне напасши;
 Благим чусшвом праве иска' ћеш сласши.

XXI.

Друг сад Воин Југов син весео
 Успа радо, Милошу исказа:
 Вјерни друже! вјенац се оплео
 Теби среће су часна ши образа;
 Тим падосмо у род, што сам кнео;
 К' добру води сад нас једна спаза:
 Чесш цареву и добро народа
 З' браћом чувај; сад је и швоја згода.

XXII.

Приспе Зорка супруга Југова
 Чујућ рјечи Воинове смјерне,

Па

На приспави она мудра слова,
 Говорећи: Јешо љубе вјерне!
 Сад Милошу срећа у час нова
 Иде спопе посјешип' нескверне:
 Љуба води к' благу љубезника;
 Она њему бива вјечна дика.

XXIII.

Вукосава Милошу речена
 Ваљда небом, да му друга буде:
 Красна лица, образа румена
 Лебдећ к' њему, нек се сви зачуде;
 Милош ума и шјела ишлена
 Вукосаву добиш' спавља шруде:
 Мирни сине Милоше избрани!
 Вукосава у срцу ше храни.

XXIV.

Опац, мајка, браћа, и сесшрице
 Тебе љубе, швоје име цјене;
 Код сваког је драго швоје лице;
 Злочеш само дух од шебе прене;
 Добро знаш му зашегнуш' уздице,
 Гди од једа мора да увене:
 Нек пропадне шако зло са свјеша,
 Добро нека свагда доброг среша.

XXV.

Гошово је Милоше ! гошово :
 Уређено и за свадбу све је :
 Кнез је дао војводама слово ,
 Да се скупе што могућно пре је :
 На весеље сви да дођу ово :
 И већ гласак свуда се провеје :
 Само буди Вукосави вјерни ;
 Дарак она шеби је безмјерни .

XXVI.

Зорка преспа , а Југ Богдан вели :
 Добро красни Милоше љубезни !
 Цјело дјело ми смо мудро сплели ,
 Све је справно за сајуз полезни :
 Све пошребно ми смо већ узели ,
 Само држи ши свој разум презни :
 Ми сад 'ћемо поћи к' бјелом двору ,
 И по нашем јавиш' сшвар говору .

XXVII.

Ој Милоше љупка нам радосши !
 Трезвен буди : рјеч задржи дашу ;
 Сиљном својом Кнез Лазар мудросши
 Цјени швоју свјешу славу знашу :
 Гледај , да се какав начин просши
 Не уведе о сесшири ил' брашу :

Мож'

Мож' биш' сестре све ће шам' чекаши,
Госпе своје и смјерно примаши.

XXVIII.

Мара Вука Бранковића жена
Чудну нарав срцем показива,
Као да ни је нашега племена;

Свагда злобу њеку она скрива:
Друкчаје она много је пошпена,

И пред спарим право се снбива:
Мож' биш' она да шпогод започне
Даваш' знаке о шеби порочне.

XXIX.

Нишпа за зло не шреба примиши

Познавајућ својсшва ње суешна;

Она знаше, да ће се згодиши

Ова красна свеза дуговешна,

Па прошивно заче говориши:

У бесједи премлого окрепна;

Но не учини нишпа по свој вољи,

Судом нашим се она задовољи.

XXX.

Защо она врчи сад на шебе;

Но бриге ши ни је до шог спало:

Љуши се она свагда без пошребе;

Равно је пред њом велико и мало:

Нај

Нај пре рекне, после кињи себе,
 Кад је из главе лудило испало:
 С' ладном крви на добро окрећи,
 Свака бесјед нека шежи к' срећи.

XXXI.

Љубав преба подаваш и врагу,
 Да се сила ублажи злошворна:
 Многи слуша и бесједу благу;
 Она дира чусшва непокорна:
 Упошреби говора швог снагу,
 Само смјерно, доби' ћеш упорна:
 Горда Мара паш' ће шеби сама;
 Спици' ће се свог собшшвеног срама.

XXXII.

Тим говором идући до двора
 Кнез' Лазара, дођу, уњ уходе,
 И бесједу Милош сад ошвора,
 Радујућ се случају ше згоде;
 Овим рјечма весело говора:
 Славни Сприче! шша ће сад војводе:
 Пријашељи Кнез' Лазара рећи,
 Чујућ зеша да ће мене сшећи?

XXXIII.

Ја у рашу многу срећу има,
 Да над многим спарим се узвиси:
 Сваг-

Свагда прву чесн на војсци прима;

Дјела шрудни чини у излиси:

Ову срећу, која сад надима

Моје прси учинио ти си.

Мом покоју иде љуба мирна,

Којом слава дође ми обширна.

XXXIV.

На што спари Богдан одговара:

Не брени се; с' шиме свјесн не мучи;

Ова свеза несрећу обара,

Ако сумљаш, да се каква случи:

Пријашељи вјерни Кнез' Лазара

Моји и швоји би' ће, што научи:

Ако вјерни они су кад били,

Ако л' ни су, упре' ћемо сили.

XXXV.

У шом дођу говору до себе,

А Кнез Лазар преда њи изиће,

Гди на врапи' управ се сукобе,

И к' Милице водећ ји, узиће,

Која сједећ измишља снособе,

Да што брже са Милошем приће

У драг сајуз, ожењивши њега

С' Вукосавом љепом преко свега.

XXXVI.

XXXVI.

Ал' Југ Богдан у говору вкусни,
 Поче бесјед овим рјечма красну:
 Кнез' Лазаре савјешом искусни!
 Моја мисао правду носи часну;
 Од ње начин сваки бјежи гнусни,
 Добром шражећ свагда срећу спасну,
 Твојој чесни ја присшупам склоно,
 Желећ среће и шу да би до'о.

XXXVII.

Тоја чесн ме и друштво познаје,
 Милосн просим; добро Вукасави:
 Моје мисли забава она је,
 Љупке дневи нек са другом слави:
 Милош склон је, на мисли шој спаје,
 Вукосаве руку да прибави:
 Искрен Милош свим је срцем чека,
 Благе дневи ш' њом да води вјека.

XXXVIII.

Из основа срца он је љуби;
 Жели славу ш' њоме приобрјесши
 Роду своме, ког свуд гласак шруби
 Свјеша бјела по сви јасни мјесши;
 Он за добром спалним све се губи
 Томе желећ, ко је досшојан, чесши:
 Срећ-

Срећна судим би' ће Вукосава;
Свеза срећу ша Милошу дава.

XXXIX.

Милош успа, па говор продужи:
Вукосаву љубим ја срдечно;
Желећ срећа да ме ш' њоме здружи,
Свако средшво упошребљам љечно:
Може биш' се ја на далек пружи,
Но шу криво је уздисање вјечно;
Њен разговор и срца доброша
Моје срце с' љубави обмоша.

XL.

Вукосаву за другу рад спећи
Овде смјелосш доведе ме јасна;
У двор славни од пре долазећи
Дадо јој руку; чусшва ми она красна:
Свом ревносши обоје лебдећи,
Да се свеза ша учини часна,
Јави шајну мога срца жељу
Родисеља мога пријашељу.

XLI.

Сприцу Југу опкри плашну шајну,
Која на чесш и на спид ми служи;
Другог не зна, ко ми помоћ крајну
При сем дјелу, и руку да пружи:

Ја

Ја сам свезу учиниши сјајну
 Вољан ову, што ми дане дужи:
 Вашу рад сам у шом чуши вољу,
 Која љечи и шрује ми бољу.

XLII.

Срце моје Вукосава израни:
 Ја њој пода и душу и шјело:
 Љубав она у свом срцу храни,
 За мном шужећ, бљеди јој лице бјело:
 Кад не види ме, њој горки дани,
 А кад ја њу, шавно је моје чело:
 Де! ушјешше, би ће Ваша дика;
 Почеш Вама доћи ће велика.

XLIII.

Толикокраш, кад ме види бљеда,
 Сва прешрне, и у несвесш пада,
 Ја чеснућу када њу угледа,
 Горка шуга снова ме спопада:
 Ноћ немирна, дан смушен ми не да,
 Да почине душа мира рада:
 Тугом шјело губи се и душа;
 Цјела срећа шом се судбом смуша.

XLIV.

Кад случајно мој пријашељ који
 Какву рјечцу ш' њоме проговори;
 Рев-

Ревњивости љубав се од ма боји ;
 Љуће ране на срцу ми опвори :
 Но невино он и она споји :
 Све залуду : мени спра је гори ;
 Ревњивост се са љубави буди ,
 Њој подложни сви су равно људи .

XLV.

Бог љубави мишљу мојом влада ;
 Јер на срцу преспол он свој има :
 Нигда добру , свагда злу се нада ;
 Због надежде свака чуда прима .
 Милош преспа ; а Кнез Лазар сада
 Говориши рјеч започе свима ;
 Милошеву шугу ублажиш' жели ,
 Па разумно шу овако вели :

XLVI.

Добро красни Милоше јуначе !
 Скоро швоја би' ће Вукосава ;
 По свом свјешу швој се глас промаче ;
 Величину швоју пунећ слава :
 Од мене ши шај дар иде паче
 Свију први , што ми смишља глава :
 По заслуги она к' шеби спупа ,
 Живош с' шобом да проводи скупа .

XLVII.

XLVII.

Милица је њена маши склона
 Даром шиме шебе обдариши;
 Вукосава рада сама она
 Љубезника шебе придобиши;
 А бољег ши сам не знам поклона
 Тако младом за сад учиниши;
 Сшари Богдан пуно задовољни
 Твоме срцу жели зрак повољни.

XLVIII.

Сви довољни; швоме срцу благу
 Радо лебде испуниши жељу;
 Моји синци у шом сродшву драгу
 Уздају се даши плод-веселу:
 Љубљећ шебе и обилну снагу
 Право дају чест у царшву вељу:
 Код нас ши си примљен све пријашно,
 С' шог уздарје ово ши иде знашно.

XLIX.

На шо дође Вукосава дична,
 Украшена са доброшом свјесши,
 Дружбу цјелу поздрави она вична,
 И на мјесто посшави се сјесши:
 С' величешва Богдан свог обична
 Вукосави ове јавља вјесши:

Твоја

Твоја срећа дјевојчице дивна
Ова блага носи непреривна.

L.

У срећу ши Милош друг долази,
Који дуго шебе смршно љуби:
Тебе више, него душу пази,
Лебдећи те добит' сам се губи:
Твоји оци на добро су блази;
Мој слушају гласак ди запруби:
За ову срећу мени благодари;
Разум пошшуј по разлогу сшари.

LI.

Добро з' добрим ши награди јасно;
Зло злу подај у прилици смјело:
Милош јунак име држи гласно,
Које му је срце приобрјело:
Срце добро; не по спање часно
Милоша је на шебе навело:
Красну свезу овог супружесшва
Ваша добра скупљају јесшесшва.

LII.

Вукосава на по одговара:
Љупки Дједо! чесши непресјечне,
Силном бригом ши се о мени спара
Од дјешине пуши њежне, млечне;

Ал

Ал нај већа је брига, гди се вара
 Човек лако судом правде вјечне:
 Да се удам и ја кадгод! преба;
 Суђено је по одозго с' неба.

LIII.

Но ша правда: оћу л' срећна биши,
 Добра кад сам, и муж добар кад је,
 Ког започо испино љубиши,
 Који па мене з' душом спеши рад је.
 Од судбе ће саме зависиши,
 Која влада свјешом: и шу сад је:
 Твоја Дједо! доброша биш' крива
 Не ће у шом; спвар се мјења жива.

LIV.

Добро, тешко на зло се окрене:
 Милош моме срцу радоси вјечна:
 Живоси моја шугом скорбно вене
 Кад не чујем глас му слова печна;
 Кад он мене не види, промјене
 У њему се лица зрак срдечна:
 Заљубљено овако нас двоје!
 Ту несрећа спање има л' своје?

LV

Не! не Дједо! сједином ши чесни!
 Осшав бригу, љуби моју жељу:

Сва-

Сваке среће је свој разлог небесни ;

Изволила је судба шу повељу :

Ти праведан, и суд је извјесни,

Поспјеси де! красноме весељу :

Благодарна, шебе чествујући,

Одава' ћу завјеш премогући.

LVI.

Милица се диже да говори

Слашка мајка Вукосаве красне :

Топла суза низ образ се ори ;

Плачућ ове рјечи каза гласне :

Вукосава доспа ши ме двори ;

Време дође своје судбе јасне :

Милош, дарак шеби неоцјени,

Дође у срећу у ше заљубљени.

LVII.

Велику нам радост причињава

Ова свеза Вукосаво љепа ;

Милош јунак од војске управа,

Чува кућу од зла нам свирјепа :

Срећна своја ш' њим ће биши глава ;

Мила њему ши ћеш биш' укрјепа :

У весељу он ће ше држаши ;

Љубвом ши ћеш њега обимаши.

LVIII.

LVIII.

Милош сад се диже и дарива
 Вукосаву своју љубу дичну;
 Мајка мила у радости плива
 Кишу злата дајућ му обичну:
 Кнез Лазар се у образ цјелива.
 Са Богданом радости кажућ сличну:
 Ту пољупцем слашким се изљубише,
 Па к' свом спану сви поодлазише.

LIX.

Двор Лазарев радости шу видећи
 Весељем се пуно сав накиши:
 Љупке дане здраво проводећи
 У љубави Милоша повиши:
 Час умилан неспртно желећи
 Гди ће славу нај већу примиши:
 Свјетл весељем цјео узмућује,
 Да свак Србин шога учаспвује.

П Е Т А П Ј Е С М А.

I.

Књигу пише у Призрјену Лаза,
 Пак је шаље на пепнајсп војвода,
 Које срећа као главом каза,
 Да од знашног свак роди се рода:
 Свадбу смишља славнога образа,
 Какву свјешу још не даде згода:
 Ова књига свим повељу гласи:
 „Свак у пепнајсп дана овде да си!

II.

У шеснајспи дан ће свадба биши;
 Милош јунак Вукосаву испроси:
 Дан се овај са весељем киши,
 И од други славом се узноси;
 За чесп сваки Милошу поиши,
 Љубав своју смјерно њему носи;
 Он пак љубав опечеспву јавља,
 Која дична сваком се предспавља.

III.

Изабрани педесет јунака,
 Млади, красно српски обучени;
 Још колико љепи дјевојака,
 Злашном свилом смјерно одевени,
 Води у Призрјен градић свјешла зрака,
 На дан свадбе љупко одређени,
 Да се јунак опечешћу вјерни
 Слави у брак сшупајући смјерни.“

IV.

Кад повеља ова свуд допаде,
 Свак војвода указано скупи,
 На коњица доброг свак усшаде,
 Пуш Призрјена пак уредно спуши:
 Даљним зора пешнајсна насшаде,
 Кад се близу Призрјена присшупи,
 И на једно око град се угледа,
 Гди се мало бељаса из бледа.

V.

Жељна чељад иши превесела,
 Умом судећ, рада срцем чуда;
 Скоро лебди, лебдећи узела
 Мислиш' спвари великога труда;
 Мучно мислећ као оњемјела,
 Језди пољем без реда којкуда:

У

У шом дође јездењу до града,
Гди се свако у ред спава сада.

VI.

Кад улезе у град чељад спрана
Не виђевша чуда у планини,
Бнене чуспвом срца обајана;
Узверено погледом се учини:

Љепоши се града нашарана
Свако диви по својој вештини:
Роса вели Рајку где! шта је оно?
Који жељно познаш' је прионо.

VII.

Удјелани из мермера бјела
Вешпом руком спајају образи
На спубови са свим красна шјела,
Шпо Срезоје направом изрази,
По улици правој као спирјела,
Којом нај пре у град се улази:
Чељад, која образе знајаше,
Повјесницу шије казиваше.

VIII.

Воин пружа прсп и Љуби каже:
Где јунака од Прилипа Марка! (1)
6 * Љеп

(1) Марко Краљевић.

Љеп Миливој к' Сои сад се саже,
 Немој' гледаш' он од сунца јарка,
 Гди Радован и Милојка шраже,
 Да му јаве, гди је она спарка, (1)
 Која роди јуначкога сина,
 Да одбрани ујца зли судбина.

IX.

Спуб велики Милосав примјени
 На раскршћу првом града бјела,
 И казује милом другу Среши:
 Гле! што рука човека удјела:
 Срб Констанцији и маши му препи (2)
 С' крском пуку смушенога шјела;
 Они свешти крсп нам изнађоше,
 Поклањаш' се њему нам дадоше.

X.

Одунд Савка шапће Веселину:
 Красни браћац гле! на оном спубу,
 Ди'но двоје јако се забрину,
 Ваљда мисли, како да се љубу:
 У шом Реља мимо спуба мишу,
 Зове Споју милу своју љубу,

Пак

(1) Маши Милоша Воиовића, види нар.
 пјес. (2) Цар Констанцији и Царица
 Јелена у Нишу рођени.

Шак јој вели: гле Стефана краља,
 Как' с' Лапинком драгом се распаља.

XI.

Милан каже својој другарици
 Љупкој Ружи, спазећ из далека:
 Гле на оном спубу по прилици,
 Дивна благом, огромна човека:
 Тамо! шамо! при оној улици
 Гребосшрек је војвода свог вјека, (1)
 Ког Андроник Милушину иска,
 Да Персијане на гомиле шиска.

XII.

Милић благи слуша рјеч Госпаве:
 Гле на кући с' предњега заслона
 Ка' но слика да је свешог Саве;
 Смјерна лица, погледа приклона,
 Перо држи српске пишућ славе,
 И сва дјела мирска свог прогона:
 За сшо сјео, руком чеше главу.
 Плачућ судбу рода свог неправу. (2)

XIII.

(1) Војвода и главни заповједатељ војске Милушинове. (2) Свети Сава кад се из Никеје врашио, нађе многе раздоре у свом роду.

XIII.

Вељко Јели онам показује:

Гле на оном спубу красне слике!

Рече: оно Теју пренискује (1)

Оспроило, дајућ неприлике: (2)

Царшво силно он му завојује,

И опше му све његове дике;

Сенулашу сину свом осшави, (3)

Који обалећ Превалску заглави. (4)

XIV.

Спојан вели драгој Мили љуби:

Гле на оном спубу Селимира, (5)

Који млад се за Драгињом оби,

Кад му срце за њом обумира;

Не даде му нравма ошац груби,

Млого зелен, да се шам проспира;

Не кше ни он, да се ошац ш' њим дичи,

Кад Драгиња њему не приличи.

XV.

(1) Краљ Гошки. (2) Оспроило Славенин 550. после Р. Х. (3) Сенулаш син Оспроилов. (4) Превалска или Превалишаноко царшво. (5) Од кољена Оспроилова владац превалски.

XV.

Мили Јанко Јаги својој вели:
 Гле Владана Превалскога краља, (1)
 Који народ многи свој расели,
 Кад Крис Кагдан мјесна сва нај
 даља (2)

Далмације з' Бугари насели,
 Да он ш' њима и с' Авари ваља
 Снажном силом сваке власни свјета,
 И мир дубок мирима помеша.

XVI.

Макра Влајку милом вели другу;
 Гле краснога ошуба изрезана,
 Који има ону плаву пругу,
 Оно би ће образ кога знана:
 Поче Влајко преповјешку дугу,
 А Чедомиљ пришече зарана,
 Велећ: То је Радомир поносна (3)
 Клаљ Превалски без дјеце жалосна.

XVII.

Драган Деспи, пружајућ прси, каже:
 Гле дјевојко дико моја мила!

Он-

(1) Насљедник Селимиров. (2) Похишти-
 шељ. Hist. Diocleatis о свим овима.

(3) Н. Diocl.

Онде Србин Сишомир полаже (1)
 Ираклију заклетву, кад крила
 Његовога Срби дошли, шраже
 Себ' засшупу, бранећ га од сила;
 Ипро Грче поносишо бише,
 Али Србе радосно примаше.

XVIII.

Гле! како му црнац шамо пружи
 Часно дрво свепи крст радосно:
 Сишомиру пад се срце спужи,
 Па се чува, да не би се косн'о;
 Своје не сме богове да обружи:
 Спање овде прима прежалосно;
 Свом Рајолу, Јага чини криво, (2)
 Од који је многи спра ужив'о.

XIX.

Теша красној Љубици говори:
 Гле другога српска вође славна
 Будимира, који се дуго ори, (3)
 Па крст прими бранишеља главна:
 Сишомира син је, што се бори
 З' Бугарима јуначки одавна,
 Бо-

(1) Први вожд српски, који је дошао к'
 Ираклију. Porphyrogen. (2) Рајол бог,
 ког су Срби почитовали, а Јага богиња.
 (3) Н. Diocl.

Борећи се паде и крв проли,
Испод ногу љуши коња доли.

XX.

Гле до њега Свешолик се јави (1),
Чудном силом народ чувајући:
Непријашеље пода се посшави;
Запш им даде, који би могући:
А до њега шај спуб лево плави
Владислав је, шшо се више пру-
ћи (2)

Од сви први српски вођа даље,
Ког јунаштво у бесмртности шаље.

XXI.

Милац Росу дира пак јој јавља:
То мислава гле! јунака прека, (3)
Који Грка у Персији избавља,
Сад награду он од њега чека;
Грк му радо своју кћер предшавља;
Он се дивећ вес'о у срцу шека,
Гркињицу лепу згрлиш' гледа,
Која красна породи му чеда.

6 **

XXII.

(1) H. Diocl. (2) His. Diocl. (3) His. Diocl.

XXII.

Гле онамо снажна Себислава, (1)
 Који Грке на Морави побѣ:
 Силну снагу каза мудра глава,
 Да по Грке напрасно задоби;
 За то му се не просшире слава,
 Што зло Грчку спали и пороби:
 Мало влада само седам љеша,
 И судба га смрши младог среша.

XXIII.

Сниже мало Разбивој се види (2)
 Грдна опеш грозна јуначина,
 Који све власпи око се обиди,
 Не бојећ се свјеша зли судбина;
 Ни пред ким се по смрши не сшиди,
 А живом се не сме казаш' вина:
 Држи своје, чува, љупко храни,
 А злошвора љушо свог шамани.

XXIV.

Гле Владимир брашац Разбивоја (3)
 У краљевској обучен аљини,
 Над Сербијом који шврдо споја,
 Па Рвашку такође подчини:

Он

(1) Н. Diocl. (2) Н. Diocl. (3) Н. Diocl.

Он ужива с' прудом свога зноја
 Сваку срећу о којој се кини;
 Славан краљ се свог времена зваше;
 Мудро народ поручен хранише.

(1) **XXV.**

Гле до њега јасна Карамира (1)
 Који Српском и Рвашком влада;
 Када Франак у време немира
 На Исприју огромно напада,
 Докле власн се његова проспира;
 Пође на бој: паде из ненада;
 Оста Љуба још му млада, љепа,
 Да јој срце шужна жалосн цјепа.

XXVI.

Гле до њега Тврдослава часна, (2)
 Који Рваше себи опеш покори:
 Мешежника уваши опасна;
 Спари покој свуд по земљи синвори;
 Ал му добра не би судба касна;
 Љуба њега чесно не удвори;
 Красан лик му дјеце не оспави,
 Да му име надуже се слави.

во

XXVII.

(1) D. Nis. (Dioctio) (2) Nis. Dioctio (1)

XXVII.

Јага Драгу свога љубовника
 Пиша, чиј је оно лик образа:
 Чини ми се, да ће биши слика
 Толимира, Драга Јани каза, (1)
 Српског краља владоца велика,
 Који своје злошворе пораза:
 Он браш бија часна Тврдослава;
 Сва брашова за то узе права.

XXVIII.

Гле до њега Прибислава сина (2)
 Који Босном суровом завлада:
 Љепа лица, погледа невина;
 Са пошписом доле од два склада;
 Урезање краснога начина,
 Рјечца права, која њему спада:
 Син Прибислав снажна Толимира
 Мило Србље све уједно збира.

XXIX.

Гле пониже Крешмира слика, (3)
 Ком Рвашку преопеше Гали:
 Због доброше на њи не повика,
 Кад се силом на њу помајали;

Он

(1) His. Diocl. (2) His. Diocl. (3) His. Diocl.

Он не тражи немира, ни крика,
 Добро Србљи, да би неск спојали:
 У мирноћи шако двајесш љена
 Са владањем држа зраку свјеша.

XXX.

Гле до њега мирна Свешорада, (1)
 Који з' Гали дубок мир учини;
 У мирноћи и он весео влада
 Као Крешимир брапац му испини:
 Србље чува од љуши завада,
 (Да му нико душу па не кини:
 Љуба дјеце не осшав' му шужна,
 Да засшупа царсшву дође нужна.

XXXI.

Гле до њега Радослава брапа, (2)
 Који држа њеку часш Србије;
 Но по смрши брашиној одаша
 Сва Србија му, шшо бише прије:
 Под њим Бјелић бан рвапски свапа,
 Да се од власши његове одбије:
 Тад Радослав скочи, побједи га;
 А Цијаслав с' шпола син збаци га.

XXXII.

(1) His. Diocl. (2) His. Diocl.

XXXII.

Јешо ниже син Цијаслав споји, (1)
 Који с' Мађари поче раш крвави:
 Он Мађарску кшеде да освоји,
 Да немило сам пре не заглави:
 Тад Србија мало се упокоји,
 И мир спари опеш се направи,
 Док не дође Просегој несшашни, (2)
 Кој мужеспвом свима бија спрашши.

XXXIII.

Гле до њега Властимира сина, (3)
 И унука Радослава снажна,
 Ком иђаше добра све судбина,
 Да је Цара покорио важна,
 Василија Грка зла, повина,
 Кој за краља призна га испражна;
 Дава закон свјешу свом исправни,
 По свој вољи, кој му бјаше спавни.

XXXIV.

Сад Ранислав казан' поче Неди;
 Јено Краља Муншимира славна, (4)
 Кој не даде никаковој бједи,
 Да Србију мирну обузме давна;
 Буга-

(1) His. Diocl. (2) Porphyrogen. (3) Por-
 phyrogen. (4) Давидовић.

Бугарина Боришу оједи,
 Да сам после љеша има спавна,
 Но не оспа дуго у живошу,
 Да уклања од Србије слошу.

XXXV.

Гле Привислав син за оцем сљеди, (1)
 Који врло мало Србма влада;
 Браш од сшрица Гојника погледи
 Зло на њега Гојник Пешар сада, (2),
 Па га уби, и преспол насљеди;
 Ту се опеш породи завада
 Међу њиме и грозни Бугари,
 С' црном шшешом на њи кој удару.

XXXVI.

Гле до њега Павла Бранковића, (3)
 Шшо син бише Муншимира Бранка,
 И он бише врло крашког бића;
 Пуспи Грци, зла мишљења шанка,
 Пошљу Зарију Примислављевића (4),
 У невреме прељупкога санка,
 Да га злобно збаци са прешола,
 И у ропство вјечно справи гола.

XXXVII.

(1) Давидов. (2) Давидов. (3) Давидов
 (4) Давидов.

XXXVII.

Гле Зарије! до њега Чеслава (1).
 Који Србље са сви шпрана скупн,
 Мио владац, мудра српска глава,
 Сам у сајуз са Грцима спуши:
 Он вид љепши градовим' подава,
 Па напрасно он од Грка лупи:
 Преопеше Грци сву Сербију,
 А Срби се којкуд сви разбију.

XXXVIII.

Спојко вели; њега слуша Јага:
 Гле унука од Чеслава јасна,
 Владимира правима преблага, (2)
 Ком Косана за супругу красна
 Даша бија у покоју снага,
 Бугаркиња краља кћи нешчасна;
 Но шаст љуши Бугарин невјерни,
 Храм убисшвом његовим оскверни.

XXXIX.

Спричевића јен' Доброслава вјерна, (3)
 Који Грке лукашвом задоби:
 Пред Грцима лица бија смјерна,
 А са шпране шајно све ји сноби:

Он

(1) Давидов. (2) Давидов. (3) Давидов.

Он богашпва узе прекомјерна
 Од њи, пак ји онда спрашно побн:
 Јадна Грка шако Срб превари,
 Који за своје опечешво мари.

XL.

Гле до њега супруге му Неде! (1)

Која мудро прешолом управља;
 Чува српску обласп сваке бједе:

По предјелу свом се она славља:
 Шесп синова њени мирно сједе,

Своје спвари свак у редак спавља;
 Мајку милу право свак чешпова,
 Један другог љубовно милова.

XLI.

Гле до Неде син је Мијило, (2)

Шшо од Папе Александра доби
 Сшјег *) прекрасни, кој он мило ноша,
 Да свог царспва врагове покоби;

Двајес љеша мирно му је било

Све владање од жалосне коби;

Грци на њег после се узбуне,

Гди мораде на Драч он да суне.

XLII.

(1) Давидов. (2) Давидов.

XLII.

Гле до њега Радослава браша, (1)
 На краљевснва преспол који сједе;
 Њему српска бија власн подаша,
 Мијаило шпо му даши смједе;
 Јер му љуба Милосава зваша
 Ни једног чеда осшавин' не кшеде:
 Радослав се свим доброшом хвали,
 Ког доброша своја у зло свали.

XLIII.

Гле до њега Бодин је храбрени, (2)
 Кој синовац бише Радослава,
 Љуши Бодин на зло наклоњени,
 Свога шприца у Требињ оправа;
 А краљевшво србско сам запљени;
 Сину, после да свим буде глава,
 Зла Јаквинша супруга изрече,
 Да рођаке своје све посјече.

XLIV.

За њим гледер! Доброслав сад сле-
 ди, (3)
 Кој син бише Радослава красна,
 Но

(1) Давидов. (2) Давидов. (3) Давидов.

Но Доброслав на оца не гледи,
 Него дјела узимље нешчасна:
 Вук бан Раски Србију побједи, (1)
 И за краља себе чини гласна,
 Ког Владимир унук Мијаила
 Пак испера из Србије крила.

XLV.

Гле до њега добра Владимира, (2)
 Ког Јаквинша жена зла ошрова:
 Ђорђе сад на прешпол силе спира (3)
 Син Јаквиншин, које она скова;
 На прешполу он па не 'ма мира,
 Грчки цар се прошив њег основа;
 Сва му чуда шиља Грк прошивни,
 Да оснавиш' мора прешпол дивни.

XLVI.

Милан споји љубезници вели:
 Гле Грубеше србска силна краља, (4)
 Који славан у многи предјели,
 Под власи мјеспа покупи нај даља;
 Ал' син Бодин Ђорђе с' јаки дјели
 Сву Грубеша војску зло поваља,
 Па

(1) Давидов. (2) Давидов. (3) Давидов.
 (4) Давидов.

Па на прешол опеш српски спупи,
С' кога трзно он наскоро лупи.

XLVII.

Гле до њега Урош Бјели споји, (1)

Који жену Францускињу има;
На њег скочи Комнин да освоји

Српску земљу, данак да узима;
Но сљеп Бела Мађар упокоји

Таспа свога Уроша са свима.

Гле до њега Чедомиља сина, (2)

Кој под руком издаву Комнина.

XLVIII.

Мало ниже јено Примислава, (3)

Коме Грци пешко спаве иго;

Тешко иго зло му додијава,

Па с' прешола сам се бише диг'о:

Браш га Бељуш мора да спјажава, (4)

Кој наскоро браша пак је спиг'о;

Вјенца, српског краљевспва, се одрече
Својевољно, мир да љупки спече.

XLIX.

Гле до њега проспа Тихомиља; (5)

Кој с' Мађари у договору бише,

Да

(1) Давидов. (2) Давидов. (3) Давидов.

(4) Давидов. (5) Давидов.

Да са Срба грчка самосиља
 Јарам збаци, да почива шише;
 Грк лукав му Манојло попиља
 Многе даре, што га ослабише:
 Повин дође, куд му се сповједа;
 Зли преваром на чусшво не гледа.

L.

У шом дођу к' двору царском ближе
 Чељад сшрана ненавикла граду,
 Свако чусшво дивљење им спиже,
 Па се водиш, као без ума даду:
 Пред очима видећ мало ниже
 Величешвен двор велику зграду;
 Ту обумре више сад чељаде,
 Па гледаши бисшрим оком спаде.

LI.

Народ многи скупио се гледа
 Ту пред двором сшранску чељад
 красну,
 Дивљењу се па њиовом преда;
 Нешпокојно чека судбу касну:
 Љубмир пиша, да му шко сповједа,
 Шша јављају у образу красну
 Ови људи из камена изрезани;
 Њему виде се они непознани.

LII.

LII.

Љубдраг дође радо па говори:
 Невиђени из далека Друже!
 Овог з' десне снране Милић снвори;
 Художеснвом красно га оспруже,
 Да предспавља, к'о жив кад се ори
 Македонски Филип, коме слу-
 же (1)

Јадни Грци слободом снуждени,
 Гордосн бљујућ на нос, повржени.

LIII.

Овог с' љеве удеља Миливој,
 Вешн занашу, духа особнша,
 Демоснена каже у слици живој,
 Кој Филипа прошив писма скриша
 Свјешу писа у нарави кривој;
 Он га својој по свјешн испиша,
 Па га назва прешегошним свуда, (2)
 Због његова, силна срца, блуда.

LIV.

(1) Филип, који је разрушио слободу грчку био је Србин, наравно и син његов Александер велики, види у Осман. на спр. 39. (2) Демоснен вишија грчки писао је филишике, гди назива Филипа *барбарос*, *барос* грчки значи шегоша, тако *барбарос* прешегошан.

LIV

Гле онога горе како споји,
 Шпо Радован направом учини,
 Син Филипов Алекса је, који
 Сав широки себи свјеш подчини,
 Име славно Србма он освоји;
 Куд удари ш' њима, свуд поприни:
 Мала шјела, духа бја велика, (1)
 Љупком оцу свагда јасна дика.

LV.

Те образе гледа чељад спрана:
 У шом Кнезу и глас је дошекао,
 Да војводе дођоше сви спрана,
 На шо скоро з' господом је исшекао,
 Гди га чељад поздравља подана,
 Коју љупко весео он је чекао:
 Кнез шад сваком спан свој опредјели,
 Да заједно буду сви весели.

LVI.

Сад улазе кроз велика враша
 Спрани госпи, мили Кнез' Лазару:
 Пуш управо свак свом спану вапа;
 Испод свода куће сви удару:

Но

(1) Д. Curtius Rufus.

Но љепоша шу је шек познаша,
 Којом чусшва бленућа се шару;
 Испод свода са обадве сшране
 Красне слике Цара су изрезане.

LVII.

Сви цареви од куће Немање
 До Лазара у камену сшоје:
 Гледе ји чељад, гледајућ се пање,
 Једно друго пиша, оно! ко је?
 Ал' јешо ши војводе Радање,
 Пак он вели: први образ ово је:
 Стефан први Српски Жупан славни,⁽¹⁾
 Тихомиља син нај млађи сшавни.

LVIII.

Кад се Мађар са Грци завади,
 Стефан пође и ошме му Босну,
 Још зажели Котор добиш' сади,
 Што Мљечаном Грци се ошеш' косну:
 Ту не може Грком да досади,
 Него судбу прима он испросну:
 Многе после узме им градове,
 И сам себе Краљем шад назове.

LIX.

(1) 1165. Види Давидовића на стр. 59.

LIX.

Шефан часни Немачка Фридрика,
 Који с' војском крсноношном иде;
 Пак умири свога прошивника,
 И од њега силну радост виде;
 Кћер му узе за свог насљедника;
 Тад подиже Вилиндару зиде: (1)
 Ту па црно обуче одјело,
 За душу се бринућ, не за шјело.

LX.

С' леве стране спрам њега види се
 Првовјенчан Шефан син Немања, (2)
 На краљевство који узвиси се,
 И Србију сведе у боља спања;
 Том Јемерик Мађар удиви се;
 Својом злоћом шу му чест забрања:
 На Србију удри с' многи руку;
 Оше, пак је даде брашу Вук у.

7

LXI.

(1) Вилин дар а не *Xηλενδαρ*. Ово је име поешическо, што је С. Сава, као просветитељ српски надео; јер је он шу у гори живио, као што су Грци на Олимпу, Јеликону и Пинду, гди су се музе, а српски Виле збирале, а знамо, да су узвишена мјеста за бисприја мишљења способнија. (2) 1195. Давидов. стр. 61.

LXI.

То дочује браш му свети Сава,
 Дође из свеште горе обишељи,
 Добар савјет пак обоим дава,
 Давајући успје у својој жељи:
 Ману своју Вук шу препознава,
 И поснаше опет пријашељи:
 Стефан дође на краљевство снова,
 Тада по прв срећу Роду скова.

LXII.

Где јево му сина Радослава, (1)
 Свешти Сава ког вјенча на престо:
 Овај беше образа рапава;
 Опуд Рапав име нађе мјесто:
 Он бијаше и Бугарим глава,
 И обрана плодна Срема често;
 Шест година на престолу сједи,
 После оде, да за душу гледи.

LXIII.

На спрам њега Владислава види, (2)
 Који Грке и Албане смири;

Тим

(1) Стефан Храпави 1224. види Давид.
 стр. 65. (2) 1230, Давид. стр. 66.

Тим се више не нађе у обиди,
 Нег он даље за срећом провири:
 Знајућ војском, да се он не спида,
 Тражи да се и богашством намири;
 На рудокоп дозва Њемце вешће,
 Који с' очима на богашство кљешће.

LXIV.

Где са спране је Урош краљ велики,⁽¹⁾
 Браш најмлађи Владислава дивна,
 Који зададе свима спрашолики,
 Да му ни једна спрана не би кивна:
 Францускиња супруга у дики
 Два оспави сина му прошивна,
 Свог злошвора рома Драгушина,
 Похошљива и храбра Милушина.

LXV.

Јеве испод њега Драгушина,⁽²⁾
 Који оца са престола спера:
 Чудног бија у суду начина,
 Он се каја свега, штогод смјера:
 Не-

1) 1237. Давидовић на стр. 67. (2) 1272.
 Давид. на стр. 69.

Непоспојан, као љуцка судбина,
Царски спо му Машеј*) бја пеш-
шера:

Млоге којкуд задужбине чини,
Да пред Творца не изиђе у вини.

LXVI.

Милушина гледај з' друге спране, (1)

Који љубац бија млади жена,
Друге не 'ма он у срцу мане,
Као Данило, што га изображена

Свјешу даје; земљи под њим сване:

Сунца свјешла дође љупка сјена;

Преизредним Данило га зове;

Добре мећа Србији основе.

LXVII.

Наспрам њега син му споји славни

Сшефан мудри високи Дечана, (2)

Кој пријашељ рода бише главни,

Ошечешва сважна к' шом обрана:

Гор-

(*) Машеј поље у Дољни - Карловци на ком је та пешшера, гди је Милушин неко време пребивао.

(1) 1275. Давид. на спр. 71. и 72. Данило Архијепископ и вознишашељ Милушинов. (2) Сшефан назван Дечански, што је обитељ Дечане сазидао. 1321.

Горде Грке з' Бугари поравни,
 Да им од њег дневна иде рана:
 У Звечану конач зли искуси;
 Удаве га ноћу злбни дуси.

LXVIII.

Ниже њега гле Душана силна, (1)
 Који Србма издаде законе:
 Слава шече његова обилна,
 По испоку, гди се Грци гоне,
 Један другом носећ зла немилна,
 Кад судбином сваки скорбно шоне:
 Грчка цјела под њиме се справи:
 Калисп куве; а Србија слави.

LXIX.

Гле из десна Цар' Уроша слика (2)
 Душанова сина љупка, блага,
 Безазленим срцем роду дика;
 Красно спвари млад у ред полага;
 Но Вукашин злбни сад повика,
 Да Уроша не ма: и закла га:
 Тако паде Неманића племе;
 Спола Српског несша снажно слеме.

LXX.

(1) Душан силни Цар Српски, ког је Патријара Калисп проклео, 1336. (2) Урош последњи Неманић 1356. Давидовић на стр. 89.

LXX.

Тад намјесник бивши Подунавски
Зли Вукашин преспол српски о-
ше, (1)

Казивајућ суров дух свој лавски,
Зло покрви Турке као скоше;
Но срећа му пуш не држа правски,
Када му се прави већ укроше:
Њега уби слуга свој нередно,
К'о Уроша младог он нешшедно.

LXXI.

Вукашинов син Краљевић Марко, (2)
Шпо у боју Влашком пре погиба,
Не кше узеш', да он свјешли јарко,
Веће оде у смрадљива глиба:
Там' амо је он по земљи барк'о,
Док му Мирче главу не одриба:
Јунак он се над јунацим' хвали,
Ког неразум од Срба удали.

LXXII.

Неманића дванајст су кивоша,
Због пријашни љупки роду глава:
Срп-

(1) Вукашин Мрњачевић 1367. Давид. спр. 91. (2) Марко о ком се нај више по српству пјева. Давид. спр. 92.

Српска рода јасна је шу дивоша: ^{моде}
 Стефан Жупан, Стефан син и
 Сава,
 Вук, Радослав крошкога живоша;
 Па Владислав, Урош мира слава,
 Тад Драгушин, Милушин, Де-
 чански,
 Душан силни, Урош љубостран-
 ски. (1)

LXXIII.

То војвода рекши, са свим пресна,
 А госп сваки у свој сипан ошиде,
 Гди су сваком одређена мјеспа,
 Да преспоји, док и свадба приде:
 Спо до спола посшављена чеспа
 И избрана се јела и пића виде,
 За који з' дружном свак војвода сједе,
 Ту да скине од умора бједе.

LXXIV.

Весео Милош с' Вукосавом ходи,
 Да поздравља госпе избране,
 И поворку он за собом води,
 Да љепоше усмошри позване:

Ре-

(1) Ови 12. кивоша пјевају се по Ерцего-
 вини.

Редом гласи свакоме војводи;
 Од њи сваки на ноге успане:
 Добро дошли госпи наши мили!
 Добро дошли! весели нам били!

LXXV.

Вукосава с' Милошем се клања,
 Весео поглед пред svakим ошвара:
 Њена љепосп сваком срце рања,
 Па војвода сваки одговара:
 Живи и здрави чеспишога спања!
 Родишељем срећни свога дара!
 Млога љеша у весељу благу,
 Вишњи подај! судбу свима драгу.

LXXVI.

Када редом сваког поздравеше,
 Враше се они под ноћ на вечеру,
 Гди гошова за њи у двору бише;
 Да свак своју испуни намјеру:
 Госпи оспаше, па се веселише,
 За весеље игре изаберу:
 Јасне вруле и карабе удесе;
 Љубав драга драгу свом принесе.

ШЕСТА ПЈЕСМА.

I.

Кад у јутру бјео дан освану,
 Бубњи, свирке свуд весеље гласе,
 Звук зауја, звони низа спрану;
 Чељад мало по мал' склепшава се:
 Сунце скочи, пружи зраке дану,
 И од подне већ казује часе:
 Једва силни народ сав се диже,
 И до царског двора свак доспиже.

II.

Свак долазећ поздравља невјеспу,
 Младожењу и њи родитеље:
 Даре дајућ справља к' свом се мјеспу,
 Па дивљењем своје рани жеље:
 Лазар весео, вољу шако чеспу
 Не налази склону за весеље,
 Као данас, гди гледа војводе,
 Носећ даре својој дјечи годе.

III.

Красни дари и богаша свуди,
 Од сви спрана задовољно спижу:
 Милош драги милог кума нуди,
 Да се дигне, госпи де се дижу;
 Треба, он да свашове побуди,
 Да се сложено у ред сви понижу,
 К' цркви да иду, да се већ свршива;
 Јер вјенчање све у цркви бива.

IV.

У шом дође Ужички војвода
 И он носи дарак изабрани,
 Кој у руке сам Милошу пода;
 Би мач бришки злапом нашарани:
 Од српског дар је шај порода:
 Македонски Алекса познани
 Собом га има, ким Гордијев узао
 Он пресјече, да би скаску знао.

V.

Кад је Душан српски цар чесниши
 Грчку силу пушо разрушио,
 Међу млогом шако шу добиши
 И шај мач се у шој догодио,
 Спаде Миљко војвода молиши,
 Који војском шад је предводио,

Да

Да му бришки шај се мач подари;
Јунак он је од јунака спари.

VI.

Дједа Миљко Радована бија
Сад војводе Ужичка богаша,
Који снагом и богашпвом сија,
Да свуд нађе себи мила браша:
Он по шаји; данас мисао пија
Дар учини совим њега свапа:
Древност цјене свагда је велике,
Да изгуби, улови прилике.

VII.

Јунаку је он великом даје,
Који право носиш је доспоја;
Боље код њег бјео дан да праје,
Нег да рђа, као што пређе споја:
На двор носи, када спвар свјешла је;
Сунце зрака шућег се не убоја:
Мисао зрела добро суди о спвари;
Љубав силна доброшу предвари.

VIII.

Тај мач бришки зли Грк Персијану,
Кад крвави бој имаше, опе;

А Персијан, кад шамо издану
Александер због велике слоше,
Задоби га у бојноме спану:

Хваљен он је своје су ошпроше,
Кога Филип учиниши даде,
Да покоље горде Грке шаде.

IX.

Милан приспје сад војвода Драчки,

Носи оклоп злапом извезени;

Рече: У вјек дођо ја спарачки,

За ме ни је ова спвар на цјени:

На часп овај дарак ши јуначки

Љупки Друже Милоше пошпени!

То ми добро од оца је оспало,

А њему је даром по допало.

X.

Моме оцу кнежић од Солуна

Храбро грче за спомен дарива,

Њек му прадјед, кад би у Грчкој буна,

Са раброшћу злошворе одбива,

Па цар давни Ираклије, пуна

Дара за знак, даши му ужива:

Ираклију Срб Сипомир даде,

Што он држа, кад га Авар нападе.

XI.

XI.

Сада дође Јанински војвода,
 Пак он гуњац носи одабрани,
 У дар красном Милошу га пода,
 Говорећи: Ово ши сахрани!
 Мојим спарим красна даде згода,
 Те добише овај дар уздани;
 Ни у чем ми гуњац шај не служи;
 С' вредности га мојом не заслужи.

XII.

Тај је гуњац славна Велизара,
 По Визанпу када шоржеспвова,
 На рамени држа за знак дара,
 Оне љубве, за род коју основа:
 Пријашељем својим цар га спвара,
 И со шим га њежно помилова:
 Њеком дједи моме он дарива,
 Кој код мене до данас пребива.

XIII.

Милош прима дар и благодари,
 С' војводама па се љуби свима;
 На спрану све ше осшавља спвари,
 Те он љупко вели јунацима:
 Де! нек војска на ноге удари,
 И пуш цркве редом нек узима:

Де-

Девер снау нек за руку уваши :
Кум и спари сваи са мношћем спаши.

XIV.

У шом дођу чешири слушкиње
Дари нове доносе прејасне,
Шпо послани бише од Кнегиње
Слашке мајке Вукосаве красне :
Бјеле бише као сњег рубиње,
Које 'но је радња куће часне :
На руке се Милошу предају,
Да гледоци дивљењу се дају.

XV.

Једна бише кошуља од злата,
Вукосава коју је ошкала,
З' другарицам' вешпијег заната,
Нег, с' Минервом шпо се, Аракна,
Клала :
Све богове српске шу повапа,
И богиње које 'но је знала,
Шпо су Србљи спари пошшовали,
И пред њима клешве заклињали.

XVI.

Бог Вај, Рајол, Јасан, и Коledo,
Богиње Јегда, Земља, Доца, Јага
Кра-

Красили су кошуљу, да глед'о
 Милош бија, гди се губи снага;
 Тог не знајућ, госп се чуду пред'о,
 Да свакоме оспа савјесн нага:
 На њој Рајол опима љепопу
 Сшару Јагу сам на своју слошу.

XVII

Јегда ишше да љуби Јасана;
 Баба Јага у чавку је спвара:
 Зна Коледо љепе Доце спана,
 Те он слику своју шу обара;
 У јелена прешворен, па дана
 Чека зраку, Доцу да превара,
 Која радо с' јелени се шрља,
 Па јеленом Коледа загрља.

XVIII.

Вожд сорапски иде лов ловиши
 По Имају спраовишој гори:
 На језеро воде дође пиши,
 Гди скуп вила Земљу голу двори:
 Не смеде се образ њен видиши;
 Драган виде; она га прешвори:
 Слику на њег јеленску повргну,
 Па његови пси га шу распргну.

XIX.

XIX.

Љепа Дора у љубави пону,
 Па Олога свог сродника зове: (1)
 Он се не да: она га приклоу
 Цвјеће браши од љубави нове;
 Са свом силом она шу приову:
 Све задоби врлине његове:
 Задовољна поспа: ш' њим се љуби,
 Не бојећ се љепост, да изгуби.

XX.

Чудећи се Милош шај дар прима,
 Пак он с' прсша злапан прсшен скида,
 Који кова ковница од Рима,
 И Мљешака сјајном дужду прида:
 Дужде прсшен онај с' руке снима,
 Ш' њим Јаквинша кћи да злоћу вида:
 На њем споји како се вјенчава
 Дужде с' морем, кому он је глава.

XXI.

Од Јаквинше Душици допаде
 Красној мајци Милоша војводе:

Уми-

(1) Дора (Dori), Оли (Eolus), обоје од сродства Дуге (Deucalion), види Vocabulario Italiano — Illirico — Latino del P. Gioacchino Stulli Raguseo, у предговору III. часпи у I. свесци.

Умирајућ она сину даде,
 Да дарује љуби срећне згоде:
 Вољу мајке Милош чинећ саде,
 Вукосави љуби даје оде,
 Говорећи: Нај ши Вукосава,
 Шшо је умрле мајке моје справа.

XXII.

То изусши Милош: дружба скочи:
 Глас разнесе по цјели' свапови,
 Да се сваки на пуш к' цркви крочи,
 Те се сајуз шамо усшанови:
 Мирна чељад прави ред уочи;
 На ма справна прави пуш улови:
 Млад се девер са снаом упуши,
 Милош с' кумом смјери се дигнуши.

XXIII.

Он цјелује пре маћију своју,
 Па Лазара и Милицу благу:
 Узе опрошпај скромном у покоју,
 Те он иде придобиши драгу:
 Вукосаве мила браћа споју;
 Оца и мајку своју шјеше снагу,
 Који сузам' лице укаљали
 Ронећ једном од велике жали.

XXIV.

XXIV.

К' цркви језде кићени свашови,
 Сви весели данак бјели славе,
 Гди се срећа Милошу сшанови,
 А злошворске злоће гди се млаве:
 Ипро језде, јездећ дођу скрови;
 У зданију красном се појаве,
 Мошрећ силну љепопу Србије,
 Ди свештиња своје благо лије.

XXV.

Свешом С а в и храм је посвећени,
 Величешвен у својој красоти:
 Неманића дванајст покривени
 Свилом, златом, гди јим леже плопи:
 Цјелокупни свешци положени
 Почивају у златни кивоши:
 Више сваког при гору кандила,
 Која ваз дан, сву ноћ би пламшила.

XXVI.

Која Цар је за којим сљедов'о,
 Тако један за другим се слаже:
 Свешшеника сваком при је основ'о
 Цар могући Лазар, да ји снаже:
 Први даје свешшеник свим слово,
 И заповјед на све сам налаже:

Сви

Сви послушни једнодушно сљеде,
Смјерно з' добром вољом да уреде.

XXVII.

С' величешвом шај свешшеник јавља
Сваком благоси и мудроси испину;
Добрим нај пре примјером предсхавља
Мудра дјела по правом начину:
К' сваком лебди, искрено поздравља,
Љуби народ; чеси не пориву:
Љубљећ другог и он љубљен бива;
За род свјета мили зрак ужива.

XXVIII.

Један сву ноћ свешшеник се моли
Пред кивошом сваким непреспано,
Да Бог кроз свог угодника доли
Благом роду шаље добро уздано:
А молишвом јасном бог дозволи
Уживаши благо свим познано;
Сваки узраси свог се ваша дјела
Од природе цјелога предјела.

XXIX.

Чељад спрана у цркви се диви
И љепоши, и добром порешку:
Свешшеник се са гласом не криви:
Моли Бога шежећ свом посљешку:
Смјер-

Смјерним чусшвом споји свак ушшиви,
 Слуша право шу молишву решку;
 Сакрушено молишва се шиље,
 Шшедром Богу, који свјеш прекриље.

XXX

Један Вишњи Бог се шу вјерује,
 Кој свим шаље блага у излиси:
 Сујевјершво свешско ум не шрује;
 Ни он кога човек не зависи:
 Сношљив народ с' правдом предањује;
 На шшепен га она среће виси:
 Чесш се даје, коме се присшоји:
 Спасава се, кој се Бога боји.

XXXI.

Прав служшешљ красну жершвенику,
 Благ'образан муж ко благу шече,
 Роду цјелом оспаје за дику:
 О спасењу свјеша он се пече:
 Свешске спвари своју неприлику,
 Пушша крају, да му уши не звече;
 Вјерно учи поручено шшадо:
 Гине з' душом шужећ за њим радо.

XXXII.

Мирољубив, покој сваком шражи,
 Шшедар, благ, не памешозлобиви:

Гди

Гди осјени, сваку злоћу блажи:
 Послушном је чусиву милосиву:
 Боже схрами! да кога раздражи
 На кој свјешта покор злочесиву:
 Бде о души свакој, да насшави,
 Куд се клони скромно рода слави.

XXXIII.

Док је чељад по цркви гледала
 Красне сввари прсизредне шаре,
 Обеда *) се у шом свршивала
 По начину од уредбе шаре:
 Кад се сврши, чељад је одала
 Примајући редом чесне даре:
 По шим први свешшеник долази,
 И Милоша кадећ љупко пази.

XXXIV.

Пазећ зове пред жершвеник свещи
 З' десне спране, гди све женик снаје:
 Сад.

*) литургија, Руси зову обѣднѣ. У Сре-
 му код Села Купинова, има једна цр-
 ква, за коју говоре, да је свешта Мајка
 Анђелија зидала, и зове се Обеда; а
 жишељи овдашњи идући у ту цркву
 говоре: идем на обеду: гошова би
 се разумјело: идем на литургију.

Сад свешшеник Вукосави лепи,
 Да к' Милошу дође, знак јој даје:
 Девер снау на шо скор узепи
 С' љевом руком њену десну знаје:
 С' љева он је до Милоша води,
 Које мјесно невјесни се одгоди.

XXXV.

Сад свешшеник дође, па свршује
 Тврду свезу Богом одређену:
 Свеш благослов да им Бог дарује,
 Проси вољу божју приклоњену:
 Добри у добру свагда напредује;
 Мошри главу добро Бог пошпену:
 Шаље срећу заслуженим среће,
 Коју храниш', средспва права меће.

XXXVI.

Кад свешшеник сврши дјела своја;
 Чељад спремна у ред се поспави,
 И ко двору од цркве се одвоја:
 Јездећ скоро, маом се појави;
 А пред двором сва Господа споја;
 Чека миле свашове у слави:
 Ту се љубе кићени свашови
 Са Господом, која се спшанови.

XXXVII.

XXXVII.

У двор уђу : на часи посједају
 Спарјешинспво како доносаше :
 Сви весељу склони се предају ,
 Смјерно пијућ вином пуне чаше :
 Чашу прву часи наздрављају ,
 Па Милошу и Вукосави даше :
 Милош пијућ свима благодари ,
 Домаћину па шрећу подари.

XXXVIII.

Једно другом вели : Да Бог живи
 Домаћина Кнез' Лазара славна :
 Гласом свако својим шу се криви ,
 Кад се пија ша здравица главна :
 Куца о чашу момак милоспиви
 Моме справне на куцање давна :
 Тисућа се шу диже гласова :
 Зводи звоне бјели шу дворова.

XXXIX.

Кум весео спарог свапа буди ,
 Ком је вино угрејало уши :
 Кумов момак са девером суди ,
 Гди ће чаше и супра да суши :
 Други свап се говориши шруди
 Трећем свапу , ком се чело пуши ;

Вино

Вино јако снагом обладало,
Па је много при спољу заспало.

XL.

Снажна не'ма над вином јунака;
Све на часпи мјера се прелази:
Вином опиш човек се заплака,
Гди зло презан сваку милосп гази:
Пијан каже човек дјела свака,
Која презан пак опасно пази:
Мирно је вино, док у бачви споји;
Немирно је, главу кад опоји.

XLI.

Жељно пише кићени свапови
Рујна вина Сремске од планине:
Пијућ човек неразборно слови;
Њега гледа презан да одрине:
У пијанству сваки се улови,
Какве срце храни му испине:
Гди кој жешће у вину посшупа,
Нравма крочим гди кој усшупа.

XLII.

Време пристије, да се разилазе
Сви кићени свапови сад кући,
А игре се шек сад поналазе;
Једно друго зове вапшајући:

Мом-

Момци моме љепе шу упазе,
 Па на шанчац спадоше ји вући:
 Уваши се коло дјевојака
 Помјешано са колом јунака.

XLIII.

З' десном ногом двапуш напред скочи,
 После наспраг једну ногу враши:
 С' љевом ногом двапуш земљу крочи;
 По две ноге идућ напред сваши,
 Свашајући све се мало кочи,
 Био момак, дјевојка била ши:
 Смјерно коло сво се јако преска,
 А господа сва рукама пљеска.

XLIV.

Пред два момка гајдаци гајде дува:
 Звуком мјеру каже јака скока:
 Здрава свако чељаде је ува;
 Добра пази гласка звук висока:
 Једно друго непреспано чува
 По разлогу праведна свог ока:
 Тако игра мила се проводи,
 Гди се љубав изобилна плоди.

XLV.

Друга чељад пјесме изводи разне
 Од јунака спари српски давни,

О којима рјечи многе сказне
 Дају знаши извод Срба јавни;
 По начину славе саобразне
 Драган поче гласом попјев славни;
 А Господа на шо посукшаше,
 Чуши пјесме рада шу спојаше.

XLVI.

Он овако слашким гласом пјева:
 Тракски краљу славни Медосаше! (1)
 Љуба шебе љубиши оклева;
 Злобни њојзи Родишељи краше:
 Поглед љупки као муња сјева;
 Тешки боли њежно срце сваше,
 А ти лежа неуспрашан шужно,
 Видећ срце заробљено, сужно.

XLVII.

На поле ши срце шуга цјепа;
 Јер не знаде себи сам помоћи:
 Она ни је у себи свирјепа;
 Но се не уме пропивиши злоћи:
 Она губи своја доба љепа,
 А шебе ће у шом младост проћи:
 До посљешка она зло жали' ће;
 Ги ћеш брзо промјенуши биће.

XLVIII.

(1) Gioac. Stulli Raguseo. Vocabulario.

XLVIII.

Ти љубовник вјеран својој љуби,
 Не знаш наћи придобиш' је скоро;
 Љубвом једно и друго се губи:

Заш је угљен љубве залудо гор'о?
 Мека капља шврди камен дуби,
 Који после распас' сеје мор'о;
 Мал' по мало салећаши преба;
 Салећањем шврдост се колеба.

XLIX.

Спрашљив човек од ма се препадне,
 Још при првој малој прошивности;
 Мисли њега шу обузму јадне,

Да часи своје изгуби мудрости:
 Медосаше! своје судбе гадне

Муке срцу свом даваше доси:
 Срећу си си имао неоцјену;
 Но упошребив, њом се не покрену.

L.

Сад Миливој поче пјесму красну
 Јасним гласом из свог грла чиста:

Сшари лозе српске славу гласну

Ти Манићу учини, да блиста! (1)

8 *

Ти

(1) Gioac. Stulli Raguseo. Vocabulario.

Ти Гордију сину оспави часну
 Владе швоје она дјела испа,
 Која цару право принадлеже;
 Скуп народа градом он завеже.

LI.

Град Гордија он сазида славни:
 Народ чува неприлика сваки;
 Он у добру свагда бива спавни,
 На сем свјешу живош води лаки:
 Весео народ кад је цар исправни,
 Љупко шежи и он, да је шаки:
 Примјер млаћи од спарјег узима;
 Он по њему срећан биши има.

LII.

Крошка љуби мирну свјесш човека
 Твоја древнош и ши од ње склони;
 Твоја срећа не 'ма часа прека,
 Ниш' се боја од лукавсшва они,
 Којим луд Грк цјела швога вјека
 Гледа царсшво швоје, да зарони;
 Твоја средсшва спрема супрошшве
 Сјекоше га као саме гљиве.

LIII.

Ту Миливој пресшпаде словиши,
 А започе Гојко пјесму милу:

Ој

Ој Фриђије краљу гласовиши
 Красни Јанко ши преведе силу (1)
 Из Азије, која шебе шшиши:
 Док си у њеном ши сједио крилу,
 Твоју љупкосш добри народ хвали;
 Дар ши наша пријашно не мали.

LIV.

Снагу швоју Грци препознаше;
 Тебе славиш' свако чусшво мора:
 Ти Грецији законе даваше,
 Која злоћом свагда би опора:
 Свог народа јакосш ши рушаше;
 Тад не знаде ши лукашшва скора:
 С' неколико снажни ши племена
 Дође з' Грци шрајаши времена.

LV.

Јадни Грци злобом заузеша
 Домамише те из они шшрана,
 Да њи чуваш од несрећа клеши,
 Њиним да си шврда злим' обрана:
 Злоћом шебе они ће сапреша,
 Добро швога разруши' ће спана:

Тако

(1) Gioac. Stulli Raguseo Vocabulario.

Тако бија; свако зло чинише;
Немило ше млада преварише.

LVI.

Позни унук швоје коспи куне,
Кад свој живош у немиру води;
Неразлога швоје свеспи пуне:
По лукавшву ши се све поводи:
Ошкуда год који вјешар дуне
Луда швоја љеши свјесш да угоди;
Љепа шеби разабраш' не даше,
Шпо лукавшво зобног намјераше.

LVII.

Млад не мошри добро своје спвари;
Кад зло дјело сврши; он се каје:
Редак врло је човек да не мари,
Шпо у спароспи зао живош праје:
Спарац луди срећу младом квари,
Кад покоран млад свјешу се даје:
Тако гине добро бјелог свјеша;
Мјешпо ползе шу долази шшеша.

LVIII.

Гојко преша, а Југ Богдан вели:
Фала Вама на пјесми пјевачи!
Спари наши пјешаш су зачели
Ове пјесме, гди блиспају мачи;
Знам,

Знам, сви чуш' ји среће ни спе имели;
 Ум човека не познава свачи:
 Краљи ши су наши од спарина,
 Које шућим учини судбина.

LIX.

Писашељи Грци сами бише;
 За се добро писаше они смјело:
 Све шпо имају, шуће уграбише;
 Својим шуће називаше дјело:
 Своје ниско гордо узвисише,
 А високо шуће свале шјело:
 Шпо је испина, веле, да је басна,
 Шпо је правда, злоба је нешчасна.

LX.

Чудне мисли, чудна чувшва њина
 Подсунчаном цјелом обладаше;
 По времену наћи ће се испина,
 Коју злоба јадна сакриваше:
 Паш' ће гордост, зала грозни вина,
 Док живоспи огањ шићаш' спаше,
 Од проспране и славенске лозе,
 Којом зла се бјелом свјешу грозе.

LXI.

Југ ућуши, а Кнез Лазар јави
 Слузи Ради, да се дижу сваши:

Ра-

Рада ишар на шо се посшави,
 И заповјед к' своме концу праши:
 Он Милошу нај пре се оправи
 Вољу Кнеза њему даде знаши:
 Милош успа на ноге лагане,
 Пак овако бесједиши спане:

LXII.

Красни Г о с п и мени одабрани!
 Време кући мене већ позива:
 Моје срце В а с у добру храни,
 В а м а љубав јавно све опкрива;
 На весеље В и сше ми позвани
 Љупко дошли начина ушпива;
 Благодаран вјечно В а м осша' ћу,
 В а с доспојним себе ја дјела' ћу.

LXIII.

Вукосаву девер шу доведе,
 Да је преда Милошу краснومه;
 Сви из двора за њом редом сљеде,
 Па весели спаше у срцу своме:
 Милош даље бесједиш' не кшеде;
 Ње дивоше говор му преломе;
 А Кнез Лазар Вукосаву узе
 Низ образе лијућ грозне сузе.

LXIV

LXIV.

Пак он рече пуним гласом јасно:
 Красни Зеше! јево љубе шеби:
 Вукосава! шврдо благо часно
 Милош би' ће у свакој пошреби:
 Ој Милошу, моје добро красно!
 Буди добар! срећан би' ћеш себи:
 Ти Милоша љуби Вукосаво! —
 Вјерна моја ој Милоше главо!

LXV.

То бесједећ једно и друго ваша;
 Грли, љуби, сузам ји облива;
 Њежно срце њега к' земљи слапа,
 Јецајући своје рјечи скрива:
 Занео се; пусшиш' ји не апа,
 Но час једно, час друго цјелива:
 Час шек мину; он се опорави,
 Од жалосни па се заусшави.

LXVI.

Сад овако почне бесједити:
 Вукосава, красна ћерко моја!
 Мој благослов на шеби ће биши;
 Вјерна буди као мајка швоја;
 Добри Милош шебе ће љубиши;
 Ти ћеш сладоси осшаш' му покоја:

Љубав ћерко чувство је од јеспештва,
Које виси цјену човечештва.

LXVII.

Вјерна њему, вјерна ши си Роду,
Дружна њему, бригу ш' њиме дјели:
Сноси вјерно судбе ш' њим незгоду;
У весељу ш' њиме се весели:
Ти причине не дај злом поводу,
Да се распра међу вам усели:
Пусши, нека свјесш управља чувство;
Нек поправља доброшу искуство.

LXIII.

Не бјеж' добра опшпа обичаја:
Свуд проводи смјерно правду свјеша:
Љубав праву искреног уздаја
Небо свагда добром судбом срепа:
Љуби друга, добро швога раја!
Задовољство шим ши свако слеша:
Добродјешел чесшвуј ши испино;
Она среће блага носи чино.

LXIX.

Благодарна швојим спарјим буди;
Брига силна ши си мени била:
Велики су моји били шруди,
Док је мајка шебе одранила:

Мис-

Мисли добро, право на расуди,
 Рука ова! колико је чинила,
 Да у теби задовољства нађе;
 Твојом срећом има судбе слађе.

LXX.

Пред Лазарем држећ Вукосаву
 Милош споја: слово красно слуша:
 Преклонио смјерно бише главу;
 Од радости весеља сва вкуша:
 Лазар бесјед сад окрену здраву;
 Јасно каза, што му осећа душа;
 Велећ: Срећан буди мој Милоше!
 Друге бриге на те нашоше.

LXXI.

Мој ти савјеш: Буди свјешу смјерни:
 Другу љуби: искрен срећу дјели:
 Вјеран љуби, опечешћу вјерни
 Ти провешћеш славно живош цјели:
 Ток у слави држи све умјерни,
 Који судба неба ти одјели:
 Друштва бјежи од печални људи:
 Ласкашеља непријашељем суди.

LXXII.

Гледај правог познат пријашеља:
 Раскошнога чувај се човека;

Мла-

Млада шебе зва' ће швоја жеља,
 Гди велика несрећа ше чека:
 Не шам Драги! пишај памеш бјеља,
 Гди подаје свјешом добра лека:
 Добар муж ћеш шако ши поспаши;
 Бјела свјеша мо' ћеш уживаши.

LXXIII.

Вукосава шеби је подаша
 На весеље и на друштво швоје:
 Свеши сајуз супружешва знаша
 Из љубави взаимне посшао је;
 Упопреби красошу шог злаша,
 Као природе конац изабрао је:
 Дуг испуни друштва шог умилни;
 Ошечешва син си шад правилни.

LXXIV.

Супружештво красни човечештво;
 Скупа закон овај бића веже,
 Ползује се којим ошечештво;
 А к' шом добри само к' добру шеже:
 Славно је швоје у војни мужештво,
 Де кажи овде! добра шу надлеже:
 Љуби другу дашу од судбине;
 Избор воље љуби' ћеш невине.

LXXV.

LXXV.

Ту преспаде мало Кнез Лазаре :
 Проли сузе доле од образа :
 Узе рубац па да ји ошаре ,
 С' Вукосавом а Милош полаза ,
 Да за благи савјеш благодаре :
 Тад Кнез Лазар, з' Богом Дјецо ! каза,
 Склони главу Милош пољуби га ;
 Вукосава мило поздрави га.

LXXVI.

Они одоше ; Лазар оста вес'о ,
 Веселећ се с' госпим' још при дана :
 С' Вукосавом Милош се узнес'о
 На нај више весеље свог спана ;
 Жељне бриге сумљу бија спрес'о ,
 Која пада на враш му зарана :
 Дође к' двору ; мађија видећ љубу ,
 Да је прими , проспре плашна шрубу.

LXXVII.

С' Вукосавом Милош оста у двору
 Дане шрајућ живоша љубезне ,
 Веселећ се своме на избору
 По могућству нарави полезне :

Пак

Пак он дужности опечеспва скороу

Право сноси; више за њим чезне:

З' другом својом вјерно он љуби се,

У чем блага живоша се висе.

LXXVI

LXXVII

СЕД-

СЕДМА ПЈЕСМА.

За весељем пешка жалост иде,

Која чуспва човека обали:

У слави се Цар Амураш виде

Па на мирне Србље он навали:

Узрока он не 'ма, нег обиде,

Да над Србма срце зло искали:

Невин човек под злим чуспвом гине

Не могући злоћу да одрине.

II.

Зли Амураш Кнез Лазару пише

Црну књигу, која зло огласи:

Ведри Лазо! царски вјенац више

Не ћу, да ши сједу главу краси,

Моја жеља на шу земљу дише,

У њој оће славно да се скраси:

Нег ми пошљи кључе од градова,

Судбу дјели ил' поља Косова.

III.

III.

Црна књига црну шпешу носи,
 Од ма дође Кнез' Лазару књига,
 У којој се Амураш поноси;
 А Лазару на враш пада брига:
 Ведри Лазар Амураша проси,
 Да на миру љупком оспави га,
 Док војвода чује свјешовања,
 Па му одвјеш посла' ће на искања.

IV.

Брже боље Лазар књигу шаље
 На војводе од Србије главе,
 Она гласи: Не одлажи даље,
 Когод љуби дику наше славе,
 Ходи у Призрен, чувај спаре шраље;
 Склопише се врази, да нас даве:
 На вјеће се скупљај у ишоспи;
 Свим нам препи грозба немилоспи.

V.

Кад жалосни глас војводам' спиже,
 Лешећ језде добра желећ рода,
 Милом руком свак за славу диже
 Красан спомен љубљећ зрак народа:
 Брзо дође, који бија ближе,
 Ну и даљни на време доода:

Пак

Пак улазе у храм свешог Саве,
 Ди се купе дјела, да расправе.

VI.

Спари Богдан предсједашељ вјећа
 Поче говор љупким рјечма спавни:
 Познапа је свима већ несрећа,
 Која раздор сели у нас јавни;
 Цар Амураш покој нама смећа;
 Непријашељ српске земље главни:
 Ишше кључе од свију градова,
 Ил' да дјели срећу од Косова.

VII.

Сад видипе, шша се радиш' има,
 Ил' се биши, ил' му се предаши:
 Вук Бранковић прву часш узима
 Пак овако слово дивно праши:
 Наша земља судбу јадну прима;
 Већ се види: не може оснаши;
 Ми гошови за бој ни смо сада;
 Судим, да мир учинимо склада.

VIII.

Ишар Милош земље на обрану
 Поче бесјед ову говориши:
 Не, не Вуче на шу спрашну спрану!
 Ми ћемо се прошив ополчиши:
 Не

Не подлагаш срцу се погану ;
 Снагом ћемо Турке надвисиши :
 Справи ћемо брзо на бој спвари :
 Справа наша њи ће да сапари.

IX.

Један ја ћу на шасућу поћи :
 Моје прси не боје се спрјела :
 Посећи ће моја сабља моћи ,
 Која прошив мене поћу , шјела :
 Мени у кошпац нико не сме доћи ;
 Забо би му копље у сред чела :
 Коњиц мој ће зубма погњавиши ,
 Шпо би од руке могло се избавиши.

X.

Склоњен Сремски пу намјесник рече :
 Право ! суд је Милошев испини :
 И ја мислим Турчин не успече
 Југовићу Бошку јуначини ;
 Једним маом десеп глава сјече :
 Расап грозан он у боју чини :
 Још му Турчин руке ни је позн'о ;
 Презало би срце пред њим грозно.

XI.

Од Ваљева војвода Милеша
 Успа рјечи на ше да говори ;

Он

Он овако љупко све салеша:

Наша сила шурској зло да сввори?
Ид'ше људи од малога свјеша!

Шака људи крјепост да обори?
Не Господо, друзи моји красни!
Случај раш је за нас много опасни.

XII.

Гди су нама добра средства бојна,
Која носе нам заштите мирне:
Каква справа сад је код нас спројна,
Турску крјепост, која ће да дирне:
Наша земља нек буде спокојна;
Смир'мо даром жеље те немирне!
Док се мало земља не опорави,
Од пређашњи рана док оздрави.

XIII.

Од Лознице војвода богаши
Сједи спарац Милан јуначина,
Милошеву спрану и он сваши;
Малодушје свако он одрина:
Овим рјечма поче казиваши:
Каква опака преша нам судбина
У крвавом рашу с' Турци клеши?
Ко ће моћи с' нам се подузети?

XIV.

XIV.

Српска сила Турску надвишава :
 Моћна снага шрулу слабост ваља :
 Јаком руком добива се слава ,
 Коју нигда чушво зло не каља :
 Каква нам је за бој нужна справа ?
 Рашник средшва , знај , не чека даља ,
 Он се за бој свагда справан нађе ,
 Кад на близу споји горке свађе .

XV.

Не , не мира ! удри , срцем зловна !
 Срећа наша славна шим долази :
 Не ће лако прилика подобна
 Доћи руке , злону да порази :
 Ако ли нам судба дође гробна ,
 Та нас испа и код куће гази :
 Боље нам је у боју изгинуши ,
 Него ропшва судбе посшигнуши .

XVI.

Милан преспа , а Милинко вели
 Карановски велики војвода :
 Сва Србија на раш склона , жели ,
 Турком зловним пораза да пода :
 Турци слаби , невешши , несмјели
 Од худога напућени рода ,

Пред

Пред нама ће грозно попадаши,
Рабра рука док спаше удараши.

XVII.

Не пушћаши ову напасш јавну!
На сусреш јој сви ходимо сложено
Худом Грку нашем врагу давну
Шпеше ћемо принеш' ошпорожно;
Каза' ћемо Касшриоши славну
Нек подузме свако средшво можно,
Да се једном врага род избави,
Па нек служи сваки својој глави.

XVIII.

Овај прешпа, а Радован снажни
Од Тополе војвода бесједи:
Не! не, браћо! овај случај важни
Да пусшимо без икакве сљеди:
Тим разруш'мо грчки савјеш лажни,
Кој нам рану смјера, да позледи;
Оше' ћемо ми се од Турака,
Које нука грчка власш нејака.

XIX.

Крагујевца ал' војвода силно
Миливоје судом човек спавни,
Гордим скривен богашшвом обилно
Узе радо говор овај главни:

Ја

Ја не ишшем, ниши спражим крилно
 Друго спање, или живош славни;
 Ја по уму моје печем воље,
 Докле свјеша просшире се поље.

XX.

Ја у рашу гледам и у миру
 Како срцу, шако уму слободу:
 Насљешшво ми она, ким се спиру
 Ове руке, дижућ злу незгоду:
 Спрјеле прси нека ми продиру:
 Кад њу изгубим, онда и природу:
 Ошеш' ми је, којигод се шруди,
 Јаросш моја на њега се буди.

XXI.

Кад по чуше други, повикаше:
 Војну! војну, ми сви избирамо!
 Као шпо снажни Милош указаше,
 Да сви живош за ошечешшво дамо:
 Спари Богдан сад прошив усшаше,
 Рече: Боље, да се ми предамо;
 Мира ишше Кнез наш милосшиви;
 У покоју рад је да Род живи!

XXII.

Сад се диже Милош па бесједи:
 Војна! војна! за народ је нужна;

У њој срећу сваки себи гледи,
 Свак ће средшва сајузиш' услужна:
 Свак носи' ће оружја посреди
 Ошечешву заспуплења дужна;
 Свак природом клешву је положио
 Земљу браниш, гди је зрак примио.

XXIII.

Југу бјеше за леђи синови;
 Љупког оца на бој сви нукају;
 За бој они виде се гошови;
 Ради снагом да у роду сјају:
 Кад Југ смопри, шша искаше ови,
 Мисли на шо и његове сшају:
 Пак он вели: Добро! ја сам с' Вама!
 Дакле војна избира се сама.

XXIV.

Злобни мисли Вук Бранковић удо,
 Да ће војна донеш роду среће;
 Судећ, Милош учини ће чудо,
 Ако војна с' Турци се замеће;
 Снагом чувшво опи' ће као лудо;
 Придоби ће славе у роду веће;
 Запо начин и прилику гледа,
 Милошевој жељи да шо не да.

XXV.

XXV.

Вук се шруди, да не буде војна,
 Средшва пражи запречиши дјело;
 Он се мучи, и чуда небројна
 По народу чинећ, сшупа смјело:
 У свој мисли копкања успројна
 Тешко шворећ, своје мори шјело:
 Дању мира, ни ноћу покоја
 Сврдо злобе у шом му не броја.

XXVI.

Роду зала рад је Вук лукави:
 Мира пражи са Турчином гадна:
 Но шај мир би радио о глави,
 Гди би злоба свршила се јадна:
 Он у миру, мисли, да се справи,
 Да за њега срећа дође складна;
 Повржена злоба лежи шрула,
 Кад би слава пропивног посула.

XXVII.

Ну Југ сшари на војну пошписа,
 И све друге Србије војводе:
 Вуку самом војна не мириса;
 Он се диже; к' свому двору оде:
 Написано већ се не убриса;
 Но извршиш' све се узму згоде;

Још

Још Иван се војвода одреди,
Да однеши глас шај цару сљеди.

XXVIII.

Предложење од војвода цјени
Да попише Кнез' Лазару носи
Велик' писар Царска намјешшени
Кнез Прилипа, који се поноси;
Свуда својим говором примљени:
Дође, клања се, и пописа проси
Закључење Кнез' Лазару чипа,
Које Лазар сам разлогом пиша.

XXIX.

Пак овако сам у себи суди:
Турчин јарни грозно напашшвује:
З' данодањем сад нас пешко шруди;
Свјешш разврашна часка не мирује:
Тако сушра шај човек ће луди
Ланце свјешу млогом да сакује,
Ком ће касно премила слобода,
Доћи срцу даши слашка плода.

XXX.

Војна боље, што је изабрана;
Милош рабри са дванајс шисућа
По избору јунака уздана,
Свагда војску прошивну зло смућа:

Бук Бранковић друга би' ће спрана
 З' двајес шисућ коњика могућа :
 Спари Богдан са девеш синова
 З' двапуш десеш шисућа се основа.

XXXI.

С'при шисуће Сремски сам војвода
 По избору славни свуд јунака,
 Грозан спра у боју свима пода;
 Непријатељском крви земљу плака :
 Нигда зла му не препи незгода;
 Он прошивном носи зла опака :
 Јездећ земља под ногу му шушњи :
 Вешт разабраш' зна се у свакој смушњи.

XXXII.

Сад Милеша снажна јуначина
 С'при шисуће све сами Пешака
 Од Мачвански мили покраина,
 Обрана ће доћи свагда јака;
 А војвода Ужички, људина,
 С' чешир шисућ по избор јунака
 Држи шврдо опечесшва спрану;
 Он доне' ће силну свим обрану.

XXXIII.

А грађани од града Лознице
 Рода само љубе милу славу,

По

По избору јунаци као шице
 Леше, моју сви чувају главу:
 Једно моје сви чешвују лице,
 С' чешир шисућ десет други млаву:
 Обрана су снажна они мени,
 За опечешиво свак свој животи пљени.

XXXIV.

Рабро Грче Кнежић од Солуна
 С' при шисуће богаши Бугара
 Ошпро држи, кад је у царству буна;
 Сваку спрану прошивну удара;
 Шест шисућа Кнеза Симеуна
 Албанскога пријашеља спара,
 На мој позив приклони ће вољу,
 Који Турке немилосно кољу.

XXXV.

Горди јунак Јанински Војвода
 Три шисуће коњаника рани;
 На заповјеш моју справан ода,
 Када год му одредиши кани:
 Осам шисућ јуначина вода
 Карановца свуда Кнез познани;
 Кнез Ресавски с' чешири шисуће
 На Турке као сљепа нагну'ће.

XXXVI.

Спо шисућа у шим само има,
 Осим други војводића мали;
 Царство свјеша добит' лако је с' шима;
 Камо л' не би Турком прошивспали:
 Ал' не! покој мио, мени снима
 Тешку бригу, која свјесн ми обали:
 Боље даши на искања зловна;
 Уклони' се с' миром чусшва кобна.

XXXVII.

Љупки мир је благо моје свјесни,
 За чим срце све ревносно пежи:
 Не марим се лишин свешке чесни,
 Само покој да ми не одбјежи:
 Са свим ја ћу гледаш' мир увесни,
 Шо разумном човеку надлежи:
 Тако Лазар шајно у себи мисли,
 Пак и биши шако свуда числи.

XXXVIII.

У шом дође спари Југ Богдане,
 Пак Ивана јавља посланика;
 Кнез' Лазару шада мало сване,
 Држећ, сад га већ обузе дика:
 Мисли рјечи узе' ће избране,
 С' чим приволеш' бија му навика:

И

И Југа ће, цјени, приклониши,
Да мир гледа с' Турци учиниши.

XXXIX.

Спаром Југу шу Богдану вели:

Љупки шасше! мир је за нас боље;
У покоју живиш' народ жели:

Нико к' боју не 'ма праве воље;
Гледај, живиш', да би ми провели

Сад под спаросш без жалосне боље:
Тога чуда осшави се сада;
Поручени чувај род од јада.

XL.

Југ' Богдану мало се ражали,

Пак он рече ронећ грозне сузе:
Драги Кнеже! мене раш печали:

Неуспрашно срце спра ми узе:
Сви начини бојни ми су пали,

Руке смешне; ноге испом пузе:
Ум не зна ми, да зашшисше смјерне

Узме, нег се боји судбе дерне.

XLI.

Речено је, друго биш' не може;

Сви сагласно на бој шеже склони;
Никакова рјеч шу не поможе;

Глас већ боја по народу звони:

Са-

Сада преба гледаш', да се сложе
 Све војводе, да се зло опслони;
 Па да иде Иван к' Турском сшану,
 И однесе рјечцу одабрану.

XLII.

Сузе ронећ Кнез Лазар од шуге,
 Сад овако немоћно бесједи:
 Велиш Јуже! сввари ни је друге;
 Зло по народ војну ши одреди!
 Народу смо свему ми услуге
 Дужни били даши добре сљеди;
 Војна губи нашу кјепосш давну,
 А с' крјепосшћу нашу бишности славну.

XLIII.

И ја војну морам допусшиши,
 Ал' с'великом мојом невољности;
 Видим не мож' друкчије шу биши:
 Пород ће нам шриш' немилосши!
 Наш ће пораз осшаш' гласовиши,
 Пјева ће га род у пјесма' просши:
 Проклиња ће наше криве свјесши,
 Шшо не знаше видна зла се опресши.

XLIV.

Ту пресшаде, ше пошписа књигу,
 Предаде је великом писару:

Са-

Сави је овај; па налаже бригу
 Сад Ивану пријашељу сшару,
 Да поиши шеником помоћи игу,
 За ким свију срца много мару:
 Иван узе; иде ван из двора,
 Те посједе свог коњица скоро.

XLV.

Још Кнез Лазар писару говори,
 Књиге скоро на све прапи сшране,
 Да војвода сваки сад ускори
 На Косово доћи, дан' обране:
 Снажно нек се за род сваки бори;
 Ошпро врагу пропив нека сшане:
 Написа се брзо ша повеља,
 Као висока Кнеза оће жеља.

XLVI.

Славни Милош у шој згоди бија,
 Те на сшрану позва друга Ивана,
 Да му мисао у главу усија,
 С' којом лакше доћи ће обрана,
 Овим рјечма њега шу савија:
 Ти сад идеш у Турскога сшана,
 То развиди војску колика је,
 Амурашу реци, би ће издаје.

XLVII.

XLVII.

Супра Милош Обилић ће доћи,
 Те издаши војску српску цјелу:
 Нек обзнани спраже, да ми проћи
 Дозвољено буде у шом дјелу:
 Ти разгледај оћемо ли моћи
 Узеш' војну са Турцима смјелу:
 Положење ши уводи свако,
 Да ји само добијемо лако.

XLVIII.

Иван склоњен на Милоша рјечи
 То извршиш' он радосно лепи:
 Не каснећи пуш узима пречи;
 Незгода му смјелосши не пречи,
 Ниши њега когод у шом спречи;
 По намјери лебди к' својој меши,
 Држећ, да ће испуниши вољу
 Под шапором на Косову пољу.

XLIX.

Он ободe коња од полеша
 Те он језди у спан Турски право:
 Скоро доће код спана проклеша
 Ишар коњиц брзим јездом здраво:
 Спража јака Турска га предсреша
 Пишајући: Шпа ћеш Српска главо?
Која

Која срећа шебе овде шера?
Учиниши она шу шша смјера?

L.

Добри Иван љупко одговара
Са начином господшвена гласа,
Ис ког виде Турци, да распвара
Љупко срце, бјечна рода краса!
Он се клања из обичаја шара,
Да се свија с' половином спаса,
Оборивше доле копље вишо,
И с' рјечима поче шу чеспишо.

LI.

Мир Вам Турци! доносим испини,
Од самога Цар' Лазара славна,
Који с' Царем силним сам учини,
Да се чува красна љубав давна;
Ал' ше спвари не сме пре знаш' ини,
Док не види Цар начина спавна:
Водише ме до Царска шапора,
Да прикажем условија скора.

LII.

Одбрасе се шри Турска јунака,
Једног воде Србина Ивана:
Брзо доспе до шапора јака
Бадра нога коња одабрана:

Знак ту спража смопри копља лака :
 Оборено копље мирна спрана ;
 Јавља сваком Турчину немирну ,
 Који цјени слободу обширну .

LIII.

Иван к' Цару под шашор улази ;
 Поклања се до земљице чарне :
 Како силни Амураш га спази ,
 Сшвари не зна да носи преварне ;
 Мјесто близу себе му налази ,
 Не бојећ се да га чим не дарне :
 Ниша њега у драг начин скоро ,
 Да му каже, што је донеш' мор'о .

LIV.

Иван рода од господска сходи ;
 У драг начин њему одговара :
 Чесшиш' Царе ! Теби Лазар оди
 Супрош : Твоје искање обара :
 Право рећи ; војну Цар не годи ,
 Ну војводе, не бојећ се квара ,
 Приволеше вјеће сакупљено ,
 Да биш' има војна непремјено .

LV.

Ну по Турску опеш добро силу ;
 Србљи ни су сви међ собом сложни ,
 Да

Да на Турке рупе у лудилу,
 Као снагом што су они можни,
 Један Србин по свом уму милу,
 Мој друг љупки, мишљу ошпорожни,
 Кани сунра са два друга доћи,
 И у Тебе просиши помоћи.

LVI.

По имену Милош Обилићу,
 Са два ина своја вјерна друга;
 Милосп просиш' они су у бићу,
 Да са срца сиће им грозна шуга:
 Они радо од Србије свићу,
 Траже, да ји сваши срећа дуга;
 Крви шпшеде проливаш' залуду;
 Жале живиш' проводиш' у чуду.

LVII.

О издајшву Милош Царшва ради;
 Подложни Теби се он шражи:
 Народ не ће ни с' ким у завади,
 Да поквари дуги покој дражи;
 А да од сад грозној у несклади
 С' шобом живећ, на зло ше раздражи:
 Милосп просим да му пролаз буде
 До шашора швог слободаи свуде.

LVIII.

LVIII.

Љупка рјечца слашко веже шјело:
 Амураш се обрадује силно,
 Мислећ, све ће биш' по вољи цјело;
 Пак Ивану говори умилно:
 Срце ваше би ће превесело;
 Сав свјетш добро има' ће обилно:
 Ваша срећа би' ће као моја;
 Блага Вама доћи ће без броја.

LIX.

Ишар Турчин заповјед издаје:
 Сушра Србин, који у спан дође,
 На све спана нек се пусши краје,
 До шашора слободно нек прође;
 Пријашељ нам биши он постаје:
 Нек се нађу свуда праве вође,
 Да га скоро до мене доведу,
 Да се слоге успрочиши гледу.

LX.

Тад и оппусти Ивану подаде,
 Који скочи на ноге лагане;
 Кљањаша се шу он свима спаде,
 Из шашора на коња он плане,
 Као муња из облака, шаде;
 На лицу му весеље огране,

Па

Па остругом коња дирну бедра,
Да пре дође још за дана ведра.

LXI.

Иши Иван; војску Турску пази,
Пазећ броја јунаке изборне:
Смјео Србин Турски шапор гази;
Силе каже своје непокорне:
Грозан Турчин свак му с' пуша слази,
Не мислећ на свађе рогоборне:
Газећ шапор, крва му се јежи;
Коњ као сиви соко под њим бјежи.

LXII.

Спрашна сила Турака се спекла,
Њежно срце Ивана успраша,
Судећ: воља божја ако је рекла
Побједа ће овде биши наша;
Друкчје сила Турска је прешекла;
У свачему Србску сад премаша:
Ни је ни мислиш' с' њом се ударити,
А још мање с' нашом је добиши.

LXIII.

Из Турскога у спан Српски сиђе,
Јездом лешећ, да шу глас донесе:

Ми-

Милош њему на сусреш изиђе,
 Да пре узна какве носи удесе:
 Иван јунак клањајућ се приђе
 К' њему ближе; рекши, з' главом
 пресе:

Побрашине! војску ја прегледа,
 С' Амурапом царем ја бесједа.

LXIV.

Велика је у Турака сила,
 Број без броја, кому не ма цјене:
 Младеж вишка, ипра на бјеснила,
 Пред ком ниска душа јадно вене:
 Свуда би се снажно ударила

Сваку крјепост Царску да покрене:
 Војска наша војска права ни је,
 Ниш' у кошшац ићи сме, да бије.

LXV.

С' Амурапом ја сам говорио,
 Да ћеш супра ши у спаш му доћи:
 Он је врло радо шо примио,
 Од радости каже ши помоћи;
 Спражама је свима објавио,
 Свуд слободно да узможеш проћи,
 До свилена шапора његова,
 Под ким сједи бјела свјеша чова.

LXVI.

LXVI.

Рјечма Милош спапада Ивана :

Не мој Браше ! казиваши право ,
Да је шурска војска изабрана ;

Глас шај народ би успрашио здраво :

Реци : Слаба је Турске војске обрана

Спрама нашој ; босо , гологлаво
Свако пошло , да се љебом рани ;
Млого болно још лежи по спрани.

LXVII.

Иди кажи Кнез' Лазару шако ,

Који с' Југом и с' Вуком се шеће ;

Вук Милоша усмошри опако ,

Гди Ивана усамљен предореће ,

Кнез' Лазару говорећ овако :

Кнеже нама ни је добре среће !

Милош груби с' Иваном је био ,

Који је књигу Турцима носио.

LXVIII.

Он је њега научио сада

Који нама глас донеша шреба :

Тим зла брига Кнезу на враш пада ,

Па погледа сјајности ведре неба ,

А подире уздај врући шада ;

Ове рјечи издајућ нос греба :

Чуд-

Чудно ми је, да се Милош вара,
Не пазећи мога силна дара.

LXIX.

Кћерцу моју дадо њему љепу
За љубовцу ушјехе способну,
Кој му дар ии даши за похљепу
Ја узмого срца мог подобну;
Судим, не ће издају свирјепу
Врашип' за шу љубав благ'ушробну!
Он се вара, ако шим се диже;
Јер шим судни данак иде ближе.

LXX.

Вук злочеспи бесјед Кнез' Лазару
Прекидајућ, води га на спрану
Па наспављећ сад он своју спару
Овим рјечма лаж казаш му спану:
Милош Кнеже шежи на превару:
Један ја сам јунак у швом спану,
Који о добру мислим свога рода,
Не пазећ се уди од незгода.

LXXI.

Невјеран ће Милош ши поспаши:
Барљив немир ће у војску замесши,
Сушира ће ше на пољу издаши,
А род српски сав лиши ће чесши:

Лу-

Лукавство му нико не мож' знаши,
 Којим у зло све ће нас увести;
 Гледај, што ти преча пуца буде,
 Те му справе све помени уде.

LXXII.

Југ се смјени испу дјела шоба,
 А говори Кнез Лазар чесниши:
 Милош ни је шако срца злога;
 О издајству ни је ни мислиши;
 Вјеран војник јунаштва славнога
 Спаре вјере не ће поквариши:
 Снажно је наше Милош десно крило;
 Све уздање око њег се свило.

LXXIII.

Сад Југ спари говор овај поче:
 Красни Зеше Гребљанове куће!
 Зауспав' се: рјечи узми кроче:
 Врзи злоћу своје крви вруће;
 Твоје мисли у шоме пороче
 И Милоша и своје могуће:
 Милош вјеран опечеству споји,
 За њег земљу својом крвљу поји.

LXXIV.

У шом Иван приспе Кнез Лазару,
 Поклања се и поздравља часно:
 Здрав

Здрав си Кнеже! Српски Господару:
 Здрав јуначе! Кнез му вели красно:
 Иван љупко по природном дару
 Поче говор казиваши јасно,
 Да је писмо Амурашу пон'о,
 Које виђев, Турчин бија клон'о.

LXXV.

Рече: Кнеже чесшиш од Србије,
 Под шапјором ја би Амураша,
 С' њим бесједи самим нај милије,
 Каза; да је војска већ позваша
 Изић супра јарка сунца прије,
 На Косову пољу да се сваша
 С' Турском војском, да размјену види,
 Неправедно која нас обиди.

LXXVI.

Амураша овај глас успраша;
 Смуши чувшо и срце злочешо;
 Цјенећ право, да ће војска наша
 Одржати прво боја мјешо:
 Он се на то на све спране маша:
 Од муке се шрудит' ни је пресп'о:
 Он се каје, што је закишевао;
 А не може врашит, што је дао.

LXXVII.

LXXVII.

Још Обилић Милош мени рече,
 Који Српском цјелом војском влада,
 Ком се ништа не сме да порече,
 Да ја видим Турске војске склада,
 Да уводим свуда војску прече
 Да се лакше добије завада,
 Знајућ спана Турска проспјор прави,
 Видећ сила, која гди борави.

LXXVIII.

Сву сам војску Турску превидио,
 Сву сам војску Турску и пребројо;
 Свуд сам војску слабу налазио;
 Пажљив јако на свашто сам спојо;
 Много млоштво ја сам набројо,
 Ну се млоштва ја ни сам убојо;
 Спаро, младо, босо, гологлаво
 Без одеће лежи свуд нездраво.

LXXIX.

Три пуш њин је број од нашег већи;
 Но ни је боја једно ни видило:
 Како оћеш, да би могло спећи
 На Косову намјерење мило,
 Кад још сада споји у несрећи,
 Од које се шјело зло превило:

С' нашом војском не сме се удариши,
 Ни у кошпац' с' њом се увашиши.

LXXX.

Иван со шим бесјед сврши своју,
 Па се клања онјев да опходи,
 Рече: З' богом, ноћ Вам у покоју
 Желим провеш свим на љупкој згоди,
 А Кнез Лазар, велећ, рјечцу коју
 Још од њега чуши срцем годи:
 Сшан' јуначе! с' нама сад осшани,
 Наше друштво швојим словом рани.

LXXXI.

Вук саслуша Ивана бесједу,
 Држајући за ишину праву:
 Кнез' Лазару опомиње бједу
 На Милоша Обилића главу,
 Рекши: Кнеже! мушно му очи гледу,
 Заиспа ће пошавниши славу:
 Кнез шу вели: Ја ћу га обличиши
 За вечером, кад сшанемо пиши.

LXXXII.

У шом Раду гласом слугу зовну:
 Вјерна слуго Облачићу Раде!
 Де! Војводам рјечцу дај љубовну,
 Нека дођу на вечеру саде:

Про-

Проведимо ову ноћцу скровну,
 Гди се чушва мила нама сладе:
 Чесно, мирно још се изљубимо,
 Сушра славу нашу да видимо.

LXXXIII.

Вук злочесни смишља зла свом роду,
 А на другог баца бједу јадну;
 У мисли му злобе се наоду,
 Што човека у спраси свале гадну:
 К' једном крају свјена мисли му оду,
 Час на други брзо опеш падну:
 Час о земљи суди, час о небу,
 Тражећ средшва да се упошребу.

LXXXIV.

Он на конач нађе какву злоћу
 Упошребип' има, да оцрни
 Срећу снажна рода својом моћу:
 Бирајући шамо, амо срни:
 Боље овог', боље оног', сироћу
 Други људи, к' себи сад обрни,
 Да га пошље Амурапу силну,
 И род изда; плашу прими обилну.

LXXXV.

У шом узе опрошпај на крашко
 Од Лазара и друге Господе,

Пак

Пак он вес'о предпријашје слашко
 Извршиши брзо дома оде;
 Књигу пише Амурашу јашко,
 А чусива му срећу чудну плоче:
 Скањива се ком да књигу преда,
 На Грдаша слугу сад угледа.

LXXXVI.

Даде вјерном слуги је Грдашу:
 И каза му: Грчи на Косово!
 Сишну књигу носи Амурашу:
 Сишна књига чудо носи ново,
 У којој се црна слова чапу:
 Вук Бранковић с' руком пише ово
 Амурашу чеснишому Цару,
 Милост моли, надајућ се дару.

LXXXVII.

Амураше мој чесниши Царе!
 Сву ћу шеби српску земљу даши,
 Мом племену Ти обреци даре,
 Без икаква шруда обладаши
 Мо'ћеш земље и славенске спаре
 Велику ћу свуд Ти помоћ слаши:
 Моја дјеца нек војводе буду,
 И над српском земљом нека суду.

LXXXVIII.

LXXXVIII.

Данак Теби нек исправно дају;
 На послугу швоју нека иду;
 По закону нек се швом владају;
 У чесни се код Тебе нек виду;
 Ти разлози вјеком нек оспају,
 Не ће биши Теби на обиду:
 Вјечне слуге они ће посшаши,
 Славан Цар ћеш сад свим Ти владаши.

LXXXIX.

Кад Грдаше Амурашу спаже
 Грдну књигу немилоспи преда;
 Учећ књигу главу Амураш диже,
 Чудећи се судби овог реда:
 Са сви сшрана срећа му иде ближе
 Без велика шруда и свог вреда,
 Па размисли у својој памеши:
 Један човек невјеран зло преши.

XC.

Иди! рече, з' Богом, мој нај бољи!
 Поздрав носи Вуку овај од мене:
 Све ће биши по његовој вољи
 Учињено, куд се год покрене!
 Амураш се књигом не довољи;
 Лукав Турчин из љушосши сене,

Пре-

Прешећ Вуку невјерном свог цара ;
 Јадну злоћу на њега обара.

XCI.

Грдаш дође Вуку рјечи каза ,
 Које силни Амураш му шиље ;
 Ум забуњен Вука по злу база ,
 Очи мушне не препшећи пиље ,
 Срце грубо налази пораза ,
 Држећ иде сад му самосиље :
 На вечеру Кнез' Лазару оди ,
 Мислећ шај се ков шајно наоди.

XCII.

Милош славни Грдаша упазил
 Па га пита за Војводу Вука ;
 Грдаш вели : Вука списли врази :
 Немиран је од велики мука :
 Вјеру српску немилосно згази ,
 Па издајспва здјела се порука :
 Амурашу рјеч је дао веће ;
 Са Косова с' војском он побје' ће.

XCIII.

Твоја чест ми молим нек опроси !
 Бија данас ја у шурском спану :
 Ја сам књигу однео немилосни
 Амурашу цару ошпослану ,

Који

Који рјечма казао му је доспи,
 Налазећи у шом дјелу ману:
 „Учињено би' ће му повољи,
 Тим поздравом нек се задовољи.“

XCIV.

А сад он је пошао на вечеру
 Кнез' Лазару, да заједно буду;
 У мени је поуздану вјеру
 Држао у дјелу, чусшву сваком, уду,
 Да не кажем ником злу намјеру:
 Рад ја ни сам, да род буде у чуду,
 Нек се позна шајна свака свјеша,
 Да се лакше може избјећи шпеша.

XCV.

Милош јунак срцем на шо клону,
 Не казујућ ником о шој смешњи,
 И он позван на вечеру ону
 Пође у силној свију чусшва крешњи,
 Пак у сшрашне мисли шу ушону,
 Тражећ зашшини шој немилој прешњи,
 У шом дође: Господу поздравља,
 Кнез' Лазара измећ свију славља.

XCVI.

Одговор му поклон сам бијаше,
 Шшо Милошу сумњу горку даје;

Господспшвено пак' очи гледаше
 Свој Господи, која свјетло сјаје:
 Ал' у глави својој размишљаше:
 Каква гроза свим у срцу спаје:
 Ту јесни нешто! шта је? нек Бог по
 зна!

З' друге спране досад ја не позна.

ХСVII.

Мало пређе Вук у собу спуни,
 Гди Кнез Лазар з' Господом сједише,
 Коју на часи он веселу скупи:
 Кнез' Лазару пред свим пошворише
 Да драг Милош у зло грозно луци,
 Кад несрећу роду свом смислише,
 Говорећи: О издајшву ради
 Кнеже! Милош свега рода сади.

ХСVIII.

Бесјед јадну сва Господа чуше,
 Која мисли и свјесни свију збуни;
 Бол у срца дирну и у душе;
 Свако чувшво једом зло се пуни;
 Одавњашње среће све се сруше,
 Свака раброси духа шим се скруни
 За то трудно сједе у шајносни
 Забринути Лазареви госпи.

ХСIX.

XСІХ.

Милош к' једном и ко другом оди,
 Слапким гласом срца од благосни
 Пиша: шпа се у шај час догоди,
 Да замукну сваки у љушосни?
 К'а невоља вашу мисао плоди,
 Да изгуби срце веселосни?
 Као да се из сна Кнез Лазар пробуди;
 Рече: Чу' ћеш Зеше! миран буди.

С.

Спрашно слово јунака успраша:
 На глави се коса од спре диже:
 Жежа гадно коже се домаша;
 По шјелу се крвца једва гмиже:
 Пак изусни: О да је смршна чаша
 Труло шјело да ми одавде слиже!
 То сад каза, на шло шврдо паде:
 Као мршав недвижим оспаде.

СІ.

О позорје какво сад се роди!
 Сва Господа скочила на ноге:
 Изумљена гњвјућ у шој згоди
 Не зна руке снажне прострени млоге;
 Без ужеша везана у слободи
 Маћ се не ће на помоћне слоге,

А невини јунак шу уздише,
Гди га јади љушо оборише.

СII.

Мало за шим он се опорави,

Сам се диже горе и бесједи:

Печувено мене чудо млави;

Крв из срца напрасно ми цједи:

Из ненада к' мисли злој ме справи,

При којој ми румен образ бљеди:

Твоја бесјед Кнеже! мене сноби,

И на само, камо л' сад у соби.

СIII.

У шом приспе већ вечере доба,

Кнез говори: Госпи нек сједају,

Како коме сама чесн подоба!

Сви на Вука сада погледају,

Ком се кида од злоће ушроба,

Гди сва чусшва немирна поспају;

Спавише се за спо сад сви госпи;

Јесни и лиши зачеше подоспи.

СIV.

Милош слашко јесни шу не може,

Ниши добро лиши до снаоспи;

Не мирује свјесш му понајгроже,

Тражећ какве те сад немилоспи

* 10

Про-

Прошив њега злобно шу се сложе вје
 Рашоваци духу од рабросни
 Пиша сваког, нико казан' не ће;
 Увредне се сваки боји смеће.

CV.

Кад се бише неки поднапили,
 Благодарит' снаше Кнез Лазару:
 А кад су му сви већ наздравили,
 Узе чашу по начину спару
 Да наздрави свим Кнез Лазар мили:
 Прву чашу, рече, Господару
 Моме зешу Милош Обилићу,
 По дужности сада ја напи' ћу.

CVI.

Здрав Милошу вјеро и невјеро!
 Супра ћеш ме издаш на Косову,
 О колико време што си смјер'о,
 Не знам по ком смисли по основу!
 Не знам, кој те шамо вјешар шер'о,
 Да се шоме ти привикну кову:
 Ти ћеш супра прибјећ Амурашу
 Од њега ћеш силну примиш' плашу.

CVII.

Тим ућуши Кнез, а Милош скочи,
 Па се клања до земљице чарне;

Рје-

Рјечи ове жалосне усрочи:
 Царе Теби хвале благодарне
 Сад приносим, нек све виде очи;
 Љушоспи су ме свашиле јарне,
 И ја идем шопрв сад казани,
 Да ће Вук ше на пољу издаши.

CVIII.

Пређе слугу послао је Грдана,
 Да он иде у сшан Турски право
 До шапора цара Амураша,
 Условија ком је сва подав'о,
 По којим се исправиши плаша
 Уречена има биши здраво:
 Амураш му даде поручиши,
 Да по вољи све ће му испуниши.

CIX.

Ја невјеран Царе ни сам био,
 Ниши мислим игда шакав биши;
 Супра свим је видов данак мио,
 Сшвар ће супра свака се видиши:
 У сшан ошић ја сам намјерио,
 Амураша на мјеспо убиши:
 З' богом Царе! конац ми опроси;
 На великој хвала ши милоспи.

СХ.

Пође Милош, за њим Иван скочи
 За Иваном Милан јунак славни,
 Своју љубав свак да засведочи;
 Сви проица јунаци су главни
 На обрану осим свију прочи
 Са ревношћу лебде шек забавни,
 Роду желећ поспојану срећу,
 Гди се злоће никакве не сплећу.

СХІ.

Бојне коње они посједоше
 Силом љубве рода поведени,
 Турком успан јездећ дошекоше
 Од издајспива носећ варне сјени,
 Не бојећ се друге среће лоше
 Амурашу грозну приближени
 Ишпу диван Амураша силна,
 Да предложе молења правилна.

СХІІ.

Бојним копљем обореним доле
 До шашора царска дојездише,
 Мирни улаз до Амураша моле;
 Касниш ни је шу времена више:
 Све се спвари на шај ма уполе,
 Кад се ови са коња спустише:

Ју

Јунак Милош Амурашу оди,
У намјери рад је да погоди.

СХИИ.

Споје друзи, на пољу чекају
Коња држећ сва при на шјек справна;
С' Амурашом на диван сједају
Турске земље сва господа главна:
Па Милоша гласна поздрављају;
Милош свима клања се издавна
По начину Турском господспивену,
Да свачија чусшва у њег блену.

СХИИИ.

Милош управ Амурашу спуна,
Сија као у дану сунце јарко,
Па јуначким спупом одећ лупа,
Као некад Краљевићу Марко,
Који бише јуначка засшупа
У пропалом граду, када жарко
Чудне среће време долазаше.
Да погуби рода дике наше.

СХИИИИ.

Клањајућ се Милош Амурашу
Дође с' руком вашајући прси;
Руку ишше, да пољуби склашу,
Која ногу шрулу њему прси:
Трже

Трже Милош искусан занану
 Из њедара ножић и омрси
 Турском крви земљу на Косову,
 Која судбу шиље свим сурову.

CXVI.

Милош ишлен сваши у шашору
 Бришку сабљу ше диван посјече,
 Што код цара бише на говору,
 Свјешујућ се, ким начином прече
 Српској земљи срећу да ће опору,
 Гди ће лакше милу власи да смеће,
 Не знајући, да борба опака
 Неизвјесна слѣдшва носи свака.

CXVII.

Глас дошече пред шашором спражи,
 Да Амураш живон већ изгуби;
 Зашвориши шашор сваки пражи,
 У ком мо' ће Милоша да срубји;
 Милош шим се више још оснажи;
 С' већом силом пуш он себи дуби,
 Прорезујућ Турски шашор они,
 Кивлим Турком грозећи се клони.

CXVIII.

З' друге спране на поље излази
 Из ненада, гди Турци не суде,

Ту два друга своја он налази,
 Који Турке сјекући се шруде,
 Текућ к' њима Милош шјела гази,
 У којима мисли бише уде,
 Пак он свога коња шу привапа
 Скидајући главе Турком с' врапа.

СХІХ.

То Кнез не зна, за вечером сједи;
 Невесео са господом прича,
 Без Милоша, без јунака гледи,
 Као несрећу, која грозу бича
 Пред очи му шиље у свакој бједи;
 Народ око њега шужно крича:
 Па му сузе на очи грунуше,
 Које покој свјеспи свак му руше.

СХХ.

Он бесједа на то од жалосни:
 Милош оде, два одведе друга,
 Амураша оде он пробосни;
 Колика ће њему доћи руга
 Свјеша, ако шам' оспави косни
 У залогу свог немира дуга;
 А још више, ако не изради
 По намјери, којој се навади.

СХХІ.

СХХI.

Ту ућуши, а Вук сад предузе:
 Себе жалиш Кнез' Лазаре шреба;
 Упри јадан смилшелне сузе!
 Очајано зловна савјеш грѣба
 По сви спрана свагда, да сајузе
 С' ким год здјела, не гледајућ згеба
 Тражи удо, да шири господшво
 Презирајућ своје љупко сродшво.

СХХII.

Милош з' друзи оде, да се преда,
 Грозним Турком за плашу обилну;
 Не марећи роду носи вреда;
 Тамо шражи милину он крилну;
 Промислио гди ни је напреда,
 Злоћу Турци да имаду силну:
 Слешком рјечи обману' ће њега,
 Гди он држи, да је добра нега.

СХХIII.

Вук бесједи у чем сам борави,
 А Кнез Лазар од жалосши плаче:
 Плач Зазарев сву господу спави
 У плач јадан, гди се лица плаче:
 Поглед сваког од Вука се справи
 Спомињајућ поче' ће иначе,

Не

Не као што је говорио сада,
Пред свим јавно шужећ судбу јада.

СХХIV.

На Косово сваки изићи мора,
Срећу с' Турци сушра да подјели:
То господи за сполом говора,
Плачним гласом а Кнез Лазар вели:
Сложни буд'ше, да се блага скоро
Род докачи, што сваки мудри жели:
Дижимо се за сада од спола
Њежна срца нама су обола.

СХХV.

Мир и покој свјесни да се пода,
Нека шјело мало оппочине;
Ноћне дође шшине сва згода:
Крњи мјесеца скаче у висине:
Ту преснаде; сваки му поздрав ода,
У спан иде, док сунце не сине:
Кнез Лазар се са свима опроси;
Уморене поће смириш' коси.

О С М А П Ј Е С М А.

I.

Снажни Милош Амурашу оде,
 Злонравнога Цара шурска уби:
 По спану се пад буне породе,
 И пражи се сваки начин груби
 Да поспјешне уваше се згоде
 И Милоша живош да се изгуби,
 Који чуда почини полика,
 Гди собспивена види му се дика.

II.

Други, који ш' њим не бише сложни
 Смрш избјегли у кући сједише:
 Милош пружи мач од руке можни,
 С' којим силу јаку оборише,
 Бијући у дјелу оспорожно,
 Он уради све сам поцајвише;
 Желећ добра придобиши роду,
 А дигнуши сваку уду згоду.

III.

III.

Свако срце горко њега жали
 Цјела земља, цјели предјел красни;
 Вук Милоша у зло сам ували;
 Спра у народ усели напрасни:
 Злобну врагу даде зрак не мали,
 Вјечне злоће себи немир касни;
 Свом попомшву јави шугу гадну,
 И бешчесја судбину нескладну.

IV.

Милош шурску на војску насрну
 Са два вешта много у рашу друга,
 Којим Турци на гомиле грну,
 Од који се чини права услуга;
 Да упразне желећ мисао црну
 Турске силе, коју једе шуга,
 Да слободна духа главе скрешу,
 И под ногу коња коспи сплешу.

V.

Силом Милош својом се весели,
 Вољу дајућ вјерним друговима,
 Који примјер од њег су узели,
 Гди се јаче срце свим надима,
 Да се спасе славни народ цјели
 У спасењу већу слаш да прима,
 Сла-

Славећ свога мудра предшашеља,
Дубљећ мила свагда пријашеља.

VI.

Спра у Турке усеља се силни,
Око спрепће, нога дркће слаба,
Ма беспрашном долази обилни,
С' којим лакше, што оће, поаба;
Човек ни је крвну дјелу умилни:
Сад вилице јако он разглаба,
Пјеном шежи сад кипеће крви;
Пред очима не пазећи мрви.

VII.

Силно лебди опечеспву вјерни;
Блага дјела, не мари за прси:
Испром руком мач прза чемерни:
Свом злошвору широк пуш замрси:
Час овога, час онога дерни,
Који год се на пуш њему прси:
Ни на један сусреш се не скуњи,
Спрјеловишо раван љеши муњи.

VIII.

Пада глава, срце се излива:
Труп човека нога коњска гази:
Само оружје без јунака плпва,
Које сабла вишешка порази:
Црну

Црну земљу пошоп крви скрива,
 И злопворни сви се даве врази.
 Гине злоћа са бјелог свјета,
 Судба добра нека доброг сретна.

IX.

Срце смјело много учини може,
 Смјелости снагу сваком да двосиружу:
 Многи снажни кад се добро сложе,
 Свуд помоћи јаку дају руку.
 Зле неслоге правећ плаше спровоже,
 Због шпа после удог мибли шуку,
 Гди је касно, да се да поправа,
 Да на мјесто хуле дође слава.

X.

Милош снажан з' друзи напред сљеди,
 Сљедећ мачем пуни нов себи крчи:
 Успрашени Турчин пред њим бљеде,
 Бљедећ срцем још на њега врчи,
 А не може нишпа, да бесједи,
 Ниши више може, да пошричи
 Сунућ на при јунака шу славна
 Сила шурске војске на бој справна.

XI.

Све у шузи шу издише гадно,
 Грозним чусшвом човек претнећ здраво,
 Који

Који жели у свом срцу јадно,
 Да би љушосп једовну издав'о,
 И вред кварни нанео би ладно
 Сваком, који би предузимо право
 Њему снагом прошив спаши смјело,
 Да сачува свог народа шјело.

XII.

Судба шако окреће се силно:
 Горди шада под свог подла пада,
 Проспши земље спање прима крилно,
 Које дође сад му из ненада,
 Уживајућ за злоћу правилно;
 Заш невина злобом пуни јада,
 Гди природе прошивна је воља;
 Со шим она не посшаје боља.

XIII.

Милош сљеди у напредак скоро,
 Руши жупе, Турке ослабљава;
 Милан друг му ревношћу је гор'о,
 Да свим Србма образ освјешљава,
 Сред ревношши шу се пасши мор'о
 Од умора и зноја крвава:
 Турчин уди шчепа сад га брзо,
 Шпо под крадом зада се доврзо.

XIV.

XIV.

Осипа Милош са Иваном само,
 Још држајућ као да Србма дође:
 Ишро лебди к' оно спрани шамо,
 Наваљује, да овамо прође;
 Сваку руљу дошавшу је слам'о,
 Ал' са спране шурске коловође
 Силом рупе, пак Ивана смакну,
 Које срце зло Милоша шакну,

XV.

Јунак Милош још се сам промиче,
 Напредује добро непреспано;
 Турске главе под ногу му криче,
 Којим смркну дан пре нег је сван'о,
 Гледајућ га Турчин спари виче:
 Турци Милош оде поуздано,
 На срам цјеле војске крвном боју:
 Усадише копља као соју!

XVI.

Успрашени Турци залуд спаше,
 Гледаш чуда од Милоша једна,
 Гди ји сјекућ напред измицаше,
 Да се краја он доваши бједна:
 Он осјећа, силе малаксаше,
 Њему не 'ма живоша уредна:

Још

Још он љени и крај шу у гледа,
Но лукавство љениш даље не да.

XVII.

Турци чули спарца, гди бесједи:

Усадише они копља снажна:

Усађена копља Милош гледи,

Што коњицу гора је неважна;

Нег још срца Турака позледи;

Здраво сила спреми се нелажна;

Скаче ишар коњ му као спрјела,

Да би сила, гди оће, допрела.

XVIII.

Скакајући коњиц се набоде

Ту на копља успраљена често,

Милош види, не' ма већ слободе,

Ал'у напред скакаш ни је пресно,

Нег се шиште на копље од згоде,

И свом скоку свуд налази мјесто:

Копље вишко неможе шежину

Дуго поднеш; мора да се свину.

XIX.

Од крвава зноја и умора,

Коњиц пао, копље искривљено,

Измождена сила пусшиш' мора,

Паде шјело злбом уцвјељено,

Не

Не мајуће на свјету зла гора :
 Просири Милош леже на шло брени,
 Слаби уздај срце подираше ;
 Душа с' шјелом смршно се бораше.

XX.

На около Турци свуд спадоше,
 Из далека свак спраом гледа га,
 Јунака на шлу пружена лоше ;
 Издаде га дугошрпна снага :
 Бришка мача ошприне сјекоше,
 Да усхране дична рода блага ;
 Он се шура по сви зли не бјели,
 Не марећи смршни живош цјели.

XXI.

Гине јунак редак бјелу свјету,
 Не од власци свог злошвора прека ;
 Никакву му немож' допле шпену
 Сам прошившик, злобио кој га чека,
 Да учини, при згоди полешу,
 Кад се успреми, гди споји запрека :
 Милош лежи, Турчин њему не сме,
 Жалосне се боја спрашећ пјесме.

XXII.

Гледајући чуда невађена
 Спарац кличе: Турци идше сада!

Ус-

Успаш' Милош не' ма већ времена,

Да на свог злошвора напада:

Коњ набоден, оружја сломљена,

Издан снагом живиш се не нада:

Запљешшио јуначким очима,

Више бола, него здравља има.

XXIII.

Сад се шопрв свак по мало сипавља;

Ближе спупа, спраом па се диви:

Сумњајућ се свак о коцу здравља,

Одећ клеца Турчин гордељиви;

Пак опасно на њега се справља:

Дође, веже, још у спрау живи;

Мисли, јунак још учиниш може

Нивиђена чуда сад нај гроже.

XXIV.

Тисућ руку веза две уморне,

Још у спрау крадом доврзане,

Усред поља равнине проспорне,

Гди пеш спошиш тисућ људи сшане:

Злобни спарац главе непокорне,

Згоду каза узеш чесн обране.

Свега српског народа јуначка,

Ком судбина дође сад опачка.

XXV.

XXV.

Узом шврдо везан Милош јечи
 Идућ на смрт к' Амурашу грозну,
 Који жив се каже, а не с' рјечи,
 Пак он гледа љубав рода лозну.
 У Милошу, што млож људи смечи,
 Не мошпрећи своју шпену позну,
 Тек да роду на радости послужи
 Силна снага, што се у њем здружи.

XXVI.

У том ведар данак већ освану;
 С'нажна војска српска се оправи;
 Сунце јарко по гори ограну,
 А Лазар се з' домаћим поздрави;
 З' бришким мачем он пред војском ману,
 Која ногу ипру на цуш спаши,
 И Турчин супрот иде скоро
 Да што брже свали срце опором.

XXVII.

Дошав, од ма бје се ударила,
 Од Турака сјеч велики чини:
 Ког је сабља јунака свапила,
 Тај по земљи кости своје шрини:
 Једног шамо снага оборила;
 Друга амо по крви се кини:

Забун војске у обе се увео,
Гди се човек и коњ бје замео.

XXVIII.

З' друге спране Кнез Лазар се шишше,
Наваљујућ силу Турску руши,
Коњ љуш под њим немирујућ вришше,
Зубма шчепа, Турке ногам' гуши:
Рањеници по земљи свуд пишше,
Снажни мачем које Срб пробуши,
Залешећ се као пшица из гњизда,
Мило пшиче своје да не изда.

XXIX.

За Лазаром Спари Југ Богдану,
За Богданом девеш Југовића,
Куд насрну сваку ломе спрану;
Нико шу се не сме, да усића;
Љепи војска силна на обрану
Ошечесива свога красна бића:
Вук не љепи Бранковић на бишву;
Он не чиша уздану молишву.

XXX.

Кнез Лазар се у Турке упусши
Рабро гонећ по широком равну;
Језди пољем, јездећ земљу пусши,
Пусшећ спаца Chesш имену славну

Сред

Сред Турака као у чељусти,
 Шпо плаћају злоћу сад одавну;
 Набуњени грозним чувством злобе
 Грчке главе, које срце глобе.

XXXI.

Сшари Богдан на Лазара гледи,
 Испо чини, шпо и Лазар вредни,
 Тушњи земља под њим, кудгод сљеди;
 Пада з' главом пред њим Турчин
 бједни,

И у крви огрезнуш се леди:

Горке среће прима суд нешпедни,
 Као свако чувство неумилно
 Преке злоће срце држећ силно.

XXXII.

На Богдана девент Југовића
 Мошре, као ловац несиш лова,
 Јездећ пољем срећа њима свића
 А Турчину гора без основа
 Прјеши испод руке ши младића,
 Која губи јаче од опрова,
 Не марећи, нека зло пропадне
 Венућ бришким мачем судбе гадне.

XXXIII.

XXXIII.

За њим' многи ревнишељи рода
 Лебде сложено сваку гонећ бједу ;
 Траже среће гди је мила згода ,
 Да и браћу милу шам уведу :
 Љупко срце радо шам нек ода ,
 Нек осшави знак и своме чеду ,
 Љубљећ дјела рода мило добро ,
 Које чувшвом мудро свак је обр'о.

XXXIV.

Вук Бранковић ушиче за гору ,
 Спрашљив к'о зец, срца не' ма снажна ;
 Нерад војне по свом изговору
 Имајућ о роду чувшва лажна :
 Младост српске земље по избору
 Чињаше му војску шјела важна ;
 Он великаш јасан ове земље ,
 Друго мјесто у војсци запремље.

XXXV.

Удо срце, чувшва немилосна
 Спрашљивост му дава своје главе :
 Свјест се њему помрачи жалосна ;
 Црне мисли сваку правду млаве :
 У загорју коња шам поносна
 Језди снужден свр зелене шправе ,

За њим јунак до јунака следи,
Турску војску да усмопри гледи.

XXXVI

Свак искуство добро има о боју,
Свак радосно лебди на обрану;
Ревношћу силно показујућ своју
Нове среће рад је да освану:
Сви јунаци у ши мисли споју,
Да пресеку судбу зломе дану;
Добро желећ опечешћу милу
Сваки можну рад прикупља силу.

XXXVII.

Ишро Лазар по пољу Косову
Гонећ јадне Турке не прешаје,
А Југ Богдан прима смрт нескрову
Од мложине, која на њег спаје;
Девеш браћа Југовића нову
Јадну судбу равну оцу шраје:
Млого млошћиво на њи је напало,
Које свима смрт је мачем дало.

XXXVIII.

У јуначком срцу свак се бори:
У љубви се к' опечешћу шопи:
За добро се опште сваки мори;
На злошвора силом се наклопи:

Ту

Ту не мари јунак један скори,
 Што из снажна шјела крвца лопи:
 Који право има шу искусиво,
 Губи о себи свако драго чувиво.

XXXIX.

Паде Богдан на Косову пољу
 С' њиме девеш Југовића паде,
 Паде Милош на велику бољу
 Цјелог српсшва; среће ш' њим не спаде:
 Паде Иван и Милан за вољу
 Славе цјела опечесшва саде:
 Сам Лазар се држа с' војском снажно,
 Које срце шјеши неублажно.

XL.

Горка боља и њег подузима
 Видећ пада јунак, царсшва срећа:
 Још се неда, средсшва, да узима,
 Бранећ српску земљу, друге сјећа:
 Узбуњује: борбе сам се прима,
 Гди га сила не гледа, салећа;
 Коњ му у шом бија оронуо,
 Сад он сврну, да би промјенуо.

XLI.

Грозни Турци шрипуш већу силу
 Од Србаља имадоше снажну,

Они срну по срцу немилу
 Узимајућ сваку спвар одважну;
 Крвно дјело на десному крилу
 Учинише при ударцу сражну;
 Војска шу се без Лазара збуни;
 Пуспи, жељу Турчин да испуни.

XLII.

У шом Лазар у буну приспједе,
 Предводиши Србма мисли снова;
 У ред опет спављаши ји кшеде,
 Гди не бише друга већ основа:
 Распршшани бјеже Срби од бједе,
 Да ји враши Лазар шу послова:
 Но не бија више шу могућа,
 Да задржи своја преимућа.

XLIII.

Бјежи сваки судбу грозна мача,
 Бјежећ гледа себе од пораза;
 Кшеде Турчин све већ да распача;
 Бјегом спрашним моша се без спаза:
 Лазар сљедећ скида сумњу плача
 И ко Србма шекућ свуда база,
 Базајућу Турци долешисе,
 И жива га овде увашише.

XLIV.

XLIV.

Познаше га Турци шу злотвори,
 Невезана воде га Амурашу,
 Који смрш му јадно сад ускори,
 Са Милошем једну бројећ плашу;
 С' Амурашом Милош шу говори
 О случају Србма злоћом дашу,
 Гди узима сваки смрш напрасну,
 А шим губи дику свак нешчасну.

XLV.

Кад Кнез Лазар под шапнором спаде,
 Смошри шужно Милоша свезана,
 Гди бесједи с' Амурашом саде,
 Гроза њега спопа много спрана,
 На тај час па к' црној земљи паде
 Чудом дирнуш срца посшојана,
 Мучно вели Милошу јунаку,
 Шпо намјешшен сећаше у мраку.

XLVI.

Драги Зеше Милош Обилићу!
 Која срећа тебе шу доћера!
 Грозне судбе нам обoим свићу,
 Шпо учини швоја зла намјера:
 У нашему славном оном бићу
 Турска да нас зло посјече вјера
 Твој

Твој несрећан ум у снажном шјелу
Свуче на све нас опровцу спрјелу.

XLVII.

Милош снужден шугом оборени
Овим рјечма Цару одговара:
Ој жалосни Кнеже неопјени!
Невиношћ ми срце швоје кара:
Шшо си Вука вјеровао сјени
Која ласка и доброшом вара,
Да замане швоју чесну главу,
Рад привући на се српску славу.

XLVIII.

Он ши јуче зло присполу каза,
Да ћу шебе данас ја издаши;
Ти се држа нешчасна образа
Да швој љубак зеш ће злобе знаши,
Тебе и роду носећи пораза,
Гди несрећа цјелу земљу сваши:
Да! да! Кнеже, мили Тасше чесни!
Ни је био шај ши пупш удесни.

XLIX.

Ја невјера ни сам нигда био:
О издајшћу ни спомена не ма;
Силном љубвом шебе сам љубио,
Пошшовања дав'о сам голема;

За род сам се и вјеру мучио,
 Трудом, земљи који славу спрема:
 Благодарност каква од шебе ми
 Плаћа данас јешо! мој шруд њеми.

L.

Ја сам за то успао и за спола,
 Јавио ши да ни сам невјера:
 Диго собом два мила сокола,
 Којим главу шурска сабља здера:
 Ти знаш, да раш ипроси води ола,
 Ш' њом ја срећан данас биши смјера:
 Да убијем, смисли, Амураша,
 А шим војска Турска да се слаша.

LI.

Шшо намисли, шо учини згодно;
 Шшо опедо, не може испасши:
 Амураша уби ја слободно,
 Али после не мого се спасши;
 По убисшву муке ја сам поди'о,
 Док нада мном Турчин узе власши:
 З' друговима ја се бори снажно
 Од вечери до зоре нелажно.

LII.

Красни друзи моји попадане
 Сви од снаге издаши немиле,

И да мене снага не издаше,
 Заиста би на срам Турком било,
 Да међ многим писућ један знаше
 Избјегнуши човек грозно крило,
 Кога јешо видиш привезана
 На убишак српска рода знана.

LIII.

Премлого је писућ моја рука
 Грозни, силни посјекла Турака;
 А колико сваши смршна мука
 По ногу мог коња свим опака;
 Још колико друга моји спуска
 Свали к' земљи, гди је смршним рака;
 Од ши шруда изнеможе сила,
 Која самим нам је досадила.

LIV.

То зло наше од шебе исходи,
 Што вјерова Вуку пуном злобе:
 Збиља! гди се сада Вук наоди,
 Знаш ли Кнеже! за његове кобе?
 Овде зборе о његовој згоди,
 О издајшву нас његовом снобе:
 Паша Милош Цара удаљена
 Амураша гледајућ снуждена.

LV.

Цар овако одговарап' узе:
 Драги зеше! ши ми повод даде!
 Да ја мора силне рониш' сузе:
 Не вјерова: сумња ме спопаде;
 Јер бриге ме шужне шу погрузе,
 Да на концу ши изреко шаде:
 Ти ћеш моја биш' супра невјера;
 К' добру швоја не слуши намјера.

LVI.

Твој договор са Миланом шајни,
 Твој излазак скори пред Ивана,
 Сваком примјер показа издајни
 Непокорносш швоја окајана:
 (Прем јунашшвом свем си свјешу сјајни),
 Знак издајсшва бија очајана:
 Да си мене с' јунаци' слушао,
 Не би са мном судбе зле кушао.

LVII.

К' боју нико од нас не' ма воље,
 Сам ши један са два швоја друга:
 Ја сам знао, да ће да покоље
 Мач нас грозни, гди нам свјеш се руга:
 Бој нам био ни је од невоље:
 Каква би нас срца спшала шуга,

Кад би Турком исплашили глобу,
Пак у мирном поживили добу.

LVIII.

Ја Цар, швоју да испуним вољу
Уздајућ се у ше као у десно крило,
Лажно дочу, на велику бољу!

Да о глави радиш ми немило:

Рјеч ши дадо: војска већ у пољу;

Врапаци се средшва ни је било:

Род у шаму врго сад нешпедно

Себе и шебе у спање ово бједно.

LIX.

Видим да крив у шом ни си био;

Сад знам љубац, да си прави рода;

Но у слози више би учинио;

Више шам би ши нашао згода:

Кад би скупа с' нама ударио,

Друга нас би свашила погода:

Тако гине род и ш' њиме слава,

Пада срећа, пада наша глава.

LX.

Вук опаки злошвор среће главни
 С' изабраном војском за планину
 Ишро пође, да сачува давни
 Сајуз с' Турци, гди вјеру порину;
 Бјекспвом својим каза раздор јавни,
 Који Србма несрећно сад мину,
 Имајући чусшва злоковарсшва,
 Да приноси роду зла љекарсшва.

LXI.

Чудан човек чудан раздор смисли;
 Не' ма срца, не' ма ни милосши:
 Њега врази порочи су списли;
 Лебди ко сљеп, или човек просши,
 Без савјесши, очи куд се описли,
 Свом лебдењу само да је досши:
 Не пази се конач ни судбина,
 Ниш опака чусшва каква вина.

LXII.

О Вуку сам чуо пређе боље,
 Какву шужну намјеру ишаше;
 Судим, да му ни је до невоље,
 Силно царство разрушиши наше,
 За које га црна мисао коље,
 До посљешка, добра кад не спаше:
 Лудак свагда себи дјела шпешу,
 А са собом и многоме свјешу.

LXIII.

Господаром Вук ће оспан' суди,
 Сад над цјелом ширином Србије;
 Не познаје, што су Турци уди,
 На празну се лако рјеч прелије:
 Нерасудан човек се принуђи
 Лако на спвар, којој конца ни је;
 С' малим срцем ко новоспи лебди,
 Гди преморан у злу он се снебди.

LXIV.

LXIV.

Турчин и Срб нагда једно шјело!
 Један вјеру, опечесиво други
 Љуби, грли по свом свјешу смјело:
 Грк Турчину скор је на услуги:
 И право се сад у свјешу сплело:
 Турчин з' Грком сајуз чини дуги:
 Сваки снажни велики оснаје,
 А велики снажни не свагда је.

LXV.

Снажан Турчин добивајућ снаге,
 У напредак Грка ће напасши,
 Кој га пусши у ове земље благе,
 Да разруши српске љупке часши:
 Од природе шо долази драге:
 Бјежи слуга, кад је сип, од сласши!
 Турчин Грка њеко време слуша,
 Ал паши ће скоро грчка душа.

LXVI.

Србском паду Грци узрок бише,
 А свом сами злбом обузети;
 Судбу скору вуку ко себи више,
 Која грозно ненадно им прешти
 Турци нашу славу прекрилише,
 Прекрили ће скору грчку клеши!
 Проклештво се Калиста шим збива,
 Но сред свога попомства се скрива.

LXVII.

Српска паде слава на Косову,
 Ш' њом јунаци од свјета падоше;
 Неразумном снагом сад у рову
 Леже тјела, закон што дадоше,
 Са ревносној чувству свим нескрову,
 Која пород славни худи лоше!
 Помомци ће све хулиши кашње,
 Када срцу њежном дођу плашње.

LXVIII.

Кнез слободно Лазар изговори,
 Нека чују Турци бесјед јасну,
 Гди се Милош сав у уво створи,
 Да свог цара чује мисао красну:
 Амурашу мука сад ускори,
 Па заповјед ову даде гласну:
 Посјеците оба ша Србина,
 Нек су мени у земљи дружина!

LXIX.

Турци клеши на зло брзо склони,
 Изведоше ји, з' главом расшавише:
 Главе носе Амурашу, они,
 Који з' душом крајно се борише:
 Смопри главе; мршав се наслони,
 Испуспивши дух не бесједише:
 Сад саране сва при у гробницу,
 На Косову сваког по свом лицу.

LXXI.

Тако паде српска слава красна
 На Косову пољу прешироку,
 Оспа у ропенву сва Србија гласна
 Невјерника Вука по узроку:
 Обузима шама род нещчасна;
 Губи дику сшару свим високу:
 Народ у злу неспрпиму пишпи;
 Грозна боља срце њему шишпи.

LXXI.

По народу раздори насшају:
 Нови суди, нови господари
 Вуку једном и ко другом крају,
 Гди се шјела снажна сила квари;
 Изгинуши Срби свуд осшају,
 С' којим свагда веће зло удари;
 Красном чусшву мила све одећа,
 Касно дође поспојана срећа.

Свршешак.

Благодјешели Књижеспва.

Кои се на сваку србску књигу преумерирају.

Б У К О В А Ц.

Благородни Господин Василије Брањковић, Ношар. - - - - 1

В А Ц.

Чеспњејши Господин Атанасије Гоић, Администратор Парохије Вацке. - 1

Г Р А Б А Ц.

Благородни Господин Христофор Дука, Арендашор. - - - - 1

Д А Љ.

Чеспњејши Господин Кузман Миланковић, Парох. - - - - 1

Његово Благородије Господин Младен Спратимировић од Кулчина. -

Благородни Господин Теодор Миланковић, слав. Доминиума Даљског -
Каснар. - - - -

Бла-

Благородни Господин Никола Живковић, испог Доминиума Шпан. -

4.

Л У Г О Ш.

Његово Благородије Господин Јоани Шупљајски, од Ваљабоул слав. Крашовске Вармеђе Ассе. - - 1

Његово Благород. Господин Василије Миланковић од Висаг, слав. Крашовске Вармеђе Ассесор. - - -

Његово Благород. Госп. Георгије од Папхази, славн. Крашовске Вармеђе вел. Фишкал, и Ассесор. - - -

Његово Благородије Господин Емануил Миленковић од Жабар, са Синови: Николајем и Конспанпином. - - -

Благородни Господин Јоани Поповић, виши С. С. Фамилија Фишкал. -

5.

Н О В И - С А Д.

Благород. и Висок. Господин Апаназије Николић, Начертанија Учишељ, Земљемјер, и Списашељ. 1

О С Ј Е К.

Бисокоучени Господин Јоани Јанковић, II и III Класе Профессор. - - 1

Господар Јоани Кнежевић, шргов. и Приложник Матице Србске. - - -

2.

ПЕШ-

П Е Ш Т А.

Господар Гаврил Бозишовац, трговац. - 1
 Господар Јосиф Миловук, трговац. -

2.

С Е Р Б И Ј А.

Најпросвјештенији Господин Вук Стефановић Караџић, Философије Доктор, и учени друштва : Санкш-Пешербургскога Вољнога Любителја Руске Словесности, Обшчества Историје и Древности Руске, Краковскога, Тиринско - Саксонскога за испраживање опачаи. Спарине, и Краљевско Гешинскога член Кореспонденш.

1.

С Е Н Т - Т А М А Ш.

Чеспњејши Господин Аврам Георгијевић, Парох, и чеспног Консиспориума Бачког Ассесор. - -

1.

С Е Г Е Д И Н.

Господар Стефан Савић, избрани Грађанин и трговац. - -

1.

Т Е М И Ш В А Р.

Високопречеспњејши Господин Конспаншин Андрејевић, Проигумеи, и Градски Парох. - - 1

Пре-

Пречеснијејши Господин Јоани Васић,
 Прошопресвишер, и Консиспори-
 јални Член. - - - - -
 Њено Благородије Госпоја Ефросија Паи-
 хази, Спаиница Кикешка. - - -
 Благородни Господин Иларион Влаовић,
 Сенапор. - - - - -
 Благородни Господин Атанасије Звекић,
 Адвокат, и почесни Вице-Фиш-
 кал. - - - - -
 Његово Благородије Господин Василије
 Демелић од Пањова. - - - - -
 Његово Благородије Господин Пешар
 Демелић од Пањова. - - - - -
 Господар Теодор Њагул, трговац, и
 Член Комунишета. - - - - -
 Високоучени Господин Димитрије Паи-
 та Тирол, Списашељ. - - - - -
 Високоучени Господин Павел Рожа
 Михајловић, Списашељ. - - - - -
 Господар Аркади Пеић, трговац. - -
 Господар Михаил Шивић, трговац. -
 Господар Софроније Груић, Бурчија. -

13.

Т Р Ј Е С Т.

Високоблагородни Господин Димитри-
 је Фрушић, Доктор Медицине,
 Лекар грађанске Болнице прје-
 шанске. - - - - - 1
 Високоучени Господин Димитрије Вла-
 дисављевић. - - - - -
 Високоучени Господин Јефша Поповић.

3.

Име-

Имена Г. Г. Пренумеранца на
Милошијаду.

Високопреосвјашчењејши и Високодостој-
њејши Господни Аншим Аншо-
новић, Божијеју Милоспију Пра-
вославни Архиепископи Пречест-
ни Екзарх целе Србије, Мишро-
полиш Београдски, Рожден у Бе-
ломе Мору, Вароши Сивни. - -

10.

Б А В А Н И Ш Т Е.

Господар Василије Голубовић, велики
љубитељ Књига. - - - -

1.

Б А Ј А.

За ревнишеље Србског Књижества. -

5.

БЕО.

БЕОГРАДСРБСКИ.

(Код Г. Георгија Милушиновића Чернорца.)

- Пречестњејши Госп. Аншим Коиспан-
пиновић, Архи-Дјакон Јего Ви-
сокопреосјашченства Господина
Мишрополиша, Рожден у Малој
Ази, у Вароши Јонија. - - - 1
- Благоразум. Господин Михаил Николић,
Ресничанин, Наславник II Класе
Београдске јуности, и Слашко-
Певац. - - - -
- Благородни Господар Кнез Спојан Си-
мић, Член Великога Суда Кра-
гојевачког. - - - -
- Благородни Госп. Алекса Симић, Конзул
Београдски. - - - -
- Благород. Госп. Пешар Лазаревић, Глав-
ни Кнез Београдски. - - - -
- Благо. Госп. Трифун Спојановић, Кња-
жески Већилац. - - - 2
- Благородна Госпођа Снапка Радовића,
за себе, и за Сина свога Свешозара. 2
- Благородни Господар Димитрије Сре-
шеновић, Полицај - Мајстер Бео-
градски. - - - -
- Благо. Госп. Ашанасије Димитрије-
вић, II Полицај Београдски. - - - -
- Благо. Госп. Лазар Арсенијевић, Пи-
сар Суда Београдског. - - - -
- Благор. Госп. Лазар Поповић, Писар
Суда Београдског. - - - -
- Бла-

- Благородни Госп. Машеја Јовановић, Пи-
сар Магистраша Рогаче, Нахије
Београдске. - - - 1
- Господар Милушин Радовановић, шргов.
и жишељ Београдски, за себе, и за
Сина свога Константина. - - 2
- Господар Марко Радовановић, за свога
Сина Радована. - - - 1
- Господар Глигорије Возаровић, Књиго-
везац и Књигопродавац Београдски.
- Господар Јоани Пешровић, Шмидт-Мајс-
тер и Грађанин Земунски. - -
- Господар Наспа Пешровић, шргов. и жи-
шељ Београдски, Рожден у Варо-
ши Воден, у Македонији - -
- Господар Милоја Радојевић, из Села Чу-
мића, Велико Кулац у Нахији Кра-
гојевачкој, за себе и за Сина свога
Симеона ученика. - - - 2
- Госпођа Јованка Супруга Вучка Хаџића,
Рождена у Сараеву. - - - 1
- Господар Лука Савић, шргов. и жишељ
Београдски, Рожден у Селу Гараши-
ји, у Нахији Крагојевачкој. - -
- Господар Димитрије Станојевић, шргов.
и жишељ Београдски, Рожден у
Нишу. - - -
- Господар Константин Стојановић, шр-
гов. и жишељ Београдски, Рожден
у Вароши Врање, у Албанији. - -
- Господар Пантелеимон Поповић, шргов.
и жишељ Београдски. - - -
- Господар Коста Голуб Хришковић, шр-
гов. и жишељ Београдски. - -

Гос-

- Господар Димишрије Наум Ичко, шргов. и жишељ Београдски. - - - - -
- Господар Георги Попадић, шргов. и жишељ Београдски, Рожден у Новом Пазару. - - - - -
- Господар Василије Петар Ковачевић, шргов. и жишељ Шабачки, Рожден у Моспару, у Херцеговини. - - - - -
- Господар Димишрије, Младенац, Син Г. Георгија Главинића. - - - - -
- Господар Хришта Јовановић шргов. и жишељ Београдски. - - - - -
- Господар Емануил Анђелковић, шргов. и жишељ Београдски. - - - - -
- Господар Лазар Милковић, шргов. и жишељ Београдски. - - - - -
- Господар Теодор, Младенац, Син Г. Аџима Томића. - - - - -
- Господар Ашанасије Илија Тројановић, шргов. и жишељ Београдски. - - - - -
- Господар Спојан Марковић, шргов. и жишељ Београдски. - - - - -
- Господар Ашанасије Димишријевић Куманов, шргов. и жишељ Београдски, Рожден у Једранопољу. - - - - -
- Господар Стефан Павловић, шргов. и жишељ Београдски. - - - - -
- Господар Сима Трифуновић, шргов. и жишељ Београдски, Рожден у Херцеговини, Требињу. - - - - -
- Господар Димишрије Џахањи, шргов. и жишељ Београдски. - - - - -
- Господар Димишрије Јовановић, Младенац. - - - - -
- Господар Никола Зиси, Терзибаша Пожаревачки. - - - - -

- Господар Миленко Голубовић, Турчи-
ја, жишељ Београдски, Рожден у Се-
лу Кожелу, у Нахији Тимочкој - 1
Господар Вељко Јовановић. Вино-Про-
давац Београдски. - - - -
Господар Апаназије Јанковић, предуго-
шовлени трговац. - - - -
Господар Стефан Поповић, предуго-
шовлени трговац. - - - -
Господар Апаназије Голуб Кузмано-
вић, предугошовлени трговац, Рож-
ден у Демуну. - - - -
Господар Никола Спавровић, Цин-
цар, предугошвл. трговац. - -

50.

Б У Д И М.

- Благородна Госпожа Екашерина Коић. 1
Благородни и Високоуч. Г. Јоан
Берић, Философије Докшор.
и слав. Школске Депутације Ак-
шуар. и. и. - - - -
Благородни Господин Павел Коић, Ад-
вокат. - - - -
Пошпенородни Г. Васо Субошић, Књи-
говезац и продавац. - - - -
Господична Екашерина Субошић. - - - -
Господин Георг Банди, Србски Setzer.
у Краљевској Универзитетској Бу-
димској Печашњи. - - - -

Господин Јоани Гаршнер Србски *Setzer*
у Краљевској Универзитетској Бу-
димској Печашњи. - - - -

Господин Захариас Каркалећи, заслуж-
ни Влашки Књижарник. - - - -

Господар Хаџи Јордан Хаџићену, Ве-
лико Купец у Кронштаду. - - - -

9.

В А Р Ш А В А (у Пољској.)

Благородни Госп. Андрија Кухарски,
Професор у К. Универзитету Вар-
шавском. - - - -

1.

В Е Л Е С (у Мака - Донској.)

Господар Анђелко Палашов, Бугарин,
прг. велики љубишељ Књижештва,
и славе нације своје. - - - -

2.

В И Н К О В Ц И.

Благородна Госпожа Софија Пашван-
ски, Хармицарка у Жупањи. - - - -

Благопошп. Госп. Јоани Спанислав По-
ловић, љубишељ. Књиж. - - - -

2.

В Р Ш А Ц.

(Послани од Г. Теодора Кадића трговца.)

Пречеспњејши Г. Филип Јоановић, Про-
топресвиџер Хасијачки, и Ч. Конс.

Темишварског Присједатељ. - - - -

1
Чесп.

- Чеспњејши Г. Павел Радосављевић,
 Парох Подпорнаиски. - - - - - 1
- Јего Благородије Г. Георг Конс. Теодор,
 трговац, и пришјажашељ Пешчјере. -
- Јего Благородије Г. Александер Петро-
 вић, шрг. и пришјажашељ Чудановца. -
- Благородни Г. Симеон Циух, Адвокат. -
- Благородни Г. Лазар Наичић, трговац
 и Сенатор. - - - - -
- Пошпенородни Г. Симеон Трифуновић,
 трговац и избраног Обшчества Член. -
- Пошпенородни Г. Георг Панић, шр-
 говац. - - - - -
- Благородна Госпожа Анна Обрадовић. -
- Благородна Госпожа Јелена Божић, Ро-
 ђена Спида, за Сина Јоаниа. -
- Благородна Госпожа Јелисавеша Деме-
 шер Шербан, трговкиња. - - - - -
- Благородна Госпожа Екашерина Милошев,
 трговкиња. - - - - -
- Благородна Госпожа Јулијана Јаков То-
 мић, трговкиња. - - - - -
- Пошпенородни Г. Јоани Шеспић, трговац.
- Пошпенородни Г. Тимошеј Владиса-
 вљев, трговац. - - - - -
- Пошпенородни Г. Димитрие Јоани Јо-
 анновић, трговац. - - - - -
- Пошпенородни Г. Лазар Манојличин,
 трговац. - - - - -
- Пошпенородни Г. Демешер Табак, шр-
 говац. - - - - -
- Пошпенородни Г. Теофил Георгијевић,
 трговац. - - - - -

- Пошпенородни Г. Пантелеимон Деме-
провић, трговац. - - - - - 1
- Благородна Господична Јулијана Стоја-
новић. - - - - -
- Благородна Госпожа Јулијана Удова Зам-
фировић. - - - - -
- Пошпенородни Г. Лазар Јоановић, тр-
говац. - - - - -
- Пошпенородна Г. Г. Браћа Тимошеј и
Николај Креспић, трговци. - - - - -
- Господар Јосиф Димитријевић, трго-
вачки Син. - - - - -
- Господар Лазар Филиповић, трговач-
ки Син. - - - - -
- Господар Јоани Николић, предугошвле-
ни трговац. - - - - -
- Пошпенородни Г. Лазар Војновић, Сир-
сабовски Форштпеер, и Избраног Об-
шчештва Член. - - - - -
- Пошпенородни Г. Јоани Геричански,
Сирсабов. - - - - -
- Благородна Госпожа Екашерина Цвети-
ковић, Рождена Мијаиловић. - - - - -
- Пошпенородни Г. Григорије Нешић,
Бурчија. - - - - -
- Пошпенородни Г. Јосиф Поповић,
Бурчија. - - - - -
- Пошпенородни Г. Савва Јоановић,
Чизмар. - - - - -
- Пошпенородни Г. Димитрије Бурић,
Берберин. - - - - -
- Пошпенородни и Родољубиви Г. Тео-
дор Кадић, трговац. - - - - -

З А Д А Р.

- Високопречеснѣ. Госп. Спиридон Алек-
сеевић, Јером. бивши Епис. На-
мјесник у Далмацији, Парох
Задарски, из Монаш. Керке. - - 1
Пречеснѣ. Госп. Макарије Вукадино-
вић, Јером. Мон. Керке. - - -
Пречеснѣ. Госп. Димитрије Перазић,
из Боке Копорске, Игумен Монаш.
Крупе у Далмацији. - - -
Господин Машеј Ђурић; - - -
Господин Андреј Вуковић, трговац. -
Господин Стефан Јурковић дјелашељ
Рожолија. - - -
Господин Гаврил Глишић, трговац. -
Господин Христофор Медовић, ро-
дом из Шибеника трг. - - -
Господин Пешар Мијовић, из Дерниша
трговац. - - -
Господин Арсеније Поповић, из Срема. -

10.

З Е М У Н.

(Послани од Г. Василија Јовановића, У-
чишеља)

- Чеснѣјши Господ. Лазар Андреевић,
Парох Земунски. - - - 1
Чеснѣјши Господ. Живоји Мандић,
Парох Шимуновачки. - - -
Чеснѣјши Господ. Василије Срепко-
вић, Парох Бреспачки. - - -

Бла-

Благородни Господ. Игњатије Василиевич, Воспоч. језика Толмач.	- - - 1
Благородни Господ. Коиспаншин Радиновић, Канцелиста.	- - - -
Благородни Господ. Симеон Живановић, Полицај Адјункт.	- - - -
Високоучени Господ. Николај Хаџић, Оберлерер.	- - - -
Благоразумни Г. Симеон Феодоровић, Србски Учишељ.	- - - -
Благоразумни Г. Пешар Бојкић, Србски Учишељ.	- - - -
Господин Спаико Поповић, Магазционер.	- - - -
Господин Пешар Спојановић, Магазционер.	- - - -
Господин Стефан Радичевић, Диурниспа.	- - - -
Господин Игњатије Феодоровић, Лашов.	- - - -
Господин Павле Стефановић, Лашов.	- - - -
Пошшенородни Г. Михаил Павховић, трговац.	- - - -
Пошшенородни Г. Васа Василијевић, трговац.	- - - -
Пошшенородни Г. Георги Срепковић, Коиш. Кључар.	- - - -
Пошшенородни Г. Анастас Каџан, трговац.	- - - -
Пошшенородни Г. Јоани Каџан, трговац.	- - - -
Пошшенородни Г. Спаниша Николић, шрг. за сина Живка.	- - - -
Пошшенородни Г. Апанастије Поповић, трговац.	- - - -
Пошшенородни Г. Стефан Рајовић, трговац.	- - - -
	Поште-

- Пошшенородни Г. Стефан Милутиновић, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Паиша Стефановић, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Стефан Косић, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Мојсило М. Лазаревић, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Коспа М. Јоаннов, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Панаош Хадја, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Анастас Куић, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Јанко К. Зико, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Михаил Јан. Зико, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Феодор Р. Фемић, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Георгије Маршиновић, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Георгије М. Спидо, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Павле С. Јоанновић, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Јован Д. Јоанновић, трговац. - - - - -
- Пошшенородни Г. Петар Живковић, трговац, из Шимуноваца. - - - - -
- Пошшенородни Г. Феодор Феодосијевић, Сабов. - - - - -
- Пошшенородни Г. Никола Јанковић, Шнајдер. - - - - -
- Пошше-

Пошпенородни Г. Јован Јовановић, Тур- чија. - - - - -	1
Пошпенородни Г. Лука Јовановић, А- баџија. - - - - -	-
Пошпенородни Г. Михаил Михајловић, Биршаш. - - - - -	-
Пошпенородни Г. Михаил М. Јовановић, шрговац и Совекупишељ. - - - - -	-
Високоучени Господ. Василије Јовановић, Учишељ. - - - - -	-

 44.

Ј А Г О Д И Н А У С Е Р Б И Ј И.

Благородни Господар Кнез Сима Буки- ћевић, Член Магистр. Нахије Ја- годинске. - - - - -	1
Благородни Господин Димитрије Ти- рић, Секретар Магистр. Нахије Јагодинске. - - - - -	-
Благородни Господар Кнез Милеша Радојковић, Член Суда Народњег Србског. - - - - -	-

 3.

К А Г А Н О В А Ц У С Е Р Б И Ј И

Благородни Господин Милосав Пешро- вић, Писар у Нахији Пожешкој. -	1
Благородни Господин Јован Милосавље- вић, Син јего. - - - - -	-
Пречешњејши Господин Симеон Попо- вић, Протопресвишер. - - - - -	-

Чест-

Чеспњејши Господин Јереј Илија Поповић. Намјесник Драгачева,	-	1
Благородни Господар Стеван Јервић, Кнез и Член Магиспраша Нахије Пожешке.	-	-
Чеспњејши Господин Јереј Илија Миладиновић.	-	-
Благородни Господар Симеон Проквић, Кнез.	-	-
Благородни Господар Савва Спанојевић, Кнез.	-	-
Чеспњејши Господин Милисав Саввић, Парох Карановачки.	-	-
Пошпенородни Г. Симеон Пепровић Молеровић, трговац.	-	-

 10.

К И К И Н Д А В Е Л И К А.

Пречеспњејши Госп. Василије од Спонановић, Протопресвишер Чанадски, Сл. Торонш. Вармеђе, и Чесп. Консис. Темишварског Присједашељ.	-	1
Чеспњејши Господин Ксеофони Влаховић, Парох.	-	-
Чеспњејши Господин Јоани Влаховић, Парох.	-	-
Чеспњејши Господин Јоани Галешкић, Парох.	-	-
Чеспњејши Господин Урош Трифунац, Капелан.	-	-
Благородни и Високоучени Господин Лука Кеигелац, Сл. Вармеђе Темишварске и Тороншалске Ассе-	-	-

- сор, Круга Темишвар. школа Ди-
 ректор, и Кр. пр. вел. Кикин.
 Сенапор. - - - - - 1
 Благородни Господин Филип Вајдић.
 Сенапор. - - - - -
 Благородни Господин Кузман Рацко-
 вић, Сенапор. - - - - -
 Благородни Господин Василије Недић,
 Рехнунгсфирер. - - - - -
 Благородни Господин Арсеније Весели-
 новић, Адвокат. - - - - -
 Благородни Господин Стефан Дилбер,
 Геометра (Земљемјер.) - - - - -
 Благородни Господин Георг Богдановић,
 Касс. Амт. Шрајбер. - - - - -
 Високоучени Господин Тома Удицки,
 Професс. и Совокупишељ. - - - - -
 Високоучени Господин Аркади Пешро-
 вић. III. класс. Учишељ. - - - - -
 Пошпенородни Г. Пешар Влашкалић,
 вин. Арендапор. - - - - -
 Пошпенородни Г. Георгије Русс пр-
 говац. - - - - -
 Пошпенородни Г. Јоани Спаноевић, пр-
 говац. - - - - -
 Пошпенородни Г. Савва Радовић, пр-
 говац. - - - - -
 Пошпенородни Г. Валпазар Николић,
 прговац. - - - - -
 Пошпенородни Г. Јоани Нинковић,
 шпекулант. - - - - -
 Пошпенородни Г. Данил Јсааковић,
 Бурчија. - - - - -

К О К О Ј Е В А Ц.

Најчеснији Господи Спиан Јасенко-
вић, Р. К. Капелан. - - -

1.

К Р А Г У Е В А Ц.

Високоблагородни Господи Мојсеј Јан-
ковић, Секретар Суда Народњег
Србског, Рођен у Славонији у Се-
лу Старо - Градишки Богићевци. - 1

Благородни Господ. Пешар Марковић,
Писар Магиспраша Н. Крагуевач-
ке. - - -

Високоучени Господ. Илија Мандић. Но-
восађанин, Учишељ I. Класе. -

Високоучени Господ. Јоани Стефано-
вић, Учишељ II. Класе. - -

Високоучени Господ. Јоани Хаџи Трип-
ковић, Писар Ки. Грузанске. -

Високоучени Господ. Севан Савић, прив.
Уч. - - -

Пошпенородни Господ. Вуле Трифуно-
вић, трговац. - - -

Пошпенородни Господ. Анастас Фор-
шумар, Терзибаша. - - -

Пошпенородни Господ. Јоани Радонић,
мали ученик. - - -

9.

М И Ш К О В А Ц.

Честњејши Господ. Георгије Поповић,
Парох. - - - - - 1

Пош-

Поштенородни Господ. Јоани Наранч,
К. К. Salz - Verschleiser. — —

2.

М О Н А С Т И Р Р А К О В И Ц А
у Србији.

(Код Г. Георгија Милушиновића Черногорца.)

Преподобњејши Господин Герасим Николајевић, Игумен Обшчежишелнога Монастира Раковице. — — 1

Преподобни Господин Ошац Силвестер Вуковић, Јеромонах испог Монастира. — — — —

2.

М Е Л Е Н Ц И.

(Послани од Г. Симе Субића трговаца.)

Чеспњејши Господ. Жива Василијевић,
Парох. — — — — 1

Чеспњејши Господ. Марко Јоановић,
Парох. — — — —

Чеспњејши Господ. Димитрије Ђаквачки, Капелан Фрањевски. —

Благородни Господ. Жива Поповић, заклеши Адвокат. — — —

Благородни Господ. Јоани Прошић, заклеши Нотари, и Мјесшни Школа Надзирашељ. — — —

Благородни Господ. Тима Прошић, Биров. — — — —

Бла-

- Благородни Господ. Стефан Богарош,
Ешкуп, за Синове Живу и Данила. 1
- Благопошпенородни Г. Алекса Поповиѣ,
шрговац. - - - - -
- Високоучени Г. Жива Поповиѣ I. Љеша
Фил. Слишашељ. - - - - -
- Високоучени Г. Јоани Ранковиѣ, VI.
Љеш. Ш. Слишашељ. - - - - -
- Господин Димитрије Кијурски, I. Љеш.
Ш. Слишашељ. - - - - -
- Господин Жива Жупуѣа, II. Клас. Уче-
ник. - - - - -
- Пошпенородни Г. Василије Јоановиѣ,
Шнајдер. - - - - -
- Пошпенородни Г. Игњаш Пупшиѣ, Шнај-
дер. - - - - -
- Пошпенородни Г. Григорије Јоановиѣ,
Бурчија. - - - - -
- Пошпенородни Г. Пешар Спанков,
Бурчија. - - - - -
- Пошпенородни Г. Живан Спанкиѣ,
Бурчија. - - - - -
- Пошпенородни Г. Михаил Монаш, Ко-
лар, за Сина Симеона. - - - - -
- Благородна Госпожа Пелагија Николиѣ,
Роѣна Михаиловиѣ. - - - - -
- Пошпенородни Г. Лазар Милин, Љу-
бишељ чпенија, из Тараша. - - - - -
- Родољубиви Г. Симеон Суббиѣ, шрго-
вац. - - - - -

Н О В И С А Д.

(Послани од Благород. Г. Апанасије Николића, Земљемјера.)

Благородни Г. Илија Спојановић, Адвокаш и Виценошарош.	-	-	1
Благородни Г. Лука Миланковић, Адвокаш, и Виценошарош.	-	-	-
Благородни Г. Пешар Шилић, Адвокаш и Вицефишкал.	-	-	-
Благородни Г. Апанасије Трифковић, Висок. Слав. Краљ. Таб. Суд. закл. Ношар.	-	-	-
Благородни Г. Симеон од Радишић, Адвокаш.	-	-	-
Благородни Г. Пешар Радовановић, Јураш.	-	-	-
Високоучени Г. Тимошеј Милашиновић, 2-ги Учишељ.	-	-	-
Високоучени Г. Глигорије Новаковић, дјевојачки Учишељ.	-	-	-
Благородни Г. Фрања Ковачевић, закл. Канцелиста.	-	-	-
Благородна Господична Јоаниа од Радонић.	-	-	-
Пошпенородни Г. Теодор Дада, трговац.	-	-	-
Господин Георгије Богдановић, ученик II. Класе.	-	-	-

О С Ј Е К.

(Послани од Чест. Г. Петра Седларевића,
и Г. Јоаниа Јанковића,)

- Преподобњејши Г. Александер Личи-
нић, общчеж. Монастира Ораовице
Игумен, и Чест. Конс. Пакрач-
ког Присједашељ. — — — — — 1
- Честнјејши Г. Лазар Боић, Парох. До-
бановачки и Сл. Барон Радошеви-
ћа Регим. Фелдпашер. — — — — —
- Честнјејши Г. Ашанасије Спаић, Па-
рох Осјечки. — — — — —
- Благородни Г. Јоани Јоановић, Сена-
тор и мјестни школа Надзирашељ.
- Благородни Г. Василије Ашанасијевић,
Мед. Доктор, и Физикус Варошки.
- Благородни Г. Василије Маргарет, Фиш-
кал. — — — — —
- Благопошшенородни Г. Антоније Тај-
чевић, избрани Грађанин, и знашни
Купец. — — — — —
- Високоучени Г. Мојсеј Шивић, Прав.
Опеч. П. Љеша Слишашељ. — — — — —
- Високоучени Г. Василије Аргировић,
Канцелиста. — — — — —
- Пошшенородни Г. Тома Моска, тр-
говац. — — — — —
- Пошшенородни Г. Максим Бозда, тр-
говац. — — — — —
- Пошшенородни Г. Јоани Милашино-
вић, трговац. — — — — —
- Господар Никифор Павловић, Сапу-
џија. — — — — —
- Бла-

Благонадеждни Г. Милош Савић, Калфа
 прговачки. — — — — 1
 Благонадеждни Г. Пешар Радаковић,
 Калфа прговачки. — — — —
 Господин Владимир Бекић, II ланш.
 школе Слишашељ. — — — —
 Господин Јоани Папхази II Нор. Клас.
 Ученик. — — — —
 Чеснијејши Господин Пешар Седларе-
 вић, Диякон и Учишељ Јуноши
 Осјечке. — — — —
 Господин Ташомир Миловук, Појета. —

20.

П А Н Ч Е В О.

(Послани од Г. Александра Спојковића.)

Чеснијејши Г. Јоани Поповић, Парох. — 1
 Чеснијејши Г. Теодор Живковић, Парох.
 Високоблагородни Г. Димитрије Јов-
 шић, (Ваи = Hauptmann) —
 Његово Благородије Г. Пешар Јагодић,
 од Керњаче, Плем. Крашовске Варм.
 Ассесор. — — — —
 Високоблагородни Г. Димитрије Не-
 шић, Капишен Аудишор. — — — —
 Благородна Госпожа Екашерина Вуић,
 Рођена Рисшић. — — — —
 Благопошшенородни Г. Димитрије Пле-
 вицки прговац. — — — —
 Благопошшенородни Г. Јефрем Барић,
 прговац. — — — —

Бла-

- Благопошпенородни Г. Арсеније Ни-
 кић, трговац. — — — —
 Благопошпенородни Г. Георгије Жив-
 ковић, трговац. — — — —
 Благопошпенородни Г. Петар Крапче-
 вић, трговац. — — — —
 Благопошпенородни Г. Симеон Јоано-
 вић, трговац. — — — —
 Благопошпенородни Г. Коста Стефа-
 новић, трговац. — — — —
 Благопошпенородни Г. Наспас Дамја-
 новић, трговац. — — — —
 Благопошпенородни Г. Анастасије Шај-
 ковић, трговац. — — — —
 Благопошпенородни Г. Јосиф Вукић, тр-
 говац. — — — —
 Благопошпенородни Г. Констаншин
 Бараевац, Купец Доловачки. — —
 Благопошпенородни Г. Игњаш Барае-
 вац, Купец Спарчевачки. — —
 Благопошпенородни Г. Василије Барае-
 вац, Купец Доловачки. — —
 Благопошпенородни Г. Теодор Ради-
 војевић, Купец Балваншчки. — —
 Благопошпенородни Г. Александер Жи-
 вановић, Абаџија. — — — —
 Благопошпенородни Г. Спојадин Спој-
 ковић, Шнајдер. — — — —
 Благопошпенородни Г. Јоани Богоевић,
 Берберин Мајстор — — — —
 Родољубиви Г. Александер Спојковић,
 трговац. — — — —
 Благопошпенородни Г. Никола Виста.

П Е Т Р И Њ А.

(Код Благ. Г. Василија Вуковића.)

Благородни Господ. Георгије Спојано- вић, Сенашор.	-	-	-	-	1
Благородни Господ. Георгије Кавић.	-	-	-	-	-
Благородни Господ. Симеон Маливук; из Сиска	-	-	-	-	-
Благородни Господ. Василије Кавић, из Сиска.	-	-	-	-	-
Благородни Господ. Михаил Пешревић.	-	-	-	-	-
Благородни Господ. Јоани Чакоје.	-	-	-	-	-
Благородни Господ. Гаврил Паић.	-	-	-	-	-
Благородни Господ. Адам Врачаревић, Учипељ.	-	-	-	-	-
Благородна Господична Јулија Коспић.	-	-	-	-	-
Благородни Господ. Василије Вуковић.	-	-	-	-	-

10.

П Е Ш Т А.

Пречестњејши Господ. Јоани Колар, Предикашор Еванђелически.	-	-	-	-	1
Његово Благородије Господин Конспан- шин Врањи од Врањи.	-	-	-	-	-
Високоучени Господин Аврам Брајко- вић, Списашељ.	-	-	-	-	-
Благородни Господин Јоани Херкељ. Адвокаш п. п.	-	-	-	-	-
Високоучени Господин Василије Цернач- ки, из Турије, Србски Језико ис- пишашељ.	-	-	-	-	-
Високоучени Господин Василије З. Чо- крљан Медецине Слушашељ.	-	-	-	-	-

Висо-

Благородни Г. Павел Недоглаиски, Касса-
Перцеп. код Слав. Ш. Депут Сербске.

Високоучени Господин Димитрије Мила-
ковић, (Философие Слушашељ, из
Рагузе. — — — — —

Госпожа Јулиа Радивојевић, Списапеш-
ница Србска. — — — — —

Господар Михаил Каркалић, трговац
за Синове своје, Александра и Ју-
лиуса. — — — — —

Господар Леополд Колман, Бакаро - Ре-
зац и Србски Краснописашељ. —

Господар Јоани Кода, плашнарски тр-
говац. — — — — —

Господар Димитрије Цветковић, пред-
угошовлени трговац. — — — — —

Господар Димитрије Јанковић, преду-
гошовлени трговац. — — — — —

Господар Сава Пешровић, предугошо-
влени трговац. — — — — —

Господар Јоани Сим. Лекић, предуго-
шовлени трговац. — — — — —

Господар Прока Драгушиновић, преду-
гошовлени трговац. — — — — —

Господар Јоани Пиљасановић, предуго-
шовлени трговац. — — — — —

Господар Михаил Н. Кнежевић, пред-
угошовлени трговац. — — — — —

Господар Никола Јоановић, предугошо-
влени трговац. — — — — —

Господар Марко Димитријевић, пред-
угошовлени трговац, у Новом Саду. —

Гос-

Господар Ђорђе Миловук, предугош-				
влени трговац.	-	-	-	1
Господар Ђорђе Поповић, предугош-				
влени трговац.	-	-	-	
Господар Апанастије Цирић, Мушки				
Шнајдер.	-	-	-	

 25.

ПОРЕЧ, ВАРОШ У СЕРБИЈИ.

(Код Г. Георгија Милушиновића Черио-
горца.)

Чеспњејши Господин Михаил Пешро-				
вић, Парох Поречки.	-	-	-	1
Благородни Господар Стефан Стефа-				
новић, Кнез Поречки.	-	-	-	

 2.

С Е Н Т - А Н Д Р Е А.

Благородни и Благонадежни Господин				
Јулнус Нешко, од Липманова.	-	-	-	1
Господин Георги Павловић, VI школе				
Слишашељ у Гим. Пешпанској.	-	-	-	
Господин Симеон Недић, VI школе				
Слишашељ у Архи-Гимназији Бу-				
димској.	-	-	-	

 3.

СЕНТ-

С Е Н Т - Т А М А Ш.

Краљево Коронално Мјесто.

(Код Г. Павла Грегоровића.)

- Чеспњејши Госп. Аврам Пешровић,
мјестни Парох, ревишељ Књига. — 1
- Благородни Госп. Павел Гавански, Ц. К.
флос Фершлајсер, и Сиропињски
Тушор, за своју Једину кћер Ма-
рију. — — — — —
- Благоразумни Госп. Јоани Владисавље-
вић, Многозаслужени Учишељ, и
особини љубишељ наука. — — — — —
- Благопошпенородни Госп. Стефан И-
ванић, прворедни мјестни Ношар.
- Благопошпенородни Госп. Софрони Ни-
ћин, избрани Обшчества Член, за
Сина Арона. — — — — —
- Благоразумни Госп. Коста Поповић, II
Класе Учишељ. — — — — —
- Благоразумни Госп. Георги Јоцић, Со-
вршени Теолог, љубишељ наука. — — — — —
- Благоразумни Госп. Јаков Јоцић, из-
брани Обшчества Член. — — — — —
- Благородни Госп. Лука од Ђукић, Ку-
рјалиста, за свог једног Сина Мију.
- Благопошпенородни Госп. Кузман Ка-
ћански, Вармеђски Кассир. — — — — —
- Благопошпенородни Госп. Прока Ерге-
лашев, Форшонп Комисар. — — — — —
- Благопошпенородни Госп. Прока Веќ-
калов, Ешкуп. — — — — —

Бла-

- Благопошпенородни Госп. Јоца Димин
Манојловић, велики ревнишељ Књи-
жества. — — — — — 1
- Благопошпенородни Госп. Пешар Сте-
фановић, млади Купец. — — — — —
- Благоразумни Госп. Паво Грегоровић,
велики љубишељ Књижества на-
шег Србског, за своју супругу Те-
резију рождену од Миковић. — — — — —
-
- 15.

С О М Б О Р.

(Послани од Благородног Г. Јоанна Радоса-
вљевића Вице Фишкала.)

- Пречеснѣјши Господин Аарон Груић,
Парох и Намјесник, и Ч. Конс.
Сосједашељ. — — — — — 1
- Пречеснѣјши Господин Абрам Макси-
мовић, Парох и Ч. Конс. Сосје-
дашељ. — — — — —
- Чеснѣјши Господин Арсени Милова-
новић, Диякон и Учишељ. — — — — —
- Благородни Господин Јоани Михајло-
вић, Биров, и Судија Перви. — — — — —
- Благородни Господин Давид Коњовић,
Сенашор, и Канешан. — — — — —
- Благородни Господин Николај Груић,
Сенашор. — — — — —
- Благородни Господин Јоани Пешровић,
Сенашор. — — — — —
- Благородни Господин Николај Бугарски,
Сенашор. — — — — —
- Бла-

- Благородни Господин Георг Пешровић,
Велики Фишкал. — — — — 1
- Благородни Господин Јоани Мразовић,
Вице Фишкал. — — — —
- Благородни Господин Јоани Апанацко-
вић, Вице Фишкал. — — — —
- Благородни Господин Космас Севкић,
Вице Ношариус. — — — —
- Благородни Господин Павел Паланачки,
Касса Перцептор. — — — —
- Благородни Господин Николај Марко-
вић, Адвокаш, и Член Избраног
Обшчештва. — — — —
- Благородни Господин Николај Шимић,
Адвокаш, и Мјесни Директор. — — — —
- Благородни Господин Космас Проконо-
вић, Лајшенанш, и Член Избра-
ног Обшчештва. — — — —
- Благородни Господин Стефан Прера-
довић, Доктор Медицине. — — — —
- Благородни Господин Јаков Керовић,
Сочлен Избраног Обшчештва. — — — —
- Благородни Господин Гашпар Корић,
Адвокаш, и Член Избраног Об-
шчештва, Буњевац. — — — —
- Благородни Господин Јоани Ракић, Ад-
вокаш, и Член Избраног Обшчештва. — — — —
- Благородни Господин Трифон Апанац-
ковић, Совршен Јуриста, и Кан-
целарије Здјешње Вароши Прахши-
канш. — — — —
- Благородни Господин Николај Михај-
ловић, Совршен Јуриста, и Кан-
целарије Здјешње Вароши Прахши-
канш. — — — —

Благородни Господин Јоани Јанковић, За-
 клеши Канцелишта. — — — 1
 Благородни Господин Георг Кирјак,
 Заклеши Канцелишта. — — —

 24.

С Т А Р И - Б Е Ч Е Ј .

(Послани од Г. Мојсеа Рајка Газибара.)

Чеспњејши Господин Јереј Марко Вуко-
 сављев, Парох П. Селски. — 1
 Чеспњејши и Високоучени Господин
 Јереј Атанасије Влаховић, Парох
 Старо — Бечејски, Доктор Фи-
 лософије. — — — —
 Високоучени Господин Аарон Попо-
 вић, Учишељ. — — — —
 Благородни Господин Јоани Гагић, Кр.
 Кор. и Прив. Дишпр. Пописког
 Сенапор. — — — —
 Благородни Господин Јосиф од Гаван-
 ски, Слав. Ком. Сремског Табуле
 Судејске Засједашељ, и Цес. Краљ.
 Oberlieutenant ad honorem. — — — —
 Благородни Господин Георгије Чокић,
 за Сина Георгија II. љеша Љубому-
 дрија Слишашеља. — — — —
 Благородни Господин Јоани Јоановић,
 Кр. Кор. и Прив. Дишприкша
 Пописког Танач, и Архивар. — — — —
 Благородни Господин Аарон Кљанћ,
 Кр. Кор. и Прив. Дишприкша Та-
 нач, и Вице Фишкал. — — — —
 Бла-

- Благородни Господин Павел Берић, Ад-
вокат и Списашељ, из Мохола. — 1
- Благородни Господин Јоани Мучалов,
Кр. Кор. и Прив. Диштрикша По-
шиског Танач, и В. Фишкал. —
- Благородни Господин Василије Пекаро-
вић, Ношар — — —
- Благородни Господин Јоани Пекаровић,
Ц. К. Постмајстер. — — —
- Пошшенородни Г. Г. Григорије и Васи-
лије Дражић, трговци. — — —
- Пошшенородни Господар Павел Елчић,
Арендатор и трговац. — — —
- Благородна Госпожа Анастасија Удова
— Спојановић, за Сина Јакова IV Ље-
ша Грам. — — —
- Пошшенородни Господар Андреј Пешро-
вић, Арендатор. — — —
- Пошшенородни Господар Самуил Спе-
фановић, трговац. — — —
- Пошшенородни Господар Георгије Ман-
дровић, трговац. — — —
- Пошшенородни Господар Давид Вуко-
сављев, Диштр. Спражамештер.
- Пошшенородни Господар Теодор Спа-
рачки, Турчија. — — —
- Пошшенородни Господар Данил Спаић,
— трговац. — — —
- Пошшенородни и Родољубиви Госпо-
дар Мојсеј Р. Газибара, за Синове
Јоанна и Милована. — — —

С Т А Р О П А З У В О.

(Послани од Г, Михаила М. Јовановића,
Земунског трговца.)

Високоблагородни Господин Григорије
Ранковић, Пензионирани Обрисш-
лајшнанш. - - - - - 1

Чеспњејши Господин Живојн Свираче-
вић, Парох. - - - - -

Пошпенородни Господар Никола Геор-
гијевић, трговац. - - - - -

Пошпенородни Господар Пешар Пе-
провић, трговац. - - - - -

 4.

Л И П О В О

Пошпенородни Господар Замфир Деш-
ко, трговац. - - - - - 1

Т Р П И Њ А.

Чеспњејши Господин Јларион Живано-
вић, Парох. - - - - - 1

Господар Јлија Миловук. - - - - -

Господар Јоани Миловук. - - - - -

Господар Васо Миловук. - - - - -

 4.

Т Р Ј Е С Т.

Најчеснији Господ. Опац Пешар Вуч-
ковић, Капелан при Храму С.
Спиридона. - - - - - 1

Нај-

- Најчеснији Господ. Стефан Будисавље-
вић, Вишез од Предор, Капелан
при Храму С. Спиридон. — — — — 1
Госпожа Марија Вуковић. — — — —
Господична Наста Савић. — — — —
Поштенородни Г. Христофор Цвјето-
вић, Великокупец. — — — —
Поштенородни Г. Димитрије Теодо-
ровић, Великокупец. — — — —
Поштенородни Г. Петар Рађенковић,
Великокупец. — — — —
Поштенородни Г. Димитрије Ђирковић.
Поштенородни Г. Димитрије Рајовић.
Поштенородни Г. Јован Цвјетковић. — — — —
Поштенородни Г. Александер Бајовић. — — — —
Поштенородни Г. Никола Поповић. — — — —
Поштенородни Г. Спиридон Гончевић.
Поштенородни Г. Никола Ивановић. — — — —
Поштенородни Г. Јован Чеча. — — — —
Поштенородни Г. Јован Пјулер, управни-
шељ шрговине. — — — —
Поштенородни Г. Андрија Спобјковић.
Поштенородни Г. Филип Теодоровић. — — — —
Поштенородни Г. Никола Ђурковић. — — — —
Високоучени Господ. Александер Коронели. — — — —
Високоучени Господ. Драго Теодоровић. — — — —
Господин Марко Вукасовић, Капелан
од Мора. — — — —

22.

УЖИЦЕ У СЕРБИЈИ.

- Благородни Господар Кнез Пано Пе-
тровић, Член Магист. Нахије
Ужичке. — — — — 1

13 *

Бла-

- Благородни Господин Михаил Георги-
јевић, Писар. — — — 1
- Господин Наун Големовић, Кујумџиба-
ша и Толмач, рођен у Крушеву. —
- Пошпенородни Г. Пешар Сшимић, пр-
говац и љубишељ Књижевасе, ро-
ђен у Црној Гори. — — —
- Пошпенородни Г. Спаниша Кукавичић,
прговац и љубишељ Књижевсва,
рођен у Требињу. — — —
- Пошпенородни Г. Спојан Ковач, пр-
говац, рођен у Чешобрдици Нахије
Ужичке. — — —
- Пошпенородни Г. Милован Ковачевић,
прговац. — — —
- Пошпенородни Г. Алекса Ђерманић,
прговац и жишељ Београдски. —
- Пошпенородни Г. Милан Вујадиновић,
Терзија. — — —
- Пошпенородни Г. Никола Рајковић,
Екмешчија, рођен у Селу Равној
Гори. — — —
- Пошпенородни Г. Јакша Радовић, пр-
говац, жишељ Сарајевски. — — —
- Пошпенородни Г. Тадија Недељковић,
Ђурчија и прговац. — — —

12.

ЧАЧАК У СЕРБИЈИ.

- Благородни Господин Василије Симић,
Секретар Магист. Нахије Пожешке. 1
- Благородни Господин Гаврил Пржић,
Кнез Варошки. — — —

Поште-

Пошпенородни Г. Алексије Хаџић, тр-
говац.

Пошпенородни Г. Милоје Хаџи - Ми-
хајловић, придворни служ. Јего
Бл. Г. Кн. В. Поп.

Пошпенородни Г. Стефан Пешровић
Чолакуша, трговац.

Благородни Г. Радован Вујовић, Кнез
Триовски.

Б Е Ч.

Високопречеснѣјши Господин Гаврил
Меглици, Царско Русског Посла-
ничесва Капелан.

Високоблагородни Госп. Андрија Бе-
леџки, Медицине Доктор, при-
марни лекар, и вице - Директор
у Ц. К. општој болници.

Високоблагородни Госп. Ј. Кошипар,
Кустос у Ц. К. дворској Библио-
теци, и пр.

Високоблагородни Госп. Јоани Деме-
лић, од Пањова Ц. К. Лајшман
и гардисна у племенишој гарди
Мађарској.

Високоучени Госп. Теодор Пешрано-
вић, Сламуша, у Ц. К. Универ-
ситету права немачки II. године
Слушашељ.

Господин Гаврил Владислав, грађанин
и трговац Бечки.

Господин Ђорђије Јованов, сребрни
злашни и јувелирни спвари посленик.

Гос-

ДОЦНИЈИ ГГ. ПРЕНУМЕРАНТИ.

БОСТОН У АМЕРИКИ.

- *) Славна и Високоучена Госпожа Терезија Амалија Робинзон, рођена од Јакоб, Попадија Еванђеличког Вјероисповједанија.

Б Е Л О В А Р.

(Послани од Г. Павла Ружичића).

Чеспњејши Г. Јоаким Живковић, Парох Липовчански.

Чеспњејши Г. Димитрије Радошчић, Парох Града Иванића.

Чеспњејши Г. Теодор Пепричић, Капелан Граберски.

Благородни Г. Пешар Гаќеша, des Löbl. K. K. Warasdiner St. Georger 6 ten

Na-

-
- *) Овоје она испва Госпожа, која је под именом Talvj у Хали, у две велике часпи, наше народње пјесме на немачки превела, и издала. Овај госпожи имамо благодарити, да се и у Америци дивне србсконародње пјевају пјесме.

National Gränz Regiments Lieute-
nant. — — — — — 4
Пошпенородни Г. Јоани Николић, шрг.
Пошпенородни Г. Георгије Тодоровић,
K. K. Salz Verschleiser. — —
Пошпенородни Г. Никола Кардић, шрг.
Пошпенородни Г. Јоани Сукнаић. —
Пошпенородни Г. Лазар Раић, Лицидер.

9.

В Р Ш А Ц.

(Послани од Г. Теодора Кадића.)

Пречеспњејши Г. Конспанши Алек-
сић, Пропопресвишер Вршачки,
Чеспњ. Консиспор. исте Епархије,
и Славне Крашовске Вармеђе, Та-
буле Судајске Присједашељ. — 1
Пречеспњејши и Високоучени Г. Пахо-
мије Јоановић, Оеологије Профессор,
и Чеспњ. Кеңсиспор. Епархије Вр-
шачке Сосједашељ. — — —
Чеспњејши Г. Лазар Радак, Парох Вр-
шачки, и Чеспњеј. Консиспор. При-
сједашељ, такође и Дишприкша
Вршачког Пропопресвишераша Намјесп-
ник. — — — — —
Благородни Г. Георгије Нешић, Чеспњ.
Консиспориума Вршачке Епархије
Фишкал, и Славне Крашовске Вар-
међе Табуле Судајске Присједашељ.
Пошпенородни Г. Јоани Љоша, шрговац.
Пошпе-

Пошпенородни Г. Јеак Манџука, тргов.	1
Пошпенородни Г. Спасоје Милосављев, Член Избраног Обшчештва,	-
Пошпенородни Г. Александер Недељ- ковић. - - - - -	-
Пошпенородни Г. Јоани Милков, Трго- вачки Оршак. - - - - -	-
Пошпенородни Г. Николај Уларџин, Сирсабов. - - - - -	-
Пошпенородни Г. Савва Васић, Чиз- мар и Цехмајстор.	-

 11.

Е П Е Р И Ј Е С.

Високоуч. Г. Ђорђе Лазаревић, Мађар- ски Права Слушатељ. - - -	1
---	---

И Р О М Ђ (И Р М А)

Благородни Господин Васіли Алексее- вичъ Бабушкинъ, 14 ше Класе. -	1
Благородни Господин Алексей Пешро- вичъ Изсадскій - - - - -	-
Благородни Господин Андрей Ники- пичъ Бѣлявинъ. - - - - -	-

 3.

К О В И Н (К U B I N)

Пошпенородни Г. Димитрије Коспић, Трговац, и Љубишељ Књига. -	-
--	---

 1.

МИТРОВИЦА.

Књижница (Библиотека) Србска, —

1.

МОНАСТИР БЕОЧИН.

(Послани од Преч. Г. Герасима Авраамовића, Намјесника)

Монастир Беочин.	—	—	—	1
Високопречеспњејши Г. Диониси Чупић, Игумен Беочински, А. Е. М. Кон- систор: и Славног Сремског Коми- шаша Сосједашељ.	—	—	—	
Пречеспњејши Г. Јероним Дамјановић, Јеродјакон Монастира Беочина.	—	—	—	
Пречеспњејши Г. Доротеј Василијевић Јеродјак. Мон. Беочина.	—	—	—	
Пречеспњејши Г. Гедеон Зорић, Јеро- монах Беочина.	—	—	—	
Пречеспњејши Г. Герасим Авраамовић, Мон. Беочина Намјесник.	—	—	—	2
Пречеспњејши Г. Викенпије Вукајло- вић, Мон. Беочина Јеромонах.	—	—	—	
Пречеспњејши Г. Савва Андреевић, Мон. Беоц. Јером.	—	—	—	
Благородни Г. Јоаким Николић, Но- шар. Спемав.	—	—	—	
Господин Марко Чупић, 3го љеша Богос.				
Господин Тома Шумар Јанк. М. Беоц.				

12.

МО-

МОНАСТИР РАВАНИЦА.

Високопречестњејши Господин Савва
Ранковић, Игумен. — — — 5

— НОВА ГРАДИШКА.

Господична Анна Благородна од Шу-
марски. — — — 1

РЈЕКА (FIUME.)

Благородни Господин Арсеније Коваче-
вић, Екзаминатор код Ц. К. Табак
и Штемел Администрације у Пра-
гу. — — — 2

Благородни Г. Козма Ковачевић, Беам-
пер код Таксаторат Официума у
Задру. — — —

Благородна Господична Ружа Рајевић, у
Фијуми. — — —

Благородни Господин Димитрије Ар-
сен. Зора, Краљев. Губерниума Ак-
цессиста, и Субшпитуираши Ка-
са Кошполор. — — —

Р У М А.

(Послали од Благ. Г. Георгија Кошпића.)

Благородни Г. Георгије Кошпић, Адво-
кат. — — —

Благородни Г. Стефан Филиповић, Би-
ров Румски. — — —

Благородни Г. Константин Машкић,
трговац. — — —

Поште-

Пошпенородни Г. Трифун Васић, трг.
 Пошпенородни Г. Јоани Познановић
 Бурчија,
 Пошпенородни Г. Симеон Милијевић
 Бурчија.

6.

С М Е Д Е Р Е В О.

Благородни Господар Стефан Михајло-
 вић, Бумрукчија (Ober - Dreysiger)
 Јего Сијашељска.

4

Благородни Г. Антоније Прошић, Љу-
 биншељ Наука.

Благородни Г. Кнез Јованча Спасић.

Благородни Г. Петар Нешић, Кнез
 Магистрата.

Благородни Г. Јанаки Милијановић,
 Кнез Магистрата.

Пошпенородни Г. Спојан Спасић, тр-
 говац Марвени.

Пошпенородни Г. Ђока Спасић, трго-
 вац Марвени.

Пошпенородни Г. Живко Ђорђевић,
 трговац.

Пошпенородни Г. Панша Ђирић, трго-
 вац Марвени.

Пошпенородни Г. Лаза Велић, трго-
 вац из Пошоца.

10.

Ш А Б А Ц.

Благородни Господин Теодор Мековић,
 Секретар (Пошајник) Јего Високо-
 родија Государја Јефрема Обрено-
 вића, Главног Кнеза многи Нохија
 у Србији.

10.

КЊИЖЕВНЕ ВЈЕСТИ.

За Месец Марш ове године (1830.) печашају се у Краљ. Универзитетској Будимској печашњи ове србске Књиге:

1. Милошијада, Г: Јефше Поповића, издао Јосиф Мировук.
2. Опечесивена Песма „Бог да живи Цара Франца,“ уз Пијанофорше, издао Јос. Мировук.
3. Њемачка Грамашика, Г. Дим. П. Тирола.
4. Несретно Супружесшво, Трагедија Г. Ј. С. Поповића, издао, Новозаводимо Друштво: Љубишеља Србског Књижесшва у Темишвару.
5. Новоизобрјешено Прибавленије ко училишчу Добродјешели, Г. Јоакима Вуића.
6. Художесшво Опшрашиши болесши, — Г. Василија З. Чокерљана.
7. Љуба Миланова, Г. Аптанасије Николића.
8. Љешопис Србска, 20-та Часшица, — издао Машаца Србска.

9. Нови Забавни Календар, од Винко - Лозића. —

10. У Карлшпашу је печатана Г. Се-
васпијаном Илићем, Досишеја Обра-
довића Буквица.

Ове доле наведене, и понеке друге Срб-
ске Књиге и Образи, цјеном у Сребру,
могу се добити код:

Јосифа Миловука у Пешши,
Г. Георгија Кирјаковића у Новом-Саду,
Г. Михаила М. Јовановића, у Земуну,
Г. Григорија Возаровића у Србском Бео-
граду, и

Г. Г. Кронбергера и Вебера у Прагу.

А могу се и у Књижарница Г. Еген-
бергера у Пешши наручити.

Благи Обичај Досишејев. 30 х.

Каракшериспика свију народа жи-
већи на земљи. 24 —

Зорица. 24 —

Имеслов Славенски. 36 —

Жишије Ђорђа Каспријоша Скен-
дербега. 24 —

Милош Обилић, Јуначко позорије, 24 —

Владимир и Косара, Драма. 36 —

Цвеће, I и II сvezка, свака по особ	24 —
Зачапије Мапице Србске	12 —
Возбужденије Књаза Милоша Обре- новића	4 —
Причше Мушкашировића	24 —
Преглед Свемирне Испорије од по- чешка свеша до данас	12 —
Вуићево Пупешешвије по Србији шврдо везано	2 fl. —
Serbische Hochzeit Lieder v. E. Wes- sely	18 —
Бој код Наварина	30 —
Србски Рјечник. Г. Вука Стп. Ка- раџића, шврдо свезан	3 fl. —
Јешешшвословије	1 fl. —
Прикљученија Сшефана Јакшића	36 —
Милошијада, с' Образом Милоша Обилића	1 fl. 12
Без Образа	1 fl. —

О шешешшвена Пешма

„Бог да живи Цара Франца“ уз Форпешпијано, Србски, и Немачки	12 —
Нови Забавни Календар од Вин- колозића, са својим илуминира- ним Поршрешпом	10 —

Славенска Граматика, сад први
— ред на Србском језику изјас-
— њена Димитијем П. Тиролом, Прва
Свеска 24 —

Художесиво опшраћеници болесни 36 —

Тиролова Немачка Граматика 2 fl —

Сва дјела Г. Вука Ст. Караџића, по
познашој цени.

Razgovor Ugodni Naroda Slovin-
skoga po fra Andrii Cacichiu
— u Mleczi 1801 (quarto) 261.

— Пјесма. С. М. 5 fl —

Korablicza Pisma Svetoga i svih vi-
— kovah svita dogagajih, po fra
— Andrii Kacichiu iz Brista u Mle-
— czih 1782 3 fl —

Osman Spjevagne Vitescko Giva
— Gundulichja, u tri gasdjelka,
— Dubrovnik 1826. na veneci-
— anskoj artii 7 fl. —

На финој аршији ошпалим књигама је
— цена двогуба.

— **О б р а з и**
— (из Галерије Славни Србаља.)

Марка Краљевића,
— Борђа Кастријоше, Скендербега,
— Цара Душана Силног,
— Кнеза Лазара,

Реље Омуђевића, Крилашице,
Милоша Обилића,
Павла Кнеза Бранковића, (којије две
сабље пасо)

Досишеа Обрадовића,
Јоанна Раића Архимандриша,
Николе Субића, Зрињије сваки 24 х.

О р д е н и

Орден Св. Александра Невског с
основанија описом . . . 16 х.

Орден Св. Екашерине с основанија
описом . . . 14 х.

Орден Св. Апостола Андреа с ос-
нованија описом . . . 20 —

Изглед (Проспект) Тврдиње Крон-
шлоша, с основанија, и ва-
жностју његовог описом 20 —

План Пешербурга с нај знашњи
зданија и други предмјеша ис-
тог града означењем . . . 20 —

Земљеобразија (Landkarten)

Земљеобразије Целог Руског Цар-
ства с 36 најзнаменишији Гр-
бови (Warpen) с њиови над-
писи, надва шабака . . . 20 —

Земљеобразије Немецке, Холанд-
ске, Данске, Пољске, часни
Шведске, Англеске и Францу-

- ске, они земаља, кроз које
је Велики Пешар пушово, с
образом његовим, на једном
шабаку 14 —
- Земљеобразије они предјела, гди је
Пешар Велики онај знамени-
ши раш с шведским Краљем
Карлом XII водио: с једним
образом паденија Полшаве, и
оног времена, 1. Табак. 14 —
- Земљеобразије мале Ташарске и
Краине мале Руссие 12
- Земљеобразије Сармације, Европеј-
ске, и Азиашке, к Исто-
рији Раићевој 8 —
- Земљеобразије, Паноније, Мисије,
Дакије, и Илирика, к Исто-
рији Раићевој 8 —
- 60 различни мали образа за децу с под-
писми. 5 —
- Милошева Храброси и Опечесшвољбује 4.

000

PRAENUMERATIONS-ANZEIGE.

Anfangs Juni l. J. 1830. erscheint in der
königl. Universitäts-Buchdruckerei zu
Ofen, folgendes slawische, vom Unter-
zeichneten verfasste, Werk:

*Rozprawy o Gmenách, Počátkách a Sta-
rožitnostech národu Slawského a geho
kmenů.* Das heisst: Abhandlungen über
die Namen, den Ursprung und Alterthü-
mer der Slawischen Nation und ihrer
Stämme, insbesondere über den Namen
I. Slaw, Slowan. II. Serb, Sarmat;
Chrobat, Horwat. III. Un, Hun, He-
net, Wend. IV. Těch, Čech. V. Rus;
Polak; Moldaw, Wilt; Lutik; Krt;
Karant; Obodrit, Bodrec.

Der Verfasser dieses Werkes, da von
innigst überzeugt, wie viel an einer rich-
tigen Erklärung der Völkernamen, vor-
züglich in der Geschichte der Slawen
gelegen sey; wie oft ganze Systeme der

ältern Geschichte bloss von der Bestimmtheit und Bedeutung des Namens abhängen (z. B. bei dem Namen Un, Hun, Wend); wie durch die Kenntniss einer wohlbegründeten Onomatologie und der, mit ihr verbundenen, Alterthümer, das ganze Leben der Nation eine andere, angenehmere Gestalt bekomme: sammelte zu diesem Zwecke seit mehreren Jahren Materialien auf allen Wegen des Volkslebens, desto emsiger, je ungehaltener er über die bisherige Art und Weise ward, nach welcher man die Namen unserer Nation gewöhnlich durch blosses Etymologisiren und speculatives Vernünfteln erklärte. Darum betrat er eine neue, theoretisch-praktische Bahn, an welcher er die Ableitung und Erklärung des Namens nicht in die Nation hinein, sondern aus derselben heraustrage. Er versichert demnach in voraus, dass der Inhalt dieser Abhandlungen, die alle ein Ganzes ausmachen, nicht in Buchstaben- und Sylbenspielerei, sondern darin bestehen werde, dass Etymologie, Geschichte, Geographie, Archäologie, Mythologie, analogische Ethnologie überall

vereinigt und miteinander verflochten
seyen. Der Leser findet hier in der
Kürze alles, was ein Sohn und Freund
seiner Nation über deren älteste Zei-
ten und Schicksale Wesentliches zu wis-
sen braucht; indem er hier nicht allein
über den Namen, sondern auch über
Das lesen wird, was Theures und Merk-
würdiges an diesen Namen geknüpft ist.
Wer so den Ursprung des Namens kennt,
der kennt zugleich den Ursprung des
Stammes und Volkes, denn hier fließt
Beides zusammen. Dem Inhalte sowohl,
als auch der Sprache nach, eignet sich
dieses Werk nicht bloss für Gelehrte
von Fach, sondern auch überhaupt für
Gebildete. In der Handschrift be-
trägt es gegen 50. Bogen. Praenumerirt
werden darauf 2 Fl. auf Druck - 3 Fl.
auf Velinpapier, Conv. Münze. Wer
auf 10 Exempl. praenumerirt, bekommt
das eilfte gratis. Man bittet um genaue
Angabe der Namen der Praenumeranten.
Praenumerationen nehmen, bis Ende
May, an: in *Pest* der Verfasser, und
H. Eggenberger Buchhändler; in *Ofen*
H. v. Berits; in *Neusatz* H. Profess.
Schaffarik; in *Temesvár* H. D. P. Tirol;

in *Käsmark* H. Prof. Benedicti; in *St. Nicolaus*, *Lypt. Com.* H. Casp. Fejérpataky; in *Neusohl* W. H. I. Krtsmery; in *Schemnitz* W. H. I. Szeberini; in *Madunitz* W. H. Joh. Hollý; in *Mező-Berin* H. Prof. Tomaschek; in *Eltsch* W. H. S. Ferjentsik; in *Pressburg* H. Prof. Palkovits; in *Wien* H. Schaumburg, Buchhändler, und H. Zakrzewski, Doctor; in *Prag* H. Prof. Jungmann und H. Fr. Palacky; in *Brün* H. Gastl, Buchhändler; in *Agram* W. H. Mojžes; in *Lemberg* H. Pfaff, Buchhändler.

Pest 18. Febr. 1850.

Johann Kollár.

П Р И М Ј Е Ч А Н И Ј Е.

Објавленије ово Г. Јована Колара, Роду нашем сприобшшиши, мислимо да неће изобилно, а и безплодно биши, а његова просшрана у Лишперашури и Филологији знања увјеравају нас, да ће сваком Славенину, а особито Србину, као најспаријем овог народа, од шолике важности биши, што ће у дјелу овом, не само Спаробишности своју, него и она силна нарјечија, која народ овај данас носи, зашто, одкуд, и како су посшала, увидиши моћи. Дјело се ово већ печаша, и би ће јамачно до горе рече-ног времена, ш. ј. до почешка Јунија Гошова.

Расечене, и упрљане Књиге се наспраг не
примају. —

Одъяснение о по Т. Юлиана Юлиана
Году нашем сиродовичини, маслино да
небе надобно, а и безлюдно дитя, а
всего прочеего у. Гавриилу и др.
голотки звать убожаву нас, да не
сваком Славянину, а особенно Срб-
ну, као неже и др. овор. на-
роду, от подале тажностни дитя,
иже не у дитя овор, не само Сл-
вогитности своју, што и она свана на-
речења, која нредъ ови, внас неси,
занимо, ови, и како су поспила,
уавдана мори. Дитя се ово не-
вина, и он је јавино да поје рече-
нег времена, и. да поспика Јулија
Гоморо.

Речење, и убовање дитя се напред не
приможу. —

П о г р ј е ш к е и П р и м ј е ш к е.

У заглавију у врсти.	2. чинај	μ ε ν	мјесто	η ε ν.
— предгов. на спр. 1. врс.	10	—	—	само.
— I. пјес. свезу 12. врсти	5	—	—	кое ,
— — — — —	6	—	—	проспре .
— — — — —	22	—	—	бљуди ,
— — — — —	38	—	—	По ,
— II. — — — —	13	—	—	узуспи ,
— — — — —	14	—	—	вјера ,
— — — — —	17	—	—	узгоди ,
— — — — —	29	—	—	мисаоблага ,
— — — — —	43	—	—	нам ,
— III. — — — —	71	—	—	мугућа ,
— — — — —	79	—	—	еправе ,
— — — — —	—	—	—	огади ,
— IV. — — — —	2	—	—	однак .
— — — — —	35	—	—	себе ,
— — — — —	43	—	—	чеснућу ,
— V. — — — —	14	—	—	оби ,
— — — — —	22	—	—	Грке ,
— — — — —	31	—	—	пола ,

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Рад Срп II 825/3.1